

Bao Nhung

trái
tim
đá

tiểu thuyết

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19: End:</u>	

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 1

"Bất kể người con gái nào mang trong tim mình một trái tim đá đều không bao giờ có tình yêu thật sự. Trái tim đá biết bao giờ nở hoa?"

Buổi sáng, không khí ồn ào và bụi bặm. Thành phố Hải Dương tuy còn nghèo nhưng vẫn là một thành phố đông đúc. Mà trời vào thu cũng không thể trong xanh như cái thời xưa được nữa. Đôi khi sự phát triển của con người cũng làm hại con người không ngờ.

Lam bặm bời khi nghĩ đến đây ! Cô đưa mắt nhìn xung quanh, rồi lắc đầu. Ý nghĩ bắt đầu xẹp xuống trong đầu khi cô bé đi qua một đám con trai. Bọn chúng ồ lên, huýt sáo khe khẽ. Một tên hét lên:

- Cô bé xinh quá ! Tóc dài ời, em tên gì?

Lam đỏ mặt, cố đáp thật nhanh. Bọn chúng vẫn bám theo và buông lời chọc ghẹo. Lam không nói gì, mặt đỏ, miệng lúng túng. Cô muốn mắng thẳng vào mặt bọn chúng nhưng lại sợ.

- Này, mấy thằng "dê xồm" kia, biến ngay !

Bọn con trai xám mặt khi thấy người vừa phát ngôn. Đó là một cô bé tẻm, cao và hơi gầy. Lam nghĩ bọn chúng quen với cô bé ấy và nể sợ cho nên vội lùi mất. Lam mỉm cười :

- Cám ơn bạn !

Cô bé lắc đầu :

- Bạn cần phải cứng cỏi lên. Với lũ ấy cần phải quát tháo. Đi cẩn thận nhé ! Bye.

Cô bé đi rồi ! Lam còn ngẩn ra. Rồi bất chợt nhớ tới lễ khai giảng, Lam vội tăng tốc. Mọi việc nhạt nhòa trong trí óc.

Lam vội vã chạy từ nhà để xe lên bậc thang hành lang của tòa ba tầng, khi tiếng trống tập trung báo hiệu. Lam nhớ lại buổi sáng, dùng dằng với bà ngoại mà phát bực. Bà lúc nào cũng bắt cô ăn thật nhiều vì cái dáng gầy nhom của cô. Vậy là muộn.

- "Rầm"

Lam ngã bật ra, cuốn sách trên tay văng xuống. Cô nhăn nhó:

- Đau quá !

Thủ phạm là tên con trai. Hấn không ngã nhưng cũng chới với và đồ của hấn cũng rời lả tả thảm thương. Lam lại đổ mặt vì ngượng, cô lồm cồm bò dậy, luôn miệng xin lỗi.

Hấn cười, cúi xuống nhặt sách cho cô. Lam liếc qua đồ của hấn, sách lớp 12.

Hấn hỏi :

- Em có đau không? Lỗi cũng tại anh sơ ý không nhìn đường. Mới vào trường phải không?

Lam khẽ gật đầu. Hấn nhìn xuống cuốn sách của cô, tươi cười :

- Cuốn sách có tên hay quá ! "Trái Tim Đá" Em học lớp văn à?

Trước sân trường đã chật người, Lam gật đại rồi nhận lấy sách. Cô chào rồi mỉm cười - một nụ cười rất đẹp. Cậu học sinh cũng cười, cuối người xuống nhặt sách của mình !

Lam vào lớp và hơi sượng khi có rất nhiều cặp mắt chăm chú nhìn cô. Có tiếng hét lên :

- A ! Ra chúng ta cùng lớp !

Cô ngỡ ngác, đưa con gái lúc nãy đập vào vai cô. Lam hơi cười, còn cô gái thì cười mở :

- Thật không ngờ đấy ! Bạn tên gì?

- Tớ tên Lam. Còn bạn?

- Tớ tên Xuyên. Như Xuyên đấy !

Một tên con trai lại gần cười :

- Đẳng nào thì chúng ta cũng sẽ quen nhau. Mau xuống dự lễ thôi !

Lam rụt rè :

- Vừa nãy, tớ bị ngã, giờ đầu ê ẩm quá. Tớ có thể...

Xuyên lo lắng :

- Có sao không? Chết thật. Lam cứ ngồi nghỉ đi nhé, không phải xuống dự lễ đâu, đúng không Quân?

Quân gật đầu. Lam ngồi xuống một bàn và gục mặt xuống. Xuyên thương cảm đứng nhìn một lúc rồi cũng phải đi xuống.

Buổi lễ bắt đầu, không khí có vẻ trang nghiêm và có gì đó thành kính. Học sinh ai ai cũng hồi hộp và lằng lằng. Thế là năm học mới bắt đầu với bao nhiêu kế hoạch và dự định. Một học sinh xuất sắc của khối 12 lên phát biểu thay cho học sinh toàn trường. Lũ nữ sinh ồn ào, đó là một nam sinh đẹp và cao. Gương mặt anh sáng, trán cao, mắt đen sâu thẳm :

Xuyên hỏi Quân :

- Anh đó là ai, Quân biết không?

Quân nói với vẻ ngưỡng mộ, không giấu diếm:

- Anh Việt Phương, học sinh lớp toán. Anh ấy là thiên tài đấy !

- Giỏi vậy ư? Xuyên bất ngờ nhìn lên. Phương cũng nhìn xuống phía lớp 10 và vào luôn hàng ghế lớp văn. Anh cố gắng mắt nhìn. Không có cô bé lúc nãy. Tự nhiên trong anh dâng lên nỗi bực vô cớ. Phát biểu xong, Phương không về chỗ mà đi về phía sau sân khấu. Anh bước vô định dọc hành lang. Có lẽ bước chân của anh sẽ dừng lại ở lớp văn nếu không bắt gặp Lam ngồi ngay bàn đầu lớp Toán. Cô bé chăm chú đọc sách, đôi mắt mờ màng, miệng nhím lại. Trông Lam có vẻ gai góc nhưng lại hết sức thơ ngây. Phương không còn thấy bực dọc nữa. Anh mỉm cười, quay đi.

Lam không hề biết có người đang nhìn mình. Cô đang suy nghĩ về câu chuyện vừa đọc. Cô mê nó đến nỗi dối bạn để được ở trong lớp tự do với thế giới riêng của mình. Lam cuối xuống đọc lại " Người con gái có trái tim đá có muôn mặt tính cách. Lúc vui, lúc buồn, lúc ngây thơ, lúc già dặn, lúc lạnh lùng, lúc sôi nổi. Rất nhiều người đàn ông khổ sở vì cô gái đó. Bất kể người con gái nào mang

trong mình một trái tim đá đều không có tình yêu thật sự. Trái tim đá biết bao giờ nở hoa?"

- Người con gái nào có tính cách đáng sợ như thế nhỉ? Chà ! Hay là chỉ trong truyền thuyết, người ta hư cấu lên? Lam khẽ mỉm cười. Một cô gái kiên cường đấy nhưng cũng hết sức lạnh lùng. Mình có thể có một trái tim đá như thế không? Lam lại lắc đầu. Với cái tính mộng mơ và hay đổ mắt của cô thì mãi mãi sẽ chỉ là một cô gái bình thường như bao cô gái khác mà thôi

Ngày học đầu tiên, Lam không chú ý lắm. Cô bạn bên cạnh thì chăm chú hết như là chưa bao giờ chăm chú vậy, lại còn ham phát biểu nữa. Lam thì vẫn cứ bình lặng với cái thế giới riêng của mình, thả mình theo những suy nghĩ vẩn vơ. Giờ của thầy chủ nhiệm có vẻ vui hơn những giờ khác. Thầy dạy toán đã lâu năm nên rất hiểu tâm lý học sinh . Quân được làm lớp trưởng vì số điểm đầu vào cao nhất. Hơn nữa cậu ta có vẻ "sáng sủa" nhất lớp. Xuyên cũng được đề bạt làm bí thư vì cô bé hát hay và dễ hòa đồng. Đây là theo con mắt thầy chủ nhiệm, còn Lam thì chỉ cần nhẹ môi, không biểu hiện gì cả. Thủy hích nhé vai Lam, cười :

- Lam thấy sao? Thầy tâm lý chứ?

Lam gật đầu :

- Ừ.

Thầy giáo chợt nhìn thấy lam và hỏi:

- Thầy thấy em có mái tóc dài đẹp quá !

Lam cười nhẹ :

- Chỉ có mái tóc thôi ạ?

-Ồ, gương mặt của em cũng rất dễ thương. Em tên gì vậy?

Lam lúc này mới đứng lên, hai tai đỏ lên khiến thầy giáo ngạc nhiên. Cô ấp úng :

- Thầy thông cảm, mỗi khi có ai hỏi tên em là em hay vậy. Em tên là Lam, Ngọc Lam ạ !

Thầy cười với vẻ thông cảm :

- Thầy hiểu. Em ngồi xuống đi ! Thầy thấy em có vẻ không giống dân Toán lắm. Thầy nghĩ có lẽ em sẽ hợp với khung cảnh lãng mạn của lớp văn hơn đó.

Lam cúi đầu. Ai cũng nói thế khi mà từ cô toát lên sự yếu đuối, mong manh. Lam cũng thích văn học nhưng học nó thì cô không chọn. Đó là lý do rất riêng tư mà mỗi khi nghĩ đến lòng Lam lại nhói đau.

Một bạn trai nói to :

- Lam ơi, thử đọc một bài thơ xem

- Đúng đó, trông bạn như thế chắc yêu thơ lắm !

Lam ngẩng lên, đôi mắt trở lên lạnh lùng. Tai cô không đỏ nữa, khuôn mặt kín bưng. Thầy giáo lại được phen ngạc nhiên. Thay đổi thái độ nhanh vậy ư?

- Xin lỗi các bạn ! Lam cố nói giọng nhỏ và thấp - Mình ít đọc thơ lắm. Đọc rồi lại quên nên không thuộc bài nào cả. Lam không đáp ứng được yêu cầu của bạn đâu.

Lam ngồi xuống, lưng thẳng và mắt cũng hướng thẳng. Thầy giáo chuyển đề tài khác để chuyển sự chú ý của học sinh sang mình. Thầy cảm thấy gai người khi chợt nhìn vào mắt Lam. Đôi mắt dường như chứa đựng cả tảng băng lạnh lẽo, vô cảm rất lớn. Thủy không tin Lam có thể thay đổi nhanh như thế.

Lam vỗ vai bạn, cười nhẹ :

- Cứ nhắc đến thơ, lòng mình lại cồn lên nhớ mẹ. Mẹ mình đã đi xa mãi rồi !

Đôi mắt Lam buồn buồn, gần như có nước. Thủy nắm chặt tay bạn, an ủi :

- Không ai bắt bạn làm những điều không thích đâu !

Lam cảm thấy yên tâm hơn. Đúng, không ai có thể ép cô vào khuôn khổ. Cô là viên ngọc Lam xinh đẹp nhưng hiếm lắm. Cô biết giá trị của mình và tìm cách bảo vệ nó. Viên ngọc Lam duy nhất có thể đổi màu.

Quân và Xuyên đi vào thư viện tỉnh với bước chân thật khế. Hai đứa mượn mấy quyển toán để giải chung. Thư viện hôm nay đông, đa phần là học sinh trường của Xuyên và Quân. Cả hai cùng ngồi vào bàn đã có sẵn hai người. Họ cũng đang nghiên cứu sách. Nhìn lướt qua người con trai đối diện mình, Xuyên nhận ra ngay đó là Phương. Quân cũng nhận ra, cậu vỗ vai Phương, tươi cười :

- Anh Phương !

Phương ngẩng đầu lên cười đáp trả lại. Cô gái bên cạnh anh cũng nhìn lên và nở một nụ cười. Xuyên thầm công nhận cô gái xinh xắn thật !

Quân thì thảo :

- Anh cũng đi thư viện ư?

Phương gật đầu :

- Đưa Yên đến tìm tài liệu, tìm giùm Yên thôi ! Bạn cậu hả?

Xuyên gật đầu chào. Không hiểu sao cô ít nói hẳn. Quân thì tíu tít :

- Xuyên là bạn thân của em từ bé, đúng không Xuyên?

- Mới vào học và các em đã đi thư viện rồi, chăm quá !

- Có gì đâu ạ ! Học lúc nào cũng là muộn cả !

Phương nhìn xuống trang sách, chấm dứt cuộc nói chuyện. Anh tìm được đoạn hay và chỉ cho Yên. Yên lại cười rất dịu dàng, chép đoạn đó vào sổ. Xuyên không tập trung được vào bài toán, trong lòng bứt rứt không yên. Quân thì khác, câu say sưa với các bài toán. Niềm đam mê của cậu có khi còn dâng cao hơn khi ngồi cạnh Phương, con người của toán học !

Những ngày sau, Xuyên biết thêm được về Phương và mối quan hệ giữa Phương và Yên. Họ đã thề hứa với nhau từ lớp 10 cho đến nay. Xuyên thấy có gì đó bất an trong mình. Cô không còn vui tươi như xưa, vẻ buồn cứ hiện trên mặt.

Lam nhận thấy rất rõ. Mặc dù tỏ ra thờ ơ với lớp nhưng không hẳn Lam không quan tâm tới Xuyên. Cô thậm chí Xuyên đã "phải lòng" một ai đó. Chà, con gái rất hay để trái tim đi lung tung, sai nhịp

lắm. Lam biết cô sẽ không bao giờ thế. Con trai là cái giống gì để con gái phải khổ? Họ sẽ phải khổ vì con gái mới đúng !

Lam chợt thấy trước mắt mình lảng vảng bóng đen của quá khứ. Lòng cô lại còn cào lên những hờn tủi và đau xót. Con trai, đời, và mẹ?

Mãi nghĩ, Lam không chú ý đến đường đi. Cô đâm luôn cả vào một người trước mặt. Cô gần ngã, may người đó kéo lại. Nhận ra đó là một tên con trai, Lam ấp úng :

- Xin.. xin lỗi !

- Không sao ! Cô bé có sao không?

Lam cúi đầu :

- Không có gì ạ !

Tên con trai cứ ngây ra ngắm Lam, Lam bặm môi :

- Xin phép!

- Ờ ! Em cứ tự nhiên.

Lam lúi húi lấy xe rồi đi một mạch. Tên con trai vẫn ngăn người ra. Phương nhìn bạn, hỏi :

- Sao vậy mà?

- Có một tiên nữa vừa gõ cửa trái tim tao !

Phương cười :

- Vậy à? "Nàng" học lớp nào?

Tên con trai sực tỉnh, gãi đầu :

- Tao quên mất không hỏi. Tự nhiên nàng đâm vào tao ở chỗ này này.

Thấy bạn quá khích, Phương vỗ vai cậu ta, ôn tồn bảo :

- Đi điều tra ngay kéo tiên nữ bay về trời mất !

- Ờ... ờ

Phương nhớ tới cuộc gặp gỡ bất ngờ với cô bé lớp toán, đến nay anh vẫn chưa biết tên nhưng hình ảnh đó vẫn không hề phai mờ trong anh. Chưa có ai để lại ấn tượng với anh sâu đậm vậy!

Lam dừng xe cách sân bóng một đoạn. Cô thấy một vụ xô xát đang xảy ra, có vẻ hăng lắm. Lam lo lắng cho một thằng con trai đang một mình bị bao vây bởi 5, 6 tên khác. Anh ta có vẻ đuối nhưng vẫn cố đánh. Lam lắc nhẹ đầu rồi đi xuống xe. Cô cho ngón tay vào miệng rồi lấy hơi thổi. Tiếng phát ra như một tiếng còi dài. Cô hét lên :

- Công an tới ! Chạy thôi !

Bọn kia hơi hoảng hốt, không hiểu gì nhưng cũng bỏ chạy. Anh con trai ngồi xuống, đầu cúi, chờ bị bắt vào đồn. Mặt mũi anh ta thâm tím, máu mũi và máu ở miệng hòa cùng với nhau, không phân biệt rõ. Lam đứng trước mặt anh ta, nói nhẹ :

- Anh có thể ngẩng đầu lên rồi !

Anh con trai từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt thoáng kinh ngạc khi nhìn thấy Lam - một cô bé ! Rồi đôi mắt ấy trở nên hồ hững khi nhận ra đó chính là ân nhân của mình.

Lam cũng không cần một lời cảm ơn, cô nói:

- Không nên làm Từ Hải khi chưa biết mình có chắc thắng hay không?

Cô quay đi thì bị anh gọi giật lại :

- Cô tên gì?

Lam cười nhẹ :

- Anh không cần biết tên. Chắc gì chúng ta còn gặp nhau lần nữa. Chào anh !

Lam đi rồi mà anh vẫn còn ngồi im. Anh lẩm bẩm :

- Chúng ta sẽ còn gặp lại nhau ! Không lâu đâu

Quả thực chưa một ai dám nói với anh bằng một thái độ như thế. Anh nổi tiếng là nghịch ngợm, đến mức quá quắt thành bất trị. Đi học không hề chú tâm, chỉ thích gây gổ và những mớ oán thù. Nhà trường không thể đuổi anh vì chức vụ của bố anh. Họ có vẻ nể ông bố và thờ ơ bỏ qua cho ông con !

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Phương đang ngồi đọc quyển báo thì Kiên chạy vào, mắt sáng rực như vớ được vàng. Kiên lay lay Phương rồi nhảy cẫng lên :

- Tìm ra rồi Phương ơi !
- Tìm ra cái gì? Phương tròn mắt hỏi

Kiên vẫn không mất hứng trước thái độ lạnh như nước đá của bạn. Cậu đã quen với điều đó nên vẫn hứng khởi :

- Tiên nữ của tao đó !
- À! Phương gật gù - ở lớp nào?
- Lớp 10 toán. Nguyễn Ngọc Lam

Phương hơi nheo mày. Trong lòng anh chợt có một linh cảm không vui. Có lẽ nào?

Không đợi Phương hỏi, Kiên kể luôn :

- Tình cờ tao thấy nàng đi vào lớp toán. Tao phục kích mấy ngày để quan sát. Nàng có mái tóc đen, đẹp và dài nhất lớp .

Phương giật mình. Vậy là đúng rồi ! Cô bé ấy cũng có mái tóc rất dài!

Kiên thì thầm :

- Ngọc Lam, cái tên hay đó chứ? Người lại đẹp nữa. Ôi, phải mở chiến dịch tấn công thôi !

Kiên bỏ đi không đợi Phương hỏi thêm. Phương không chú tâm vào tờ báo được nữa. Trong lòng anh có một nỗi lo sợ mơ hồ. Hình như là sợ hãi thì đúng hơn. Rồi anh gạt đi. Nếu có duyên số thì dù đi góc bể chân trời cũng gặp nhau. Còn nếu không thì ép cũng chẳng ra gì !

Trong khi đó Lam đang thơ thẩn dưới sân trường, thì gặp một sự cố bất ngờ. Anh con trai được cô cứu hôm qua xuất hiện đột ngột trước mắt với nụ cười nửa đắc thắng nửa mừng rỡ. Lam không thốt lên lời.

Anh cất lời, mĩa mai ý nghĩ trong đầu Lam :

- Cô nghĩ rằng một kẻ du côn như tôi thì không thể xuất hiện ở trường này chứ gì?

Lam hơi đỏ mặt, cô vội lắc đầu. Anh run nhẹ vai :

- Vậy là ta lại gặp nhau đúng không? Cô bạn cho biết tên đi?

Lam bắt đầu bối rối. Cô rất ngại phải tiếp xúc với tụi con trai. Nay anh ta lại chủ động như thế, dù cho là người tốt đến mấy thì cũng nghĩ ngay đến việc không nên cứu anh ta làm gì.

Lam ngược nhìn vào khuôn mặt sừng đen của anh ta, giọng run run:

- Anh không cần phải thế ! Nếu vì đền ơn mà cần biết tên thì...

- Không phải ! Anh gắt lên. Một vài học sinh chú ý họ, đôi mắt có gì mỉa mai - Tôi không bao giờ có khái niệm chịu ở kẻ khác. Muốn biết tên chỉ là ý thích. Tôi tên Quyền, học lớp 12 Hóa.

Lam trợn mắt, buột miệng :

- Anh á?

Quyền lại nhún vai :

- Có gì đáng ngạc nhiên. Người ta có tiền thì không có gì là đỉnh cả.

Lam dậm bước định bỏ đi thì Quyền lên tiếng :

- Em học lớp 10 huh? Nếu việc biết tên em khó thế thì tôi sẽ càng cố gắng, cùng lắm là đi dò xét tất cả các lớp 10 chứ gì?

Lam thấy mắt Quyền ánh lên vẻ cương quyết, lòng cô chùn lại. Cô không muốn rắc rối. Lam nghiêng nghiêng đầu :

- Anh không cần mất công. Dù sao, tên em cũng không có gì đáng trở thành bí mật cả. Em tên Lam, lớp 10 toán. Bây giờ thì chào anh nhé.

Lam bỏ đi thật nhanh. Quyền đứng yên, xọc tay vào túi quần, miệng mỉm cười. Trên cao, Kiên trông thấy tất cả, tự nhiên anh không còn ý niệm về cô tiên nữ nữa. Hình ảnh đẹp đó tan biến khi bóng đen của Quyền ập đến. Kiên không thích Quyền, phải nói là ghét. Quyền đúng là đứa hợm mình, cậy giàu mà nghênh ngang, phá phách. Lam chơi với Quyền thì cũng là hạng đồng lứa . Kiên vội vã gạch Lam ra khỏi danh sách tìm bạn của mình.

Lam bị gọi bản lên môn địa. Cô đứng im, ngơ ngẩn như một kẻ chẳng biết gì, chẳng hiểu gì. Những câu hỏi bình thường mà giáo viên đưa ra để Lam gỡ điểm, Lam cũng không biết nốt. Cả lớp bắt ngờ trước Lam. Ai cũng nghĩ khuôn mặt xinh đẹp kia, đôi mắt sáng kia lẽ ra phải học giỏi hay ít ra cũng biết vài điều. Đằng này Lam bị điểm kém, Lam cũng chẳng buồn. Thủy bỗng thấy cô bạn Lam thật xa cách với mình quá. Thủy không bao giờ đến lớp với cái đầu trống rỗng cả! Lam bình lặng, cô không bao giờ cho rằng người ta dốt là một điều đáng khinh. Con người ta có nhiều cách để thể hiện mình, thể hiện tài năng của mình. Lam có cách riêng mà Lam đã chọn cách đây vài năm.

Lam có vẻ đuối môn toán, các môn khác không khá hơn. Trong tháng đầu tiên, thi tháng, Lam làm bài không qua nổi 5. Quân và Xuyên cùng nhau giữ vị trí đầu. Họ là 2 ngôi sao sáng của lớp, cái gì cũng giỏi, cũng tốt. Lam không được thế, đã vậy Lam còn hay đi chơi với Quyền - kẻ nổi tiếng ăn chơi và quậy phá. Cơ bản, Lam thấy Quyền là người tốt, anh chỉ ham chơi một chút, nghịch quá đà một chút. Chứ thực ra anh rất tế nhị, ân cần. Trong anh hình như có một mối mâu thuẫn rất lớn, đẩy anh xa cách với mọi người, biến anh thành một kẻ khác. Lam hiểu và thông cảm với anh. Chẳng gì Lam cũng có một số phận đau buồn đó sau. Lam chẳng có gì cả ngoài người bà gầy ốm. Lam đã không còn bố mẹ ngay từ khi mới lọt lòng. Nhiều lúc Lam tự hỏi có lẽ nào mình là người thừa trong xã hội. Bố mẹ lần lượt bỏ đi rất xa và mãi mãi không về. Chỉ còn bà ngoại còm cõi nhặt nhạnh nuôi cháu qua ngày... Giờ bà đã có một sạp bán mũ nhỏ nhỏ nên cũng đỡ vất vả hơn. Lam thương bà và tình thương đó giúp cô dễ cảm thông với nỗi đau của người khác.

Lam đang lim dim ngủ thì có tiếng gọi, cô choàng tỉnh giấc. Đôi mắt đỏ đỏ của cô hướng ra ngoài. Một người con trai đang dựng xe trước cửa hàng. Lam vội vã chạy ra, giọng ngọt ngào:

- Anh mua mũ ạ?

Lam ngẩn người khi nhận ra người đó là Phương. Phương mỉm cười :

- Ủ ! Nhưng không phải mua cho anh mà là mua cho một người bạn.

Lam vào vai một cô chủ hàng hiệu khách. Cô liền thoảng :

- Anh định tặng cho bạn trai hay bạn gái? Mũ cửa hàng bà em mới lấy về có nhiều kiểu dáng mẫu mã đẹp lắm... Nhìn này....

Lam đưa ra hai kiểu mũ, một của nam, một của nữ. Phương nhẹ nhàng :

- Anh định tặng cho cô bạn gái. Em thử chỉ cho anh xem loại nào đẹp nhất nào...

Lam tinh nghịch :

- Điều đó còn tùy thuộc xem khuôn mặt người đội như thế nào nữa chứ.

Phương đắn đo:

- Ờ... mặt trái xoan, này... nói chung là anh không thể tả được... Em xem...

Không đợi Lam lên tiếng, Phương lấy một cái mũ xinh xắn đội nhẹ lên đầu Lam. Rồi anh ngắm nghía:

- Có vẻ hợp đấy !

Lam cau có :

- Tôi đâu phải bạn gái anh !

- Ủa ! Chẳng phải khách hàng là thượng đế sao? - Phương tỉnh bơ lên tiếng.

Lam bực lắm, cô bỏ mũ ra nói cộc lốc :

- Vậy anh mua không? 20 ngàn !

Phương ngó quanh - một chiếc mũ trắng được bọc ni lon để riêng trong tủ kính khiến anh thích thú. Kiểu dáng đơn giản nhưng đẹp mắt. Chắc chắn sẽ rất hợp với khuôn mặt Lam. Anh biết anh không thể tặng nó cho Lam được, vậy thì chỉ cần nhìn cô đội một lần là anh mãn nguyện rồi. Phương chỉ vào chiếc mũ và nói với Lam:

- Anh muốn xem chiếc mũ đó !

Lam lặng lẽ lấy chiếc mũ ra đưa cho anh. Phương xoay xoay chiếc mũ thờ dài :

- Không biết có hợp không ! Cho anh thử với em một lần nhé?

Lam cáu bẳn :

- Đắt lắm đấy !

- Không sao ! Miễn là đẹp...

Lam giằng lấy chiếc mũ đội lên đầu. Cô sửa nó ngay ngắn lại. Khuôn mặt cô trở nên sáng sủa hẳn lên. Phương gật gù :

- Anh mua chiếc mũ này, bao nhiêu?

- 50 ngàn ! Lam cố lấy giọng lạnh.

Phương mới túi lấy tiền. Trong túi anh có đúng một tờ... Tiền này là tiền anh tiết kiệm mấy tuần mới có được. Thôi thì "ăn chơi không sợ tốn kém", anh sẽ đem tặng cho Yên, mừng ngày sinh nhật sắp tới...

Lam "chặt" đẹp Phương chỗ bỏ tóc. Không hiểu sao cô lại tức Phương - cái bản mặt đẹp đẽ của anh chẳng? Cô thấy nó đào hoa quá... Rồi cái tính lập lờ đáng ghét nữa... Sao trong trường lại có nhiều kẻ "đổ" vì anh ta thế nhỉ? Ngay cả Xuyên, một cô bạn nhí nhảnh cũng thay đổi... Ma lực nào ghê thế?

Lam không hề biết Phương vào quán của cô chỉ vì muốn được nói chuyện với cô mà thôi. Phương không nhắc tới chuyện cô lừa anh, cũng như việc anh muốn chơi đùa với cô... Phương không quan tâm tới việc cô chơi với Quyền, hay nói cách khác, tình cảm của anh không hề bị vơi đi mà nó chỉ đầy lên một vẻ đẹp rất trong sáng. Anh vẫn thường xuyên theo dõi việc học của Lam. Cách học chảnh mắng của cô, Phương nghĩ đó là nguyên nhân chứ không phải là đầu óc bẩm sinh. Lam có gì đó lạ kỳ lắm, cuốn hút lấy anh như định mệnh từ trước.

Hôm sau, Lam thấy Yên đội mũ trắng đó với vẻ hạnh phúc lắm. Lam cười nhẹ nhìn Xuyên, Xuyên cố tỏ ra vui vẻ bên cạnh Quân nhưng giọng nói có gì đó dối hờn. Xuyên là người bạn đầu tiên Lam quen ở lớp này, cho nên cô quan tâm hơn. Cô thấy thương bạn và

cười thầm cho số phận. Con gái thì không nên ủy mị thế, kéo lại không dứt ra được. Đau khổ lắm !

Sắp đến ngày 20-11 các lớp rộn lên rất nhiều. Lớp của Lam quyết chí góp một phần vào buổi diễn chào mừng cách thầy cô toàn trường. Lũ bạn kháo nhau rằng Phương và Yên sẽ tham gia. Chắc chắn sẽ rôm rã lắm. Quân hùng hổ tuyên bố sẽ khai quật tài năng của lớp mình, tìm cho ra nhân tài. Khổ nổi tuyên bố thì hùng hồn thế mà khi hỏi ai thì ai cũng im re. Không một ai tự tin nói mình có tài năng cả.

Quân mặt ỉu xiu hỏi Xuyên :

- Xuyên hát được không?

Xuyên lắc đầu :

- Không được. Mình đau họng không hát được !

Thủy rụt rè lên tiếng :

- Mình thấy giọng của Lam rất ngọt... Có thể Lam hát được.

Mọi người nhìn Lam, còn cô thì bình thản :

- Đâu phải nói hay là hát hay đâu.

Quân gật gù :

- Có lý. Vậy thì tiếc lớp ta quá. Tớ chẳng muốn thua lớp khác tí nào... Nhưng...

Xuyên chép miệng :

- Anh Phương và chị Yên biểu diễn chung à?
- Anh Phương đệm đàn ghi ta hay lắm, đệm cho chị Yên hát.

Lam chột lên tiếng :

- Nếu có đàn tở cũng có thể chơi được.
- Sao? Có tiếng thét lên. Quân lập cập hỏi :
- Thật không? Có biểu diễn được không?

Lam lạnh tanh chiếu ánh mắt cương quyết vào Quân :

- Cậu hãy đi đăng ký đi. Lớp mình sẽ không mất mặt đâu.

Rất nhiều đứa khó chịu nhưng vẫn phải im lặng làm ngọt.

Thế là chiều hôm đó, Lam đến trường để duyệt tiết mục. Quân mượn cho cô cây đàn ghi ta mới toanh. Nhiều học sinh nhìn Lam. Không tin nổi. Ai chẳng biết Phương rất giỏi đàn, chưa ai có thể vượt qua nổi. Đúng là ngựa non háu đá....

Phương im lặng quan sát Lam từ xa. Trông cô có vẻ đơn độc với chỗ đứng của mình. Lam ôm đàn, kiểu ôm đàn không phải của người biết đánh đàn. Nhưng sao Phương vẫn linh cảm Lam sẽ làm nên một điều bất ngờ gì đó.

Phương dạo đàn, tiếng đàn trong trẻo và thanh thoát. Giọng hát của Yên như lướt trên dòng nhạc. Ai cũng lặng nghe, đôi mắt lim dim như đang nhìn thấy hòa quang trước mắt. Đến lượt Lam sau đó. Cô ngồi xuống ghế, tay tì vào thành đàn. Những ngón tay búp măng chạm khẽ vào dây, và trở nên linh hoạt. Lam nhắm mắt lại, tay ấn mạnh, một nốt nhạc vút cao. Liền sau đó âm thanh trở nên u uất,

ngọt ngào. Thoáng chốc nhẹ hẫng. Lam cất giọng hát. Giọng hát hài hòa và tuyệt vời khiến tất cả mọi người ngạc nhiên. Trước mắt họ là một cô ca sĩ chuyên nghiệp, được đào tạo rất công phu. Lam thoát khỏi vỏ bọc một cô gái trầm uất, trở nên thanh thoát vô ngần. Phương ngẩn ngơ ngắm nhìn, rồi anh cười khế. Con người Lam là cả một kho tàng bí mật !

Tiết mục của Lam được xếp đầu tiên, thầy phụ trách Đoàn khen lấy khen để, thấy đã tìm được ngọc trong đá rồi ! Nhưng hôm sau Lam đòi đổi tiết mục vào phút cuối vì quên đàn ở nhà. Phương có ý định cho cô mượn song cô gạt đi vì không quen. Phương chỉ lắc đầu, anh biết cô còn "ghét" anh.

Đến phút cuối Lam vẫn không có đàn. Thầy phụ trách lo lắng đến mức độ cáu gắt. Lam bình thản đi ra sân khấu. Lúc này mọi người đã ồn ào, mất trật tự rất nhiều. Lam lấy trong túi đeo bên mình ra một đoạn ống bằng inốc sáng loáng. Cô rút nhẹ, chiếc ống dài ra, hiện rõ là một cây sáo. Việc làm của Lam hoàn toàn gây bất ngờ cho khán giả. Ai cũng đinh ninh mình sẽ người được một bản ca bằng ghi ta, vậy mà lại nghe được sáo, loại nhạc cụ dân tộc hiếm ai có thể chơi được. Lam bắt đầu thổi, tiếng sáo vút cao, mê hoặc.... Mọi người nín thở lắng nghe. Tiếng sáo hòa cùng cơn gió thoảng vi vu, bay là là trên không trung. Tiếng sáo quyện vào đêm, ấm áp và trữ tình. Khi Lam thổi sáo, người cô sáng bừng lên, thật là đẹp. Tiếng sáo ngừng, Lam nghiêng đầu, mỉm cười chào khán giả. Một tràng pháo tay vang lên. Quyền mang bó hoa hồng tặng cho cô. Lam lại cười bằng mắt với anh rồi chậm rãi đi vào.

-Yên đón cô ở sau cánh gà, giọng thán phục :

- Em thật là tài hoa ! Chị phục em quá !

Lam lạnh lùng :

- Tài hoa chỉ là một phần, quan trọng là sự luyện tập cố gắng.
Không cần chị khen ngợi !

Yên thộn mặt ra không hiểu gì. Lam vội vã đi, đắm sầm vào Phương. Cô được anh giữ lại bằng đôi tay rắn chắc, Lam vẫn ương ngạnh không có lời cảm ơn mà chỉ lừ mắt nhìn. Không ai hiểu nổi tâm trạng của cô. Hình ảnh Lam với nụ cười dễ thương vụt tắt ngay trong lòng mọi người. Đối với họ, Lam là một cô bé kiêu kỳ đồng đánh.

Quyền đưa Lam về tận nhà và nhìn thấy cô vào hẳn rồi anh mới đi. Quả thực, đêm nay Lam thật đẹp và dịu dàng. Ngày thường cô "chần lữa" bao nhiêu thì tối nay thật dễ thương, nhất là nụ cười mê hồn. Trong lòng người con trai ngỗ ngược ấy bỗng dưng xuất hiện một cái gì đó mơ hồ nhưng lãng bãng, khó dờ khiến ý nghĩ của anh cứ luôn hướng về một cô gái tài hoa ấy !

Lam vào nhà đã thấy bà đợi cơm . Cô cười nhẹ :

- Bà sao bà không ăn trước? Đợi cháu chi đói lắm?

Bà cô cười dịu dàng :

- Có cháu bà mới ăn được, quen rồi. Thế nào? Cháu bà được ủng hộ chứ?

Lam lạnh thing, xới cơm đưa cho bà. Cô gấp miệng thịt quay để vào bát bà, ân cần :

- Bà ăn đi ạ ! Lần sau cháu sẽ không để bà chờ đâu.

- Ủ ! Cháu ngoan lắm ! Bà âu yếm nhìn cô - Bà chỉ mong cháu nên người để bố mẹ cháu hài lòng, bà đỡ tủi cực...

Lam hơi nhăn mặt. Bà lại sắp sửa nhắc đến quá khứ xa xôi. Cái quá khứ mù mịt, Lam không hề nhớ tới. Có một nỗi đau âm ỉ cháy trong lòng khiến miếng cơm nghẹn ứ trong họng.

Lam không thể phủ nhận cô được ngày hôm nay là nhờ phần lớn công của bà. Bà trở thành người mẹ thứ hai của cô, cô tôn sùng và tôn thờ. Ngày còn thơ bé, Lam không băn khoăn chuyện bà lấy đâu ra tiền để đáp ứng những đòi hỏi vô lý của cô. Chỉ là một quán hàng nhỏ sao có thể cung cấp tiền học cho cô? Học đàn ghi-ta, học sáo... ở những thầy giỏi nổi tiếng... Thế rồi bây giờ Lam biết thắc mắc thì cũng là lúc biết được một sự thật đau lòng. Mọi thứ sụp đổ trước mắt cô ! Nếu không vì bà, Lam còn tệ hơn như thế này nhiều.

Lam ngày càng xa cách với lớp hơn. Mà hình như mọi người xa lánh cô chứ không phải là do cô tự kiêu, xa lánh họ. Lam không còn là cô bé dễ thương hay đỏ mặt như đầu lớp 10, giờ là cô bé lạnh lạnh, tự co trong cái vỏ bọc cô đơn của mình. Vài người cho rằng cô tự kiêu về cái tài hát hay, đàn giỏi nhưng lại có cái đầu quá nhỏ để nhét kiến thức cần thiết. Quả thực, Lam học kém tất cả các môn, kể cả môn chuyên của mình. Thầy cô nào cũng ghét cô ra mặt vì cái thói mơ màng không tập trung vào giờ học và cũng không bao giờ thuộc bài cũ. Lam còn cái tật là chơi với Quyền - cái anh chàng đẹp trai nhưng tự kiêu ấy. Nhiều đứa con gái không thích cứ ngó vào, Lam chỉ cười nhẹ. Con gái phải "bu" lại kẻ khác giới, sao không tự tạo cho mình một thế giới riêng.

Học kỳ một đã hết, ai cũng hân hoan đưa kết quả học tập cho gia đình. Riêng Lam thì không. Cô chẳng quan tâm đến điểm gì đâu nhưng bà thì có. Bà từng tự hào về đứa cháu ngoan của bà, nếu bà

đi học, bà sẽ buồn ! Nhưng Lam không thể tránh. Dù là đứa ương ngạnh, phóng túng cũng không thể làm trái quy luật của nhà trường. Lam đã thấy bà đi vui bao nhiêu thì về buồn bấy nhiêu. Bà ngồi trên ghế, mắt trũng sâu hơn. Lam sợ sệt ngồi xuống chiếc ghế đối diện. Cô đáp ứng :

- Cháu.... cháu xin lỗi !

Bà lắc đầu :

- Lỗi gì ở cháu? Tại bà thôi !

Lam cúi gằm mặt, nước mắt tự nhiên rơi. Bà khổ quá ! Cả đời bà nuôi cô, không được vui mà chỉ chuộc muợn phiền, khổ sở. "Bà ơ! Cháu phải làm sao? "

Bà nhìn Lam, dịu dàng :

- Bà biết cháu buồn vì bị thiệt thòi hơn các bạn. Cháu à ! Đừng vì thế mà tự hủy hoại đời mình. Cháu cần phải học cao hơn người ta, khiến học nể chứ không thể khinh được. Bà muốn cháu của bà phải được kẻ khác kính phục !

Lam khẽ lau nước mắt. Cô ngẩng mặt, nói rành rọt :

- Cháu sẽ làm theo lời bà ! Bà yên tâm ! Rồi người ta sẽ phải nể sợ cháu !

Bà không hề hay biết câu nói ẩn ý của Lam. Bà đâu biết trong cái đầu non nớt thơ ngây kia đã bị những u uẩn của đời thường làm vẩn **c. Lam của bà không còn là đứa trẻ nhút nhát, ngoan ngoãn nữa. Nó dần rời xa cánh tay của bà...

Lam đến lớp, mái tóc búi cao, lạ lẫm. Gương mặt sáng chứ không buồn như trước. Nhưng không còn ai quan tâm tới cô nữa, Lam cũng không để ý. Cô đi lên tầng thượng, ngồi bệt xuống mặc cho nắng sớm chiếu vào mặt. Cô đưa sáo lên môi, bắt đầu thổi một giai điệu buồn man mác. Tiếng sáo vút cao làm ngẩn ngơ không ít học sinh. Lam mãi mê thổi không hay biết Phương đang đứng xa nhìn cô. Phương đợi đến khi Lam hạ sáo rồi mới đi. Có gì lạ lẫm đang thay đổi trong Lam. Anh muốn giúp đỡ cô mà không thể được.

Lam vào lớp, trên bàn có một lá thư. Thủy bông đùa :

- Chắc chàng nào si mê tiếng sáo của cậu đấy ! Thư nội bộ !

Lam chậm rãi bóc thư. Một tấm thiệp hoa rất đẹp ! Lam dừng dừng đọc rồi gấp lại ! Thủy rụt rè :

- Để mình xem tí được không?

- Tự nhiên !

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Thủy nhú mày đọc. Hàng chữ vền vện có một câu "Mong em hãy cố gắng!" Một vài đứa xì xào rồi bĩu môi. Lam cất tằm thiệp vào túi, chống tay nghĩ ngợi. Thủy lắc đầu, quay vào với bàn học. Cô đang ôn bài vì sợ kiểm tra miệng. Học kỳ I kết quả của Thủy chưa cao nên cô tự hứa phải cố gắng nhiều hơn nữa. Cô đặt Quân là mục tiêu thứ nhất, rồi Xuyên là mục tiêu thứ hai để cố gắng. Hai người bạn như hai bông hoa hương sắc của lớp, được thầy chủ nhiệm khen nức nở. Thủy cũng muốn được khen !

Tiếng trống vào tiết. Cô giáo dạy địa ung dung bước vào. Cô cười với học sinh một cách lạnh ngắt rồi lại nghiêm khắc lia sổ, phán :

- Ngọc Lam lên bảng !

Cả lớp sửng sốt. Môn đầu tiên của một học kỳ mới, Lam mở đầu. Rồi sau đó là những tiếng quát tháo của cô. Ai nấy đều sợ xanh mặt ! Lam cầm vở lên. Cuốn vở còn mới nguyên, không ghi chữ nào. Cô giáo cau mày :

- Vở em đâu !

- Em thay vở rồi. Cô đặt câu hỏi đi ạ !

Cô giáo lừ mắt trước vẻ mặt bình thản của Lam. Cô gật gù :

- Được rồi... nhưng em có thuộc bài không?

- Thưa cô, cô cứ đặt câu hỏi ! Lam nhỏ nhẹ khiến cô giáo tức điên. Cô ra một câu hỏi tổng quát toàn bài, thuộc loại khó xơi.

Quân lắc đầu :

- Số đầu bài lại bị điểm 8!

Xuyên im lặng, mắt đăm đăm nhìn Lam, tự nhiên cảm thấy Lam xa lạ quá !

Lam trả lời rành rọt. Cách sắp xếp ý tuy không theo trong sách nhưng có trật tự và logic. Mỗi ý được cô minh họa bởi những dẫn chứng rất xác thực lấy ra từ những quyển sách chuyên khoa nào đó mà chỉ có những người nghiên cứu như cô giáo mới có. Cả lớp tròn mắt nhìn Lam như người từ hành tinh lạ. Cứ tưởng sẽ được một mẻ cười vỡ bụng như lần trước, không ngờ Lam lại nói thuyết phục thế. Cô giáo càng giật mình hơn. Một cách hiểu sâu sắc thế thì không thể nào là học vẹt. Lẽ nào cô lại đánh giá sai một con người?

Lam về chỗ với một điểm 10 đỏ ***i. Mọi con mắt tò mò đều nhìn về phía cô, Lam ngó lơ ra ngoài cửa. Lờn bà ngoài lại vắng vắng bên tai, xen vào đó là tiếng nức nở của người đàn bà, người mà cô phải gọi là mẹ. Lam khẽ nhăn mặt, nhìn lên bảng. Cô giáo ghi bài với nét chữ run run...

Đến giờ toán thầy giáo bước vào và chiếu tia nhìn về phía Lam. Thầy đã nghe cô giáo Địa kể chuyện không ngờ và lòng day dứt của cô đối với thái độ từ lâu của mình. Đã có lúc thầy coi Lam là một đứa học sinh tầm thường và không có gì đáng để thầy quan tâm. Cách trình bày rất rối, rườm rà và thiếu chính xác, thầy đã không ưa. Nhưng tại sao cô giáo lại có vẻ ân hận? Các thầy cô lâu năm lại đánh giá sai một con người ư?

Thầy quyết định dùng các ngón năm xưa để tìm thiên tài. Cách đây 2 năm, thầy đã tìm thấy Việt Phương và bây giờ thì chẳng còn ai nữa !

Thầy đạo mạo:

- Các em lấy giấy làm bài kiểm tra 15 phút !

Cả lớp hoang mang song cũng không xin xỏ như mọi lần. Thầy nói trước lớp :

- Đề này yêu cầu các em làm nghiêm túc Nào, bắt đầu ghi đề!

Thầy đọc đề, một đề đại số ngắn gọn nhưng lập lờ khó hiểu. Một vài đứa vùi đầu vào viết, tính toán; một vài đứa ngồi nhả nhẩn cắn bút Thủy cố căng óc ra nhớ các công thức đã học song cũng vô ích. Cô nhìn về phía Quân và Xuyên, cả hai đứa cũng đang hí hoáy trên tờ giấy nháp Thủy không mấy quan tâm tới Lam, cô chỉ nhìn liếc qua, sau chữ "bài làm" giấy vẫn trắng. Lam vẽ những vòng tròn vô định trên trang giấy trắng, đầu căng rạ Không thể chịu thua bài toán này ! Trong đầu cô loé lên một ý nghĩ rồi cô cầm cúi viết . Ở phía trên, thấy giáo quan sát cô rất kĩ, lòng nghi hoặc những điều đã được nghe

Hết 15 phút, thầy thu bài Học sinh hỏi nhau kết quả, cách làm... râm ran khắp lớp. Thầy nhìn lướt qua. Có bài thì sai cách làm, có bài thì dài và rất rối. Thầy lần bài của Quân và Xuyên. Thất vọng ! Đây không phải là cách mà thầy muốn đề cập đến. Bài làm của Lam ngắn, thầy lướt qua rồi chợt dừng lại. Cách đây 2 năm có một em đã trình bày cách này rất hoàn hảo Và em đã được đánh giá là thiên tài... Thầy đã đánh giá sai một học sinh !

Cả lớp im lặng nghe thầy giáo nói :

- Bài này, mục đích của tôi là tìm ra một cách giải độc đáo nhất.
Và tôi đã tìm được !

Không ai bảo ai, mọi người đều nhìn về phía Quân và Xuyên. Cả hai vẫn im lặng.

- Tôi tiếc rằng tôi đã sai lầm trong học kỳ qua, bỏ em này ra khỏi "tầm ngắm". Cách làm bài của em rất giống với các làm của em Việt Phương cách đây 2 năm. Cả lớp chỉ có duy nhất Việt Phương làm được với cách độc đáo này.

Có tiếng xầm xì ngưỡng mộ. Thầy nghiêm giọng :

- Lam, tại sao em lại có hướng giải quyết này?

Lần này ai cũng kinh ngạc thật sự. Lam đứng lên , chậm rãi :

- Em nghĩ, cách giải một bài Toán xuất phát từ những kiến thức ta học, và cả sự quyết tâm , sự say mê với nó... Hướng giải quyết bài toán đến với em một cách tình cờ !

"Nói y như văn" ---- ai đó bĩu môi. Thầy giáo cũng không hài lòng lắm về câu trả lời của Lam. Lam là một người tài nhưng biết ẩn mình !

Không ai biết trong đầu Lam đang nghĩ gì, Lam có bao nhiêu mặt nạ và đâu là mặt thật của Lam. Có gì đó khiến người ta sợ Lam, tránh Lan hơn là muốn gần gũi. Lam càng tỏ ra khinh khỉnh, hơn người thì Lam càng cô độc !

— — — — —

Rời trường, Lam thì đạp xe còn Quyền thì chạy xe thật chậm bên cạnh. Lam im lặng khiến Quyền lo lắng. Anh định hỏi thì Lam dừng xe lại, nói ngắn :

- Vào quán nhé?

- Ừ ! --- Quyền vội gật đầu.

Cả hai vào một quán giải khát và chủ quán thì không lạ gì Quyền. Cô ta đơn giản mời và còn liếc mắt một cái. Quyền chỉ cười. Lam nhỏ nhẹ :

- Đó là quá khứ của anh?

- Ừ ! ----- Quyền lại gật.

Lam đón ly sữa từ tay Quyền. Cô uống một chút rồi thôi. Quyền thấy lạ, hỏi :

- Em sao thế?

- Em đang thay đổi !---- Lam dịu dàng nói ----- Và em muốn anh cũng thay đổi.

Quyền nhún vai coi đó là chuyện đùa. Thường thì những câu chuyện với Lam đều thế cả !

Lam vẫn bình thản :

- Anh không thể buông xuôi như thế ! Con người ta vì cái xa hơn là vì cái gần. Anh hãy chú tâm vào học đi.

Quyền cười nhẹ :

- Anh trượt dốc rồi, anh không còn đủ sức để lên đâu !

Lam im lặng. Cô biết Quyền rất thông minh, chỉ tại anh ham chơi quá. Quyền lại là người tốt , đánh để cô giúp lắm chứ !

- Em sẽ giúp anh !

- Em? ---- Quyền bật cười ----- Thôi, đừng đùa nữa !

Lam không buồn giận , cô ôn tồn nói :

- Em biết anh nghĩ rằng em học kém.... Nhưn đó là học kỳ I , còn bây giờ em tin không có ai có thể bằng em cả.

Quyền im lặng. Giờ anh tin đó là sự thật , Lam đang nghiêm túc thật sự !

Lam cười nhẹ :

- Anh sắp ra trường rồi. Phải xác định tương lai cho mình chứ? Đừng dựa vào ông bố nữa.

Quyên giận. Anh không bao giờ có ý định dựa vào bố, vậy mà Lam dám nói thế. Anh chống tay xuống bàn, rít lên :

- Em không cần phải nói thế ! Em có còn là bạn của tôi nữa không?

Lam vẫn không nao núng. Cô chậm rãi nhả từng từ :

- Thì không đúng thế sao? Anh chẳng đang đem tiền của bố anh ném vào các cuộc vui? Nếu anh không đỗ Đại Học thì bố anh cũng sẽ...

- Im ! Im ngay ! ----- Quyền hét lên.

Lam đứng dậy, nói nhẹ :

- Anh đừng bảo thủ. Bao giờ anh muốn thay đổi thật sự thì hãy đến gặp em / Còn nếu không thì khỏi. Chào anh !

Lam bỏ lại Quyền với nỗi giận dữ khôn tả. Anh mà phải lụy cô ư? Rồi cô sẽ phải đến tìm và xin lỗi anh. ANH là ai kia chứ? Một kẻ nổi tiếng , một kẻ giàu có... Không một ai có quyền xa anh một khi anh chưa cho phép. Kể cả Lam... Nhưng rồi lòng Quyền chùng xuống. Lam không như những cô gái kia , không bị lụy vào anh. Lam rất kiêu hãnh và lạnh lùng. Cô luôn làm được những điều cô nói. Vậy là Quyền phải xa cô ư? Bỗng dưng lòng Quyền thấy buồn hẳn... Hình như Lam đã troe thành một cái gì đó rất quan trọng trong anh.

Lam lại nhận được một bưu thiếp, lời ghi vắn vện như lần trước . Lần nay, Lam cũng nhét luôn vào túi, không một câu bình luận. Thuỷ tò mò hơn rất nhiều, cô ngồi suy đoán mà không ra. Cô không thết ngờ Lam có thể坦然 nhiên đến thế! Con người lạnh lùng chẳng ?

Lam học tiến bộ vượt bậc tất cả các môn. Môn Toán thì hình như Quân và Xuyên kém hẳn một nước. Quân và Xuyên không bực nhưng lũ bạn tôn sùng 2 đứa bực ra mặt. Nhất là tên công tử bột hiếu chiến tên Bình. Thằng này luôn nhìn Lam với con mắt miệt thị và tức tối. Nếu không vì Lan suốt ngày kè kè bên Quyền thì nó đã cho người đánh Lam một trận. Cái thằng chỉ công nhận Quân và Xuyên là nhất thôi ! Nó vận động các bạn xa lánh Lam. Lam biết nhưng vẫn im lặng. Bình là đồ con trai bỏ đi !

Bình để ý thấy hôm nay Lam toàn đi một mình. Nó hứng chí vạch ra một kế hoạch đe dọa và lấy làm hài lòng lắm. Chắc chắn Lam sẽ

sợ xanh mặt và thôi không nổi đình nổi đám ở lớp nữa .

Lam đạp xe trên đường một cách bình thản, không hề biết có kẻ rình rập mình. Tới một đoạn đường vắng co hơi so người lại vì lạnh. Một tên con trai vượt qua, lấy tay hất đổ xe Lam. Cô ngã sấp xuống đường, bàn tay sứt sứt và rướm máu. Lam ngược mắt tìm thủ phạm... Trước mắt cô là 2 thằng con trai, vẻ côn đồ hiện ra trên mặt. Chúng cười mỉa mai. Một tên kéo sặc lam lên, giọng khàn vì vỡ tiếng:

- Con nhỏ này thích chơi nổi lắm đó !

Tên còn lại phụ hoạ:

- Vậy mình cho mặt nó "nổi mụn" đi! Cho chữa cái tội chơi nổi.

Lam quắc mắt, gạt tay nó ra khỏi áo mình:

- Bọn khốn ! Ai thuê chúng mày?

- Mày không cần biết ! Giải quyết mau!

Cả 2 xông vào. Lam lùi lại, hét lên:

- Đồ tồi! Tao không tha cho chúng mày đâu!

Đợi một thằng lao vào gần, Lam nắm chặt cổ tay nó, dùng đòn quật cẩu Judo, quật nó xuống đường. Tên còn lại cũng nằm thẳng cẳng, rên rỉ cho cái lưng ê ẩm của mình.

Lam đặt chân lên ngực một tên, đe dọa:

- Tao biết kẻ nào dấu tay rồi! Tụi mày nhớ lấy bài học này nhé. Hai thằng con trai xúm lại đánh 1 đứa con gái mà không biết nhục à

?

Nói xong, Lam dựng xe, lại thông dong đi tiếp. Ở đằng xa, Bình tròn mắt nhìn. Không thể ngờ được, Lam có võ. Con nhỏ đó là gì mà hoàn hảo vậy ?

Lam về nhà, băng vết sứt trên tay lại. Bà cô rất lo lắng nhưng Lam gạt đi. Vết thương này không có gì. Những ngày luyện võ với thầy còn trầy trụa hơn nhiều. lam biết mình đã bị lộ. Tên Bình ngày mai sẽ biết tay cô.

Sáng hôm sau, Lam vào lớp với khuôn mặt lạnh như nước đá. Trống truy bài đã điểm. Bình lăm lét đưa mắt nhìn Lam, thấy không có động tĩnh gì. Cậu chắc ăn Lam không thể làm gì vì cậu ngồi ngay sau lớp trưởng và lớp phó. Ít ra thì vuốt mặt phải nể mũi chứ.

Thủy hỏi nhỏ khi thấy 2 bàn tay Lam băng trắng:

- Sao thế ?

Lam gằn giọng:

- *** cắn đấy!

Bình chột dạ, hơi ức một chút song vẫn im lặng.

Thủy vẫn ngây thơ, hỏi lại:

- Làm gì mà bị *** cắn?

Lam nói to đủ cho cả lớp nghe thấy:

-Ghen ăn tức ở thì cần bậy, thế thôi!

Bình nóng mặt:

- Cậu nói ai?

Lam quay quắt lại nhìn Bình, cười khẩy:

- Tớ nói ai thì cậu hiểu rõ nhất chứ? Là con trai mà sao cậu tiểu nhân thế?

Bình giận quá mất khôn, câu sấn lại:

- Mà mày không được nói thế. Đồ con gái

Lam cũng đứng phắt dậy:

- Con gái làm sao, mày nói nốt đi.

Bình chùn xuống:

-Đồ cà chớn!

"Bốp" ----- Lam thẳng tay tát cho Bình một tát. Bình chới với ngã về phía sau, may có Quân đỡ. Quân can thiệp:

- Lam, sao lại đánh bạn thế?

Bình đứng thẳng dậy, hét lên:

Mày đừng có cậy thằng Quyền mà làm vương làm tướng. Ở lớp này không ai sợ mày đâu mà chỉ khinh mày thôi.

Lam lạnh lùng:

- Mày sẽ ném đủ đòn đó, thằng nhãi. Tội của mày thì ...

- Tao thách đấy, mày sẽ bị đuổi học.

Lam lao vào túm áo Bình tát thêm cái nữa. Bình cũng đấm nhưng trượt. Mọi người la hét. Quân can ngăn:

- Thôi nào, đừng đánh nhau nữa!

Xuyên hét lên:

- Thôi ngay đi, đang giờ truy bài đấy!

Lam không nghe. Cô túm cổ áo bình, quật cậu ta xuống nền nhà. Cả lớp kinh hoàng. Bình đau đớn cả lưng và mông, lồm cồm bò dậy. Lam giang tay định đấm thì Quân lao vào hứng trọn. Máu mũi của Quân tuôn ra làm thất kinh các bạn gái. Lam dừng lại, lạnh lùng nói:

- Đi ra! Tôi không muốn đánh cậu đâu. Còn thằng kia, nó phải chịu cái đau gấp 10 lần chỗ đau ở tay của tôi.

Xuyên đứng giữa, quát mắng:

-Cậu còn là con gái nữa không? Đừng có côn đồ như thế. Bình đã làm gì cậu nào?

- Không cần biết! Tránh ra!

Quân ôn tồn:

- Lam, bình tĩnh đi!

- Có chuyện gì thế?

Cả lớp nhìn ra. Việt Phương đứng ở cửa lớp. Lam thoáng cau mày. Bình bò dậy, chạy vội ra sau lưng Phương lúng túng:

- Nó, nó đánh em!

- Ai? ---- Phương nhướng mày.

Thủy cau có:

Lam chỉ trừng trị lại người đã làm cho cậu ấy phải băng bó thể kia thôi.

Xuyên đờ Quân dậy, khó chịu với Thủy:

- Đau mà còn dám được Quân ra nông nổi này.

Phương nhìn xuống bàn tay Lam, lòng xót xa khi thấy màu trắng toát. Chưa kịp lên tiếng thì Bình đã ổng ượng sau lưng:

- Nó vu oan em! Em có bao giờ thèm đánh con gái...

Lam từ từ tiến lại, Bình càng nép sau lưng Phương. Lam gằn:

- Mày nói láo hả! Cái miệng chưa sưng chưa chừa. Tao phải vả cho biết điều. Anh tránh ra đi!

Phương lắc đầu:

- Không nên việc gì cũng phải dùng đến vũ lực!

Lam hét lên:

- Anh đừng có dạy tôi. Bọn con trai các người cùng một ruột với nhau cả. Tôi căm ghét các người!

Chưa dứt câu, Lam đã lao về phía Bình, tay vung lên. Chưa kịp hạ xuống đã bị Phương giữ lại. Lam cúi mình, định dùng đòn quật của Judo song Phương đã nhảy lên cao và tránh được trước bao cặp mắt ngạc nhiên. Lam lúng túng:

- Anh...

Phương bình thản:

-Không phải lúc nào cũng có thể dùng Judo được đâu, Tôi sẽ không để em mắc sai lầm nữa đâu.

Xuyên bực bội :

- Cậu có còn là học sinh lớp này nữa không đấy. Phải biết kỉ luật và đoàn kết chứ? Người không biết điều thì chẳng làm nên trò trống gì đâu.

Lam nghiêng đầu hỏi lại:

- Bạn ra lệnh tôi ư?

- Đúng! Cậu hãy thôi ngay cái trò phá phách này đi!

Lam khinh khỉnh:

- Tôi không bao giờ biết nghe lệnh ai đâu. Đừng vô ích!

Lam quay sang Bình khiến hắn tái mặt. Lam nhú mày:

- Đồ tồi!

Cô đi vào chỗ, rút tui đeo ngang người và đi thẳng. Cả lớp ngao ngán lắc đầu.

Xuyên nhìn Phương áy náy:

- Bọn em xin lỗi đã làm phiền anh !

Phương phẩy tay:

- Anh đi chấm thay cờ đồ lớp anh. Thôi, coi như số anh xui. Mà em nên đưa Quân xuống phòng y tế đi. Cú đâm đó không nhẹ đâu.

Quân phẩy tay:

- Em không sao!

Một dòng máu chảy ra, Xuyên hốt hoảng:

- Trời! Thế mà bảo không sao! Thôi để tớ đưa xuống.

Phương nhìn Quân thông cảm. Vết thương này cho thấy Lam rất mạnh, Còn quá nhiều điều anh chưa biết về cô bé.

Phương cười nhẹ:

- Xuyên nên ở lại lớp. Để anh giúp cho.

- Ờ... -- Xuyên đỏ mặt khi nhìn vào ánh mắt Phương. Chưa bao giờ cô cảm thấy gần anh như thế ...

Đưa Quân ra cửa, Phương quay lại nói to:

- Anh thấy lớp em nên coi lại cách đối xử với Lam. Anh tin rằng Lam không hoàn toàn xấu như các em nghĩ đâu. Lam cần sự thông cảm của bạn bè...

Xuyên chết sửng. Anh mới tiếp xúc với Lam lần đầu sao anh nói thế? Cách anh gọi tên Lam cũng rất đỗi dịu dàng, tha thiết... Họ có gì với nhau sao?

- Không cần anh nói hộ ---- Lam tựa cửa cười mĩa mai.

Phương không vừa, anh hỏi:

- Tôi tưởng cô bé rời khỏi chiến trường rồi chứ. Thích làm theo ý mình lắm cơ mà?

Lam đi thẳng vào chỗ, quờ tay vào ngăn bàn, móc ra lá thư chưa bóc. Bình dạt ra xa, sợ hãi. Phương đẩy Quân đi, trên môi anh nở một nụ cười bí hiểm.

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thầy chủ nhiệm biết chuyện Lam làm loạn nhưng phớt lờ. Thầy bắt đầu thấy thích Lam_ cô học trò ngang ngạnh của mình. Ở lam thầy phát hiện ra một tài năng thô, chưa được gọt dũa. Một khối ngọc hãy còn mộc mạc nguyên thủy lắm. Thầy sẽ là người mài ngọc, tẩy muốn chính thầy sẽ tạo nên một thiện tài khác. Mọi chuyện của Lam thầy bỏ qua hết, mà nếu cố moi móc cũng chẳng được gì. lam ngang bướng và cứng đầu lắm ! Hình như dưới đôi mắt thơ ngây ấy không ai là đáng sợ cả.

Bình tuy vẫn tức nhưng chỉ dám tức ngầm. bài học hôm xưa vẫn còn in đậm trong tâm trí. Cậu thở dài, chán nản. Có lẽ cậu cũng là một thằng hèn !

Bình ngó ra sân, thấy Lam đang đi, về mặt đêm chiều. Cậu nheo mắt. Mỗi khi con nhỏ đăm chiêu trông nó hiền hiền! Bình quay phắt đi vì một ý nghĩ vô lý xẹt qua đầu. Đến khi cậu quay ra thì Lam đang giằng co với Quyền. Chỉ một lúc Quyền gật đầu và Lam cười rạng rỡ. Nụ cười thật đẹp! Sao nó có vẻ vui thế nhỉ? Bình đâu biết Quyền đang xuống nước làm lành sau một tuần không gặp Lam. Quyền nhận ra rằng mình rất cần Lam. Xa Lam, mọi thứ trở nên tẻ nhạt, chán ngắt. Những thú vui khi xưa cũng trở nên kinh khủng. Quyền quyết định học để có Lam bên cạnh. Chỉ cần nghe tiếng nói, tiếng cười của Lam cũng là hạnh phúc lắm rồi

Xuyên đón Lam ở cửa lớp, gương mặt dầu dàu. Lam ngạc nhiên:

-Sao thế?

Xuyên lắc nhẹ đầu:

Ta ra ngoài nói chuyện chút đi.

- Ủ! – Lam bình thản gật đầu.

Xuyên nhìn thẳng vào mắt Lam đi vào chủ đề câu chuyện:

- Cậu và anh Phương chơi với nhau à?

Lam thờ ơ:

- Phương nào ?

- Việt Phương 12 Toán ấy.

Lam bật cười đập tay vào lan can:

- Anh ta á? tớ làm gì được cái điểm phúc ấy! Trường này có bao nhiêu cô nàng “đỡ” anh ta. Nhưng không phải là tớ!

Xuyên thờ người ra. Giọng Lam như kim châm:

- Sao cả Xuyên cũng bị anh ta hớp hồn à? Tưởng là Quân và Xuyên chứ....

- Tớ và Quân chỉ là bạn thân từ bé, chẳng có gì cả!

Lam gật gù vẻ hiểu biết:

- Nhưng hình như tớ thấy Quân không coi cậu là bạn thân đâu

.....

- Cậu đừng đoán mò! Xuyên bực dọc:

Lam nghiêm giọng:

- Vậy cậu đừng tưởng tượng tớ và anh nào đấy nhé! tớ không thích thế đâu. và lại tớ đang chơi với Quyền. Chào!

Lam bỏ vào lớp, Xuyên tục người lên lan can, mắt hướng ra sân trường. Trong lòng cô bỗng táy bực dọc khi thấy Yên và Phương vui vẻ đi bên nhau. cô tự hỏi mình tại sao lại ngốch ngếch! Con người vui vẻ trong cô trước đây đã biến đi đâu mất. Cô đã thay đổi nhiều lắm, cố gắng học để được nổi trội, cầu mong người ta để ý. Nhưng cô vẫn không vượt qua được Quân, bây giờ Lam xuất hiện.... Cô tưởng như có một bóng đen đè nặng tim mình.

- Xuyên sao thế?- Quân ân cần hỏi.

Xuyên ngẩng đầu, cô hơi bối rối trước sự quan tâm của Quân.

Quân cười khẽ:

- Xuyên dạo này lạ lắm cứ hay buồn! Có ai làm Xuyên buồn à?

Xuyên lắc đầu, không nói. Cô thừa hiểu lời của lam là đúng, nhưng cô lại không thể chấp nhận. Hình như sự than thiết quá biến con người ta thấy khó mà “rung động”!

Quân thở dài:

- Xuyên giấu Quân làm gì? Chơi với nhau bao năm chẳng lẽ Quân không hiểu tính Xuyên? Quân biết lúc nào Xuyên vui, lúc nào Xuyên buồn. Chắc gần đây có chuyện gì đó khiến Xuyên khó chịu!

Xuyên tươi cười:

- Làm gì có, Quân chỉ đoán mò.

Quân dung tay điểm vào trán Xuyên, lắc nhẹ đầu:

- Xuyên giấu được ai. Gương mặt Xuyên biểu lộ hết tâm trạng, chứ không như Lam.....

- Đúng! Lam khó hiểu, khó gần.... Mình nghĩ.....

- Không được lảng chuyện khác. Nếu Xuyên không muốn nói thì thôi, nhưng Xuyên cứ yên tâm, mãi mãi Quân ở bên cạnh Xuyên để chờ nghe Xuyên nói! Ta vào lớp đi.

Quân dắt Xuyên vào. Cả hai im lặng. Lam nhếch môi cười nhạt. Đời là thế! Toàn là những kẻ chạy theo những cái bóng một cách vô vọng. Đến khi mệt nhòai thì không còn đủ sức mà chữa những hậu quả để ở phía sau. Lam tự hỏi: “Lam có phải là hậu quả đó không? Lam là kẻ thừa ở trên đời này ư? Cô ao ước mình bình thường như bao người. Có cha mẹ để yêu thương. Tình yêu của bà dành cho cô hiện giờ không thể bù đắp nỗi đau âm ỉ trong lòng!

Việt Phương lững thững đi vào phòng hiệu phó. Thầy giáo phục trách đoàn ngồi chễm chệ ở băng ghế salong. Phương cất giọng chào. Thầy phẩy tay, chỉ chỗ đối diện cho anh ngồi. Sau đó thầy mới nói:

- Thầy muốn nhờ em chút việc được không?

- Dạ!- Phương gật đầu tỏ vẻ ngoan ngoãn.

- Thế này, dạo này thầy biết em bận, cả Y6en nữa.... Nhưng trường ta không thể tham gia văn nghệ chào mừng ngày hội cử tri của tỉnh....

- Em không hiểu?

Thầy vò đầu, khổ sở:

- Em và Yên đều là những cây văn nghệ giỏi...Tiếc là hông thể tha gia.

Thầy đã chỉ thị cho Lam lớp 10 Toán nhưng em ấy từ chối.

Phương gật gù có vẻ hiểu. Lam thì chẳng bao giờ làm những việc mình không thích cả.

- Vậy thầy nhờ em khuyên Lam chứ gì?- Phương lắc đầu- Em không làm được đâu!

Thầy phụ trách thuyết phục một hồi, Phương mới miễn cưỡng đồng ý. Anh ra khỏi phòng, đầu óc quay cuồng những đối sách để “đối phó” với Lam. Riêng chuyện anh muốn làm quen với cô còn khó chứ chẳng nói là nhờ làm việc này việc kia. Nhưng anh không thể đầu hàng được! phải mau mau tìm cách.

Thế là chiều hôm ấy, Phương đi lần nhà Lam. Anh thấy việc vào nhà nghe “mắc” còn dễ chịu hơn ở trong trường hay ở quán nước. Lam là con người chẳng biết nề ai!

Tìm nhà Lam thật khó. Nếu nhà cứ liền quán thì còn dễ.... Có cả bà của Lam như là có một tấm khiên đỡ bảo tấp. Phương hỏi một anh con trai đang đứng ở cửa nhìn lơ đãng. Anh ta cau mày khi nghe Phương hỏi về Lam.

Phương xuống giọng:

- Em và Lam là hai người cùng hoạt động đoàn Em thấy mấy ngày nay Lam không đến hoạt động, cho nên.....

Anh chàng vẫn chưa tin, hỏi dồn:

- Thật chứ? Cậu mà nói láo thì sao? lam không dễ...

- Em nói thật!- Phương cắt ngang về vội vã.

Anh ta gật đầu:

- Vậy cậu theo tôi!

Phương hơi băn khoăn về thái độ của chàng trai. Người thành phố thường ko có thói quen “để ý” nhau. Anh chàng này lại có vẻ lo lắng cho Lam một cách thái quá!

Dừng trước một căn nhà ngói nhỏ nhắn, có giàn hoa tigon hồng, chàng trai nhìn đồng hồ rồi nói:

- Giờ này, bà Lam ở cửa hàng. Lam nghe nhạc hoặc học bài. Lam không thích quấy rối. Cậu vào đi, không cần gõ cửa.

- Còn anh?- Phương tỏ vẻ quan tâm.

Anh chàng gãi đầu, bối rối:

- Lam đang giận tôi, nên không được vào. Cậu vào đi, tôi về.

Nhìn anh chàng đi khuất, Phương mới đi vào. Phòng khách gọn gang với bộ bàn ghế bằng mây đã cũ, chiếc tủ nhỏ cũng cũ, trên đó là bàn thờ. Phương nhận thấy có hai bức ảnh phóng to, một người

phụ nữ đẹp và trẻ, bên cạnh người đàn ông gương mặt đầy cương nghị. Phương hơi chạnh lòng cho số phận hẩm hiu của Lam. Anh đưa mắt tìm kiếm, không thấy có Lam. Định lên tiếng gọi thì anh giật mình bởi tiếng quát:

- Ai cho anh vào đây?

Lam đứng ở cửa buồng, mắt long lên tức giận. Phương cười hòa:

- Một anh chỉ cho anh biết. Anh ta còn nói cứ vào vì.....

- Thôi anh ra ngay cho, ở đây không tiếp khác lạ.

Phương cứng đầu:

- Anh có quen biết em, sao gọi là lạ? Vớ lại, anh đến theo sự yêu cầu của thầy phụ trách.

Lam lừ mắt:

- Mặc kệ! ra khỏi nhà tôi đi!

Phương nghiêng đầu:

- Chủ không mời thì khách tự ngồi. Lam kho quá đó, anh chỉ muốn nói chuyện chút ít thôi....

Lam bực lắm, chưa bao giờ cô gặp một tên chai lì vậy! đồ đáng ghét. Ai chứ Lam này không chịu thua cái mồm mép dẻo quẹo kia đâu.

Phương cất giọng trầm:

- Em không phải căng thẳng để đối phó anh.

- Hừ! ai căng thẳng?- lam bấu môi- có chuyện gì anh nói nhanh lên, tôi không rảnh.

Phương cười nhẹ, Cái giọng êm ái thế mà toàn nói những câu đanh đá, Lam không biết nhường nhịn là gì.

- Thầy phụ trách mong em nhận lời....

lam lắc đầu:

- Không! tôi không có thời gian. Hát với hò tùy lúc. Con người cần biết rõ khả năng của mình làm đến đâu. Tôi không quen hát trước quan chức.

Phương nhíu mày, rồi anh hỏi đột ngột:

- Em kết bạn với anh nhé?

Lam sửng người. Cái cách kết bạn lạ kì quá!

Phương tỏ ra chân thành:

- Chỉ là kết bạn bình thường thôi. Anh thấy em rất thú vị và có vẻ hợp tính anh. ta làm bạn nhé?

- Khoan! Anh làm vậy có ý gì?- Lam vẫn chưa hết ngạc nhiên.

- Chẳng có ý gì cả!- Phương lắc đầu. Đối với anh những gì anh thích đều làm cho bằng được....

- Kể cả chuyện này?- lam hốt hoảng rồi nhếch môi- Anh coi thường tôi quá! Tôi đâu phải hạng móc meo không người để ý.

Đừng thực hiện sự thương hại trên số phận của tôi.

Phương lặng thinh nhìn Lam. Anh không buồn giải thích những gì cô nghĩ lệch lạc về anh. Chỉ cần Lam nhìn vào mắt anh sẽ rõ mọi điều. Lam luôn là viên ngọc xanh quý giá trong lòng anh. Ngay ngày anh nâng niu bao bọc, sợ nó rơi vỡ....

Tiếng Lam lạnh lùng:

- Tôi không tốt đẹp gì đâu. Sợ anh lại xấu hổ thôi!

- Nếu anh không xấu hổ? Nếu anh luôn coi việc kết bạn với em là một niềm vui, niềm hạnh phúc? em sẽ đồng ý đúng không?

Lam đứng lên, thở nhẹ. Trong lòng cô nghĩ gì, chỉ có cô biết... Phương còn ngây thơ và cả tin lắm. Một người như Lam mà dính vào thì coi như chẳng còn gì.... Lam đã nể anh mà “buông thả”.... nào ngờ.....

Phương chờ đợi ở lam một cái gật đầu đồng ý. Anh còn nhớ rõ lắm đôi mắt ngây thơ và nụ cười đẹp như mộng của cô đầu năm học. Nhớ cả giọng mềm mại nhưng lời lẽ gai góc... Nhớ sự lạnh lùng trên gương mặt xinh đẹp.... Nhớ tất cả và yêu mến tất cả....Lam của ngày xưa, Lam bây giờ và Lam của mai sau....Anh sẽ yêu và suốt đời chỉ có một mình cô! (tự tin gớm)

Lam đợi cho không gian căng thẳng đến đỉnh điểm, mới cất giọng ôn tồn:

- Nếu anh muốn, tôi sẽ đồng ý....Thực tình anh nên tránh xa tôi!

Phương vui mừng thiếu nước nhảy cẫng lên. Anh nói bằng giọng hân hoan, đôi mắt long lanh sang:

- Sao phải tránh xa Lam? Được kết bạn với Lam thì thật vui lắm.

Lam mỉm cười:

- Đã là bạn thì anh không nên ép Lam tham gia văn nghệ. thầy phụ trách có vẻ nể anh!

Phương tiu ngửu. Rõ ràng Lam rất “khôn” khi chọn đúng thời điểm để nêu vấn đề. Phương ko thể từ chối ngay khi mà anh tha thiết xin được kết bạn....

Lam cười cười, Cô mời anh ngồi uống nước và nói chuyện tầm phào vài câu. Phương về rồi, Lam vẫn đứng ngoài cửa, nhìn theo. Cô buồn! có gì đó hối hận day dứt trong lòng. Chưa bao giờ Lam kết bạn trong tâm trạng này. Đối với các tình bạn kia, Lam chủ động làm người đùa giỡn, chủ động làm kẻ phản bội.... Còn tình bạn này thì sao? Liệu Lam có còn chủ động được không?

Lam lật đi lật lại trang sách, nhíu mày vì vấn đề no đưa ra quá phức tạp. Cô chợt múôn đi đâu đó để được thanh thản hơn. Lam gục mặt xuống bàn nghĩ ngợi. Cô chẳng có đường nào để đi, nơi nào để đến cả. Bạn bè ư? Tất cả là những kẻ mà cô ghét bỏ- Những tên con trai si tình có mới nới cũ. Không có lấy một người bạn gái để tâm tình! Bà ngoại ko biết những mối quan hệ nhậ nhằng của đứa cháu ở bên ngoài. Bà cứ tin rằng Lam ngoan ngoãn ngây thơ lắm. nhưng đôi bàn tay xinh đẹp kai đang điều khiển nhiều mối quan hệ. Đúng, Lam là người chủ động, lam có thể bỏ người này, theo người kia khi thích. Lam chợt bật cười khi lũ con trai đã lún sâu vào chuyện tình cảm, chúng cũng sướng sướng, cũng tội nghiệp lắm. Không bao giờ cô động lòng đâu! vì cô có yêu thương gì chúng. Chỉ là một trò chơi thôi! (hơi bị quá đáng nha cô bạn)

Lam lại muôn khóc, giá mẹ đừng sinh ra cô để cô như thế này, Hoặc giá mẹ đừng đi đâu cả, chỉ ở bên cô thì chắc chắn cô sẽ thực sự là một viên ngọc tuyệt bích (?). Lam đang tự nhuộm đen mình, tự giết hồn mình

Thời gian ư? nó không là gì với vết thương long rất dài, rất sâu của một đứa trẻ như Lam. Cái vết thương cướp đi niềm tin vào cuộc sống, nụ cười thật sự của Lam. không có một sự cứu rỗi nào cả, vết thương cứ loang ra, đau đớn..... Lam ơi, nếu mày tự chữa cho mình thì mày sẽ sống. Trái tim mày sẽ ko chết... ai sẽ cứu mày bây giờ? Lam ơi, đừng tự trả thù đời, trả thù mình nữa... Không! Chẳng còn gì có thể chặn được bước trượt dốc của mày nữa. Hết rồi! Hết thật rồi!

Kỳ thi học sinh giỏi tỉnh kết thúc, lớp 10 Toán thu hoạch bội thu. Có đến 3 giải nhất. Thầy giáo rất vui mừng với thành tích đó. Lam bình thản đón nhận kết quả như một điều tất nhiên. Cô biết mình cần chiến thắng, càng nhiều càng tốt, trên mọi phương diện. Sắp kết thúc năm học, cả lớp đã công nhận Lam là đối thủ đáng gờm. Có gì đâu, cô chỉ biết cách giấu mình và tìm thời điểm bùng dậy thôi. Sự bùng sáng ***i lòa!

Một tấm thiệp chúc mừng gởi tới, Lam cũng thản nhiên đón nhận. Cô đã nhận rất nhiều hoa và quà chúc mừng rồi. Lam đưa mắt sang nhìn Xuyên thấy cô đang cười vui với Quân. Bỗng nhiên Lam thêm đến cháy lòng một tình bạn chân thật xuất phát từ đáy lòng. Xuyên quả là người hạnh phúc khi có tất cả: gia đình, tình bạn, niềm vui sống, cuộc sống và sự thanh thản, vui tươi. Đó là cuộc sống bình thường của bao kiếp người mà sao với Lam lại là ước mơ cao sang!

Lam bò lên tầng thượng, ngồi lặng lẽ 1 mình. Dạo này Quyền tìm được niềm vui trong học tập nên ít đến đây ngồi. Lam mừng cho anh. Anh là người đầu tiên LAM giúp đỡ chứ ko đẩy ngã.....Phải chăng vì Quyền cũng đáng thương như cô? Quyền độc đoán nhưng là sự độc đoán dễ thương.....Còn anh ta thì lại độc đoán đến khó chịu.....Lam cao mày khi nghĩ đến Phương. Từ khi kết bạn đến giờ Lam ít khi gặp anh nhưng mỗi lần khi gặp Lam đều phải nhún nhường làm chuyện gì đó. Mồm mép Phương lợi hại lắm! Ở anh toát ra sự tự tin, kiêu hãnh và có vẻ gì bất cần tất cả. Lam công nhận ở anh một tài năng hiếm có, có khi còn hơn cả cô. Cuộc thi nào anh cũng ngồi chiếm chệ ngồi đầu mặc dù Lam thấy anh vẫn lông bông lắm, cách học tài tử, vọ lo vô nghĩ của anh hợp với Lam.....Lam không thích cắm đầu vào sách, mệ ọc lăm! học ít nhưng tiếp thu nhiều mới là điều đáng nói. Lam thích thả hồn theo dòng nhạc, cô hay dùng sáo để trao đổi với thiên nhiên. Cảm giác nhẹ nhàng sẽ lan tỏa vào lòng y như cô đã trút được gánh nặng với ai đó. Bây giờ Lam cảm thấy buồn. Vết thương kia lại âm ỉ đau. Lam cần một bàn tay dịu hiền vuốt ve nó. Lam không có mẹMà mẹ lại là người cửa sâu thêm vết thương.....Cô gục xuống đầu gối khóc nức nở. Bây giờ mới là nước mắt đau đớn, dần vật, khổ tâm. Sao Lam cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo thế? Lam sợ quá! cô như đang chơi vơi trong ốc đảo của mình. Cô thấy thèm biết bao hạnh phúc giản dị bình thường như bao đứa trẻ khác, có cha, có mẹ, có một mái ấm gia đình....Cô chán ghét tất cả, cô muốn buông xuôi, rũ bỏ tất cả. Cô ghét lắm những giả dối mà cô đang tạo ra, những khuấy đảo cô ban cho người khác....Lam thương mình quá.....

Lam chột giật mình bởi tiếng động khẽ. CÔ ngẩng lên và bắt gặp cái nhìn thông cảm của Phương. Anh đang ngồi trước mặt cô, cười nhẹ:

- Cứ khóc đi cho vơi bớt nỗi buồn Lam ạ. Đừng cố chịu đựng một mình.

Cô lấy tay gạt nước mắt, quay đi tránh cái nhìn của anh:

- Em không sao!

Phương giữ tay cô lại, đặt vào đấy chiếc khăn mùi soa và khẽ bảo:

- Lau bằng cái này kéo đau mắt. Mắt em đỏ hết rồi. Lam vâng về chiếc khăn, im lặng không nói. Phương ngồi cạnh cô thì thầm:

- Đó là những giọt nước mắt đẹp và trong suốt. Tuy có mặn đấy nhưng rồi nó sẽ đem đến sự ngọt ngào. Anh thấy nó cứ như hạt mưa đầu tiên rơi xuống một tảng đá bóng và đẹp..... Mà không!_ Phương dừng lại—Đó là nước mắt của đá!

Lam sửng sờ, nước mắt của đá? Dòng nước mắt mà cô đã tự cho là cạn, nay lại tuông ra một cách hiem hoai. Đá đã rơi lệ ư?

Phương thở dài:

- Đã có nhiều lúc anh muốn khóc...Nhưng anh lại tự bảo anh là con trai cơ mà. Con trai thì không được khóc...Anh nhớ và thương mẹ. Mẹ anh mất khi anh 10 tuổi và từ đó, không có một người phụ nữ nào có thể bằng mẹ.....Đến khi bố anh lấy vợ mới. Anh đã phản đối và bỏ về đây với chú thím. Anh ghét bà ấy và buồn bố quá đi.....

Lam ngược nhìn anh rồi lẩm bầm một mình:

- “Dù sao thì anh còn có một người mẹ để tôn thờ, còn tôi thì không!”

Tiếng trống vào tiết học mới vang lên. Rồi một lúc, sân trường vắng dần. Lam thở hắt:

- Em trốn tiết!

- Anh cũng thế.

Nhìn cách Phương bình thản trả lời thế, Lam hơi ngạc nhiên. Phương cười cười:

- Ngồi với em cho vui! Nè, ăn kẹo béo đi!

Phương rút từ túi ra một thanh kẹo và đưa cho Lam. Cô im lặng đón lấy. Phương phẩy phẩy tay trước mặt:

- Anh rất thích kẹo béo nên thường hay mua sẵn.

- Anh là con trai cơ mà?

- Con trai thì đã sao? ---Phương hỏi vặn ---- Nếu cái gì mình thích thì cứ làm, mặc ai nghĩ ngợi gì. Anh không thích bị điều khiển.

Lam gật gù phụ họa:

- Em cũng thế! Ghét nhất những người ra lệnh cho mình! ---- Cô nheo mắt ----Và anh thì thích ra lệnh đấy!

Phương rùn vai:

- Anh ra lệnh kiểu khác chứ? Toàn những thứ em thích làm.

Lam vung tay toan thui cho anh một đấm thì Phương kêu lên:

- Em đấm đau lắm! Anh không muốn như Quân, nằm ở nhà cả buổi chỉ vì một cú đấm đâu.

- Cái anh này! ---- Lam vùng vằng rồi bật cười.

Nhắc đến Quân lại nhớ đến Xuyên, Lam bỗng thấy buồn. Cô xùi mặt xuống, ủ rũ. Phương tinh ý, hỏi:

- Sao thế?

Lam ngắc ngứ:

- Em thấy chán chán sao ấy. Cuộc sống vô vị quá!

Phương lắc nhẹ đầu:

- Đây là em cho vậy thôi. Em cứ thử mở lòng ra đón nhận tất cả. Thử chấp nhận việc hòa đồng, đừng đứng ngoài nhìn vào Lam ạ!

Lam hơi so vai lại. Phương biết cô luôn cô đơn, luôn tự trách mình ra như thế? Phương không hề hỏi vì sao cô buồn.....Lam cảm ơn anh lắm...Lam sợ phải kể nỗi buồn đó...

Phương dò hỏi bằng thái độ thận trọng:

- Chúng ta đi chơi nhé? Anh biết một chỗ hay lắm, em có thể thư giãn được đấy!

Lam e ngại:

- Thế còn cặp sách?

Phương nhún vai:

- Còn tới 4 tiết nữa. Chốc quay lại lấy sau cũng được mà.

Lam gật đầu:

- Anh hay hứng lên thế à?

Phương đứng dậy và kéo cô lên, cười nhẹ:

- Bây giờ mới hứng!

Lam và Phương bước dọc hành lang, đi ra cổng chính với chiếc xe đạp của Phương. Phương tươi cười:

- Nào, xuất phát!

Phương chở Lam vòng ra cửa chính của công viên Bạch Đằng, Gửi xe xong, anh dắt cô vào một quán nhỏ, dựng trên bờ hồ. Chọn bàn gần cửa sổ, trông ra hồ, Phương mới gọi nước uống. Lam mở mắt đưa mắt nhìn ra xa. Hồ thật rộng. nếu đứng từ trường nhìn ra hồ nhỏ bé, thế mà giờ nó cứ như trải ra. Gió từ ngoài thổi vào mát rượi. Phương nheo mắt:

- Sao?

- Tuyệt quá! Không khí êm đềm, mát mẻ...Em thấy vui đi được bao nhiêu phiền muộn.

Phương gật đầu rồi trầm ngâm nhìn ra xa. Nhớ lại cách đây hai năm anh cùng với nỗi buồn nặng trĩu đã tìm đến đây... và không gian này đã khiến anh nhận ra mình thật nhỏ nhoi, nỗi buồn kia chẳng là gì. Buồn ư? Con người sống để vươn tới niềm vui và đập

tan nỗi buồn! Anh không thể buồn được nữa. Phải sống tự hào rằng mình đâu cần bố mà vẫn giỏi giang.....

Cô phục vụ đặt cốc nước cam trước mặt Lam, và cốc cà phê trước Phương. Lam nhận mặt:

- Anh thích uống cà phê à?

Phương vừa khuấy nước vừa cười:

- Tuy đắng một chút nhưng sau vị đắng là vị ngọt và hương thơm rất đặc trưng của nó. Cũng như cuộc sống ấy...nếu ta đã nếm trải cay đắng rồi thì sau này sẽ có hạnh phúc ngọt ngào. Đó là quy luật bù trừ của tự nhiên!

Lam cười cười:

- Anh cũng triết lí ghê nhỉ?

- Ủ! Anh thích trầm ngâm suy nghĩ và tự thưởng thức những ý nghĩ đó. Hay lắm! Lam này, anh muốn có nhiều thời gian đi chơi với em, được không?

Lam lắc đầu, trêu chọc:

-Không được, em có rồi như anh đâu.

Phương hướng đôi mắt buồn nhìn cô:

- Có khi, anh sẽ ít gặp em hơn....

Lam hút ống hút đánh chọt một cái, rồi bật cười. Phương nhú mày. Anh đang rất nghiêm túc. Lam thì không. Cố khuấy cho đá đánh vào thành khuấy lách cách. Rồi đứng đĩnh đứng lên, đi về phía cửa sổ.

Gió làm những sợi tóc mai của Lam bay nhẹ. Lam đưa tay giữ lại quay vài, nở nụ cười với Phương:

- Để em suy nghĩ lại đã! Bây giờ em muốn đi đâu đó. Chơi game đi!

- Ừ!

Cả hai chơi game mất hết 2 tiết học, rồi mới thùng thảng quay lại trường. Thủy thấy cô ở cửa lớp, hét lên:

- Lam, đi đâu vậy?

Lam nhún vai:

- Đi chơi! có ai hỏi tớ sao?

Xuyên tỏ vẻ khó chịu:

- Cậu bỏ lớp vô tổ chức vậy thì thật là

- Và nguyên nhân là do cậu!- Lam lạnh lùng buông gọn.

Xuyên hơi bất ngờ. Cô đưa mắt nhìn Lam như nhìn một cái gì đó lạ lẫm. Quân bực mình:

- Cậu làm vương làm tướng vừa thôi, Xuyên không có tội gì để cậu gây sự cả.

Lam cười nhạt, cất giọng mỉa mai:

- Lớp trưởng ời! Cậu là một đứa con trai hết sức tốt bụng và chân thành, nhưng hãy xem người ta có cho là như vậy không đã. Hay là....

Lam liếc mắt nhìn cả hai rồi bật cười khanh khách. Cô đứng đĩnh đi về phía chỗ ngồi của mình, lấy cặp sách, rồi mới nói tiếp:

- Tôi đi cho khuất mắt mấy người!

- Không! ---Xuyên hét lên---lam không thể lạnh lùng thế. Bạn không thể tự tách mình ra tập thể lớp được. Hãy nghĩ lại đi Lam. Ai cũng mong cậu là một phần của lớp, vui vẻ hòa đồng.....

Lam không nói gì, cô đi thẳng ra cửa lớp. Ai cần thương hại chứ? Ai cần hòa đồng vui vẻ chứ? Một con người đã mất đi bản thân thì còn được những gì? Lam không thể cho nên cô không muốn nhận của bất kì ai!

- Lam ! Lam à!

Nghe tiếng gọi, Lam quay lại. Quyền đạp xe để kịp với Lam. Đạo này anh không đi xe máy nữa, vì không muốn bị chú ý. Lam cười với anh. Quyền hỏi:

- Em vui chứ? Chúc mừng em nhé?

Lam gật đầu, không nói. Quyền vui vẻ:

- Chiều nay đi thư viện với anh nhé?

-Sao?---Lam hững hờ hỏi lại.

Quyền không hề thấy phật lòng, anh nói với vẻ quyết tâm:

- Anh muốn đi du học!

- Hả?---- Lam tròn mắt

Quyền thở dài, nhìn sâu vào mắt Lam:

-Anh thấy sự nghi ngờ trong mắt em đúng không? Em cho rằng đối với anh việc đồ đại học còn kho chứ gì?

Lam vội xua tay:

-Không, không phải!

-Anh không trách! Anh đã buông trôi cả đời lâu rồi mà. bây giờ anh đã tìm lại nguồn vui trong học tập chính là nhờ công em. Anh muốn đi du học bên Pháp. Ngành anh chọn là ngành hóa công nghiệp. Anh rủ em cùng đi học cho vui. Lâu rồi chúng mình không gần gũi....

Lam cười tươi, đối với vô, Quyền như một người anh tốt bụng. Anh là hiện thân của việc tốt đầu tiên Lam làm, và có lẽ là cuối cùng. Lam sẽ cố gắng giúp anh toại nguyện. Nhận cái gật đầu đồng ý của Lam, Quyền lấy làm vui sướng, anh cảm thấy đời vui hơn, có ý nghĩa hơn khi có Lam. Lam là vị cứu tinh của đời anh.

Phương và Yên chọn bàn gần cuối để học. Thực ra chỉ có Yên. Văn chương luôn là thế giới sáng tạo và bí ẩn, Yên yêu nó và không ngừng tìm kiếm. Và trong những buổi học thêm như thế này, có Phương bên cạnh trở thành quen thuộc đối với Yên. Phương giúp cô tìm những đoạn văn hay rồi chép lại cẩn thận vào một quyển sổ. Chữ Phương rất đẹp và Yên yêu quý quyển sổ đó vô cùng. Cô thật may mắn khi là người bạn thân của anh.

Phương chọn một đoạn và chuẩn bị chép. Dù sao anh cũng muốn làm vui lòng Yên- một cô bạn dễ thương. Đối với Yên,

Phương luôn cho đó là một tình bạn thuần khiết, không hề có một cảm giác như với Lam. Nhớ đến Lam, anh lại ước ao được gần cô nhiều hơn để được khám phá con người cô. lam là một cô bé đa sắc cạnh, bí ẩn đến kỳ lạ ... Có lẽ, còn rất ít thời gian cho anh...

- Ta ngồi bàn cuối nhé? Gần cửa sổ cho thoáng!

- Ừ!

Phương sượng người. Giọng nói trong vút quen thuộc của Lam làm anh giật mình. Anh khẽ xoay người lại. Lam cúi húi cúi xuống phủi ghế, nên không thấy anh, Bênh cạnh, Quyền đang hạ sách. Đợi Lam ngồi xuống, Quyền quay sang hỏi với giọng trầm ấm:

- Anh mượn cho em một cuốn Toán nhé?

Lam lắc nhẹ đầu:

- Không! Em sẽ xem chung với anh... Em phải học tập anh chứ!

- Em trêu anh hả? - Quyền sỉ nhẹ vào trán cô, rồi đi lấy sách. Lam cười nhẹ, giờ mấy cuốn sổ của Quyền ra. Đó là những cuốn sách sưu tập các loại cây cho tinh dầu thơm. Lam cúi xuống ngửi nhẹ. Thơm thật! Cô khẽ nhắm mắt vào để thưởng thức...

Phương cảm thấy máu nóng dồn lên tận mặt. Cơn tức tự đâu kéo về khiến cho nét chữ anh run run. Sao Lam có thể thân thiết với Quyền như thế? Chưa bao giờ cô dịu dàng với anh như với Quyền. Những hành động của cô như đang nói cô hạnh phúc và sung sướng lắm...

Yên nhíu mày trêu Phương:

- Phương sao thế? Chép lộn rồi.

Phương bối rối mất vài giây, rồi anh cười tươi:

- Muốn nghĩ một chút để nói chuyện với Yên!

Yên bĩu nhẹ môi hồng:

- Làm như thiếu thời gian lắm đấy! Tui "hổng" có nói!

Nhưng rồi Yên vẫn xoay người để dễ nói chuyện với Phương hơn. Cô chợt thấy Quyền đi qua. Cô cất tiếng gọi:

- Quyền! Cũng đi thư viện ư?

Quyền nhìn lại, nheo mắt:

- Sao? Chỉ có những người như hai cậu mới được đặt chân vào đây ư?

Yên hơi đỏ mặt vì ngượng. Cái cách Quyền nheo mắt chế giễu kia giống cậu bé ngỗ ngáo năm xưa quá. Quyền đã tìm lại được bản thân mình rồi ư? Ai đã giúp cậu ấy vậy?

Phương bỗng thấy ghét bản mặt Quyền quá, anh gằn giọng:

- Rõ rồi! Tôi thấy lạ một chút thôi.

Quyền nhún vai:

- Lạ gì! Tôi cũng như cậu thôi, đều đi với bạn gái và cùng đọc sách. Xin kiếu!

Quyền bỏ đi. Phương nhú mày quay lại, bắt gặp ánh mắt lạ lùng của Lam. Yên vỗ vai anh, thì thầm:

- Cô bé đó là Lam. Mình nghe họ là đôi tai tiếng !

Phương nhún vai tỏ vẻ bất cần. Anh chú tâm vào quyển sách, trong lòng mang nặng sự bức bối. Phía dưới Lam và Quyền chụm đầu xem chung một quyển. Đó là sách hoá hữu cơ cao cấp. Rất nhiều công thức chế biến rượu, nước hoa... Lam cẩn thận chép lại giống như Quyền. Quyền thì say sưa đọc và nghiên cứu. thỉnh thoảng anh hỏi cô có hiểu không để anh giảng cho. Lam gật đầu và chăm chú nghe, Kể cũng học thật ! Nếu là hoá vô cơ bình thường cô có thể tự hiểu, đằng này chương trình mới lạ quá. Và cô cũng muốn Quyền tự tin hơn vào bản thân mình, vào tương lai của mình. Quyền có giọng ấm và trầm, Nó còn có sự cuốn hút nữa. Không còn sự kiêu bạc, khinh khỉnh. Lam thấy lòng dịu dịu lại.

Bất chợt cô ngược lên thấy Phương đang chỉ cho Yên cái gì đó khiến cô cười, mắt lấp lánh niềm vui. lam khẽ bĩu môi, không thêm nhìn nữa. Cô gạt phăng một ý nghĩ lạ lẫm và hơi mỉa mai về Yên và Phương. Lam tự nhủ: Không nên như thế... Cô phải biết mình là ai và phải cố gắng hơn nữa. Cái chuyện linh tinh đó hãy dẹp qua một bên. Học và học! Nghĩ thế, Lam chú tâm vào lời giải của Quyền hơn. Giọng anh nhẹ mà ấm... Lam cứ muốn nghe mãi...

Phương ngồi ở cái quán này hơn hai tiếng đồng hồ kể từ khi rời thư viện ra về, Lòng anh trào lên một sự tức bực. Anh không thể chịu đựng hơn được nữa. Có cái gì đó đang bủa vây lấy anh, ngột ngạt, bức bối. Sao anh lại ra nông nổi này? Chờ đợi và mộng ngóng! Bực tức và bức bối! Một kẻ có trái tim lạnh như anh ngày xưa đâu rồi? Nó biến mất trước mặt Lam, trướng những ý nghĩ về Lam. Trời đất! Anh đang muốn phát điên lên!

Phương định đứng dậy thì chợt thấy Lam. Kết quả của sự chờ đợi, mong ngóng là đây... Nhưng Lam không đi một mình mà cô đang cười với Quyền. Lam khẽ đẩy cửa vào, rồi bất chợt quay lại, đặt lên mắt Quyền một nụ hôn, Quyền đờ người vì bất ngờ. Sau vài giây bàng hoàng anh mới cảm thấy sung sướng tràn ngập. Anh nhìn Lam, đôi má Lam ửng hồng. Lam phụng phịu:

- Anh đi đi! Bye nhé!

Quyền gật đầu:

- Tạm biệt! Phương lẳng lặng leo lên xe đạp ra về. Anh không còn đủ sức tin vào bất cứ điều gì nữa. Mọi thứ như sụp đổ hết, thành bong bóng xa phòng hết... Anh chỉ là kẻ tự tin đến mức hoang tưởng. Đây, bài học cho lòng kiêu hãnh của mày đấy Phương! Lam đã cho mày sáng mắt ra rồi...

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Quả thực Lam hành động không phải vì thương yêu gì mà có mục đích hẳn hoi. Cô không biết mình vô tình "tặng" cho kẻ thứ hai "bất đắc dĩ" bìa học, cô chỉ biết có kẻ đang chờ mình trong sân. Lam cố ý mở cửa để cho hắn nhìn rõ. Phải, Lan đã cố ý bôi nhọ mình! Thêm một vết đen trên khuôn mặt xinh đẹp...

Lam bị giọng quát khế, gần như là lạc đi:

- Ra vì thế mà em chia tay với tôi! Em đã có bạn trai mới!

Lam nhìn thẳng vào khuôn mặt đau khổ kia, thẳng thừng nói:

- Giờ anh đã chứng kiến rồi thì hãy buông tha cho em!

Người con trai sấn lại, rít qua kẽ răng:

- Đồ phản bội!

- Đúng! -- Lam gật đầu, bình thản nói-- vì tôi muốn chấm dứt trò chơi ở đây!

Người con trai sững sờ, đôi mắt trợn lên nhìn Lam trân trối. Anh không tin vào những điều mình vừa nghe. Trò chơi? Lam đã tha thiết thế cơ mà? Chẳng lẽ Lam đóng kịch tài thế? Và anh cũng đã dốc lòng cho tình cảm này.

Lam cười nhẹ:

- Tôi đóng kịch tài quá phải không? Tôi không hề có tình cảm gì với anh cả! Đúng, tôi chủ động làm quen với anh, chủ động tấn công anh, rồi chủ động chia tay.. Tất cả vì tôi ghét anh!

- Sao thế? Tôi đã rất thật lòng với cô kia mà... Sao cô ác thế?

Lam vuốt vuốt sợi tóc mai dài quá mặt sang một bên, ánh mắt chiếu thẳng, đầy căm giận:

- Anh xem lại lời mình nói đi! Anh đã từng bỏ rơi ai chưa? Nói xem nào?

Người con trai bàng hoàng. Quá khứ của anh là khá khứ của bốn cột và treu đùa. Nhưng khi quen Lam, anh đã hoàn toàn khác. Đối với Lam, anh rất thật lòng. Sự gắn bó của anh với cô hoàn toàn trng sáng và do anh tự nguyện. Thế mà Lam lại đóng kịch quá tài... Anh đã mắc bẫy trong nỗi xót xa tiếc nuối.

Lam nhếch môi:

- Người con gái cuối cùng anh chia tay là một người bạn thuở nhỏ của tôi. Tôi đã chứng kiến cảnh bạn ấy khóc. Đó là một người con gái hiền lành và rất mực tin anh... Tôi thề là phải cho anh nếm mùi đau khổ như thế...

Người con trai thẳng lưng, anh không quen nài nỉ van xin ai vì bất cứ điều gì. Anh không hề hiểu Lam, nhưng anh biết cô luôn hoàn thành mọi việc theo lời nói của mình. Dù là đau buồn khi phải xa cô nhưng anh không thể van xin một thứ không tồn tại!

- Vậy thì em đã làm được rồi. Anh sẽ không theo em nữa. Coi như chúng ta là người xa lạ. Buồn cười thật! Cuộc chia tay không hề

giống với bất cứ một cuộc chia tay nào... Lam, anh chỉ khuyên em một câu: em hãy là em, đừng là ai khác! Tạm biệt em!

Người con trai ấy đi rồi, Lam vẫn chưa muốn vào nhà, Thế là hết một cuộc tình 4 tháng! Cái cuộc tình chỉ có một diễn viên và một người đạo diễn đằng sau bức màn. Lam bình lặng ngồi xuống bậc thêm... Sự đau khổ, hụt hẫng của anh làm cho cô thấy thương cảm. Lam không hề có chút tình cảm gì với anh nhưng anh thì lại có với cô rất nhiều. Lam công nhận mình độc ác. Giả thử cô đừng quy tắc quá thì có lẽ trái tim cô sẽ "mềm" đi được bởi sự săn sóc của anh. Giả thử cô có thể bỏ qua cho quá khứ lông bông của anh, và giả thử cô đừng có trái tim lạnh lẽo như thế này... Thì bây giờ Lam đã là Lam.. Một con bé như thế nào, Lam chẳng biết! Giờ nó méo mó khó nhận. Lam chẳng thể nào làm cho nó trở về nguyên hình nữa. Tất cả do đâu ...Lam biết và Lam chợt nhói đau ở ngực....

Lam nhìn thấy Phương đang nói chuyện với bạn ở hành lang. Dáng anh cao ngạo và ngang tàng. Lam thấy bức cho chuyện chiều qua. Cô quay ngoắt đi, không thèm nhìn. Phương thấy rõ hành động đó. Anh nhếch môi, đi nhanh về phía lớp 12 Văn. Anh nói chuyện gì đó với Yên, khiến Yên nhảy lên vui mừng. Phương cũng cười...

Lam ngồi chống tay suy nghĩ. Hôm qua đã chấm dứt một mối quan hệ, sao lòng dửng dưng lạ! Hình như cô đã chai lì , hoá đá rồi... Mới có 16 tuổi! Cái tuổi đáng lí phải rất mong manh, mơ mộng, lãng mạn.. Lam gục đầu xuống bàn, mệt mỏi.. Giá mà cô có thể chết! Đời có lẽ sẽ vỗ tay reo mừng.. Một con "ác thú" với trái tim bằng đá, thích ăn trái tim kẻ khác, đang hình thành trong trứng nước. Lam ơi! Mi có ghê tởm mình không? Bàn tay mi đang đẩy người ta ngã đấy.. Mi đang nếm niềm vui trên nỗi khổ của người khác đấy... Trời đấy! Mi độc ác quá!

- Lam à, sao thế?

Lam ngẩng lên, đôi mắt lơ mờ nhìn Thuỷ, lắc đầu:

- Không sao!

Thuỷ hét lên:

- Trời ! SAo mặt mày tái mét vậy?

Thuỷ đặt bàn tay lên trán bạn. Cái lạnh từ Lam toát ra làm cô bé rùng mình. Thuỷ lo sợ:

- Lam ơi, bạn ốm thật rồi! Để mình đưa xuống phòng y tế nhé!

Lam gạt tay Thuỷ ra, bức bối:

- Không sao! Cứ mặt đi!

Thuỷ vẫn khẳng khẳng"

- Không được, sao có thể bỏ mặc Lam chứ!

Lam hét lên, giọng như muốn hụt hơi:

- Sao bạn lại quan tâm thế? Người như tôi thì cứ mặc vậy đi.
Đáng chết lắm mà!

Thuỷ sững sờ. Chưa bao giờ cô thấy Lan yếu đuối vậy. Đôi mắt Lam chực khóc.. Cả lớp nhùng nhùng quay lại nhìn Lam. Lam ôm lấy bạn, nước nở:

- Tớ đáng chết lắm! Một con rắn độc đây! Để tớ chết!

Thuỷ vỗ vỗ vai bạn, an ủi:

- Đừng như thế! Lam là một người tốt mà! Chỉ có điều mọi người chưa hiểu Lam thôi. Theo mình xuống phòng y tế nhé?

Xuyên đỡ cánh tay Lam, đỡ dành như trẻ nhỏ:

- Lam hãy cứ nghe lời một lần đi. Tốt cho Lam lắm!

Lam chợt thấy lạnh toàn thân. Mắt cô hoa đi, đầu như vỡ tung. Lam quy xuống...

Khi Lam tỉnh dậy thì thấy mình đang ở phòng y tế trường. Bên cạnh có Thuỷ và cô bác sĩ. Lam chợt nhớ lại và thấy buồn cười. Cô không thể ngờ có lúc cô lại yếu đuối như thế! Cô còn khóc nữa cơ đấy. Lạ lùng! Tự nhiên nước mắt cứ tuôn ra. Nhưng như thế lại nhẹ nhõm, Lam nhớ hình như cô có bức một chuyện gì đó và muốn chết.. Dại dột thật! Một con bé như Lam không thể chết dễ dàng như thế được. Phải sống để mà cười chứ..

Thuỷ cúi xuống hỏi với vẻ mặt lo lắng:

- Lam thấy đỡ chưa?

Lam khẽ gật đầu- Đỡ rồi- -- Ai đưa Lam xuống thế?

- Bình đấy! Cậu ấy thấy Lam ngã là vội đỡ và đưa Lam lên đây!

Lam hơi nhăn mặt. Lại phải mang ơn tên Bình đáng ghét đó... Cái thằng leo lười ấy.. Mà bọn con trai đề là lũ như thế cả. Bực thật!

Cô bác sĩ cất giọng ôn tồn:

- Cháu cần biết học điều độ. Đừng quá sức. Hơn nữa tâm hồn cháu có u uẩn thì đừng giữ nữa, giải toả đi!

Lam lặng im. Một điều u uẩn làm sao có thể thổ lộ, Đó là nỗi đau mà chỉ mình Lam phải chịu. Lam cũng ko hiểu sao lại thế.. Chắc số Lam phải chịu khổ suốt đời. Thủy ngồi xuống cạnh giường, nhỏ nhẹ:

-Lam! Có chuyện gì buồn về gia đình a?

Lam ngước lên, cô bác sĩ đã rút lui từ lúc nào. Lam quay lại nhìn Thủy, co lắt đầu:

- Không có gì! Tại hôm qua không ngủ nên thế. Thủy đừng lo. Thủy lên lớp đi. Lam thấy đỡ rồi!

Lam tỏ vẻ thích được ở lại một mình. Thủy đành chịu. Cô bé lên lớp, không quên dặn dò lại cẩn thận. Lam nằm vắt tay lên trán, khẽ thở dài. Được một lúc cô ngủ thiếp đi. Lam không hề hay biết Phương đến từ lúc nào. Phương cứ ngồi im nhìn Lam ngủ. Vẻ xanh xao yếu ớt của Lam khiến Phương đau long .

Không còn một cô bé Lam kiêu hãnh nguỷ đầu đầy thách thức; không còn là một cô bé Lam tươi cười hạnh phúc... Lam bây giờ mỏng manh như đoá hoa.. Lam thật sự đã in sâu vào tâm trí anh, thật sự điều khiển con tim anh. "Lam ơi! Lam thật vô tình! Tạm biệt em!". Phương xoay người bỏ đi, Lam vẫn ngủ, thơ ngây như trẻ nhỏ. Giấc ngủ là một liều thuốc kỳ diệu, để xoa dịu nỗi đau mà Lam đang phải gánh chịu!

Sau mấy ngày nghỉ vì ốm, Lam đến trường, Gương mặt cô đã lấy lại sinh khí, đẹp rạng rỡ. Bình thấy Lam từ xa, cảm thấy mình là lạ khi hướng ánh mắt về Lam. Bình vẫn chưa quên vụ Lam hạ nhục mình nhưng vụ đó cũng không đủ sức mạnh làm Bình ghét Lam thêm. Lam mơ hồ và xa vời....Và càng vì thế, Bình lại cứ để trái tim mình đi hoang....

Lam nhón miệng cười với đứa bạn cạnh Bình và lù mắt với cậu. Bình cũng thản nhiên chiếu ánh mắt lạnh lẽo vào gương mặt đẹp như hoa kia. Mặc dù cậu biết, trái tim cậu đang đập rộn ràng trong ***g ngực. lam đi rồi, Bình vẫn còn ngẩn ngơ...

Xuyên vỗ vai Lam hỏi han:

- Khỏe hẳn rồi chứ?

- Ủ! Cảm ơn Xuyên! à, Quân chưa đến à?

Xuyên hướng đôi mắt dò hỏi vào Lam:

- Sao tự dưng Lam lại hỏi Quân?

Lam nhúng vai:

- Vì mình quý Quân!

- Hả!—Xuyên sững sốt, tròn tròn mắt, cô lắp bắp---Sao...sao thế được?

Lam bình thản:

- Xuyên hỏi lạ! Quân vừa đẹp trai, học giỏi, galăng...Tớ sao không quý. Chi có sắt đá như cậu mới không thấy Quân dễ..... yêu!

Lam nhận ra đôi mắt Xuyên trở nên tối sầm. Khẽ nhếch môi mỉa mai, Lam buông gọn:

-Quân chưa có ai nên tớ sẽ “tấn công”!

- Còn....còn...Quyền...?

- Chỉ là bạn! – Lam xoay lưng ra cửa sổ, mắt nhìn về phía cửa chính ra vẻ mong chờ Quân lắm. Xuyên thấy bực tức đến phát điên lên. cũng chẳng rõ vì sao, Xuyên chỉ biết rằng cô không muốn Laam gần gũi Quân!

Vừa lúc Quân vào, Lam vội tới, tươi tắn như hoa:

- May quá, cậu đã đến. Tớ định nhờ cậu một việc.

Quân cười trêu mếu:

- Việc gì? Lam cứ nói, giúp được Quân sẽ hết mình!

Khẽ liếc mắt về phía Xuyên thấy cô nàng đang giận dỗi ngồi vào bàn của mình, Lam thích thú. Cô càng muốn trêu già. Lam ghé miệng thật sát vào quân thì thầm:

- Bí mật lắm. Quân đừng nói cho ai nha.....

- Ừ !

- Lam muốn làm hòa với mọi người, Quân giúp Lam nhé?

Đôi mắt Quân thoáng nghi ngờ. Cậu nghiêng người nhìn lại Lam, toan thắc mắc thì Lam cất giọng thành thật:

- Quân không tin Lam ư? Lam nói thật lòng đấy. Lam nghĩ kĩ lắm rồi....Lam...

- Mình tin Lam! --- Quân gật gù--- Vậy Quân sẽ dốc sức giúp Lam, nhưng cơ bản là Lam phải cố gắng...Xem nào....

Tiếng trống tập trung đầu tuần cắt ngang lời của Quân. Lam thừa lúc đó, nói vội vàng:

- Ta ra tập trung đã, tẹo về bàn tiếp!

Không đợi Quân gật đầu, lam lĩnh vội. Lam thừa biết cách để lấy lại lòng tin của mọi người, chứ chẳng cần gì Quân giúp. Nếu cần Lam có thể biến Quân thành một lớp trưởng bù nhìn ngay. Tội nghiệp Quân thôi! Thân thiện với Lam chỉ rước học vào thân! Nhưng Lam sẽ giúp Xuyên nhận ra tình bạn thật sự, đây là trả ơn cho cuộc cứu giúp đầu năm...

Lam mãi mê nghĩ linh tinh nhưn cũng chợt nhận ra cô giáo hiệu trưởng đang nói về Phương. Lam chăm chú nghe. Cô đang ca ngợi anh. Chà. Rõ là một con người hoàn hảo!

- Em Tô Việt Phương là một hiện tượng độc nhất của trường ta từ xưa đến nay. Trong kì thi “Olympic Thái Bình Dương” em giành được huy chương bạc, còn trong kì thi quốc gia em đạt giải nhất với số điểm hoàn hảo. Hiện nay, em đã lên đường sang Nhật dự cuộc thi toán quốc tế....Chúng ta tự hào về một học sinh như thế.....

Cả trường vỗ tay khuyến khích. Lam thối thuơng cau mày. Phương đi mà không hề nói gì với cô cả. Bực mình thật! Thế mà bảo là bạn bè! Lam đảo mắt sang lớp 12 Văn, tìm Yên. Yên đang cười với bạn. Chắc họ đang trêu gì Yên với Phương. Lam bậm môi, cổ nuốt cục tức vô cơ ở cổ họng. Phương là đồ dối trá! Dối trá quá đi!

Lam lăm lũi đi vào lớp. Quân kéo tay Lam nôn nóng:

- Chúng ta cần bàn tiếp việc vừa nãy! Mình nghĩ suốt từ nãy tới giờ. Lam có đồng ý.....

- Bỏ việc này đi Quâm! –Lam hờ hững.

Quân tròn mắt

- Câu sao thế? Đừng thất thường kiểu ấy.

Lam cáu:

- Mặc tôi! Chẳng liên quan gì Quân đâu. Quân nghe rõ đây. Tôi ghét làm hòa với mọi người lắm. Tôi bỏ buổi học này đây.

Lam xăm xăm bước vào lớp khiến Quân không kịp cản. Cậu bực bội đá vào tường.

Xuyên lắc đầu mĩa mai:

- Cô bạn ấy tức tôi gì đấy? Sao Quân không đuổi theo?

- Xuyên nói bậy bạ gì đấy? Lam là gì mà tôi phải theo?

Xuyên bấu môi:

- Chẳng phải Quân rất vui mừng khi gặp Lam, rồi còn thân mật với Lam hay sao? Thôi, đừng chối, Lam nói rõ cho Xuyên biết rồi!

Quân nghe không hiểu gì hết. Cậu lắc đầu:

- Xuyên nói toàn chuyện vớ vẩn!

Xuyên tức giận:

- Vớ vẩn gì! Quân và Lam nói với nhau những gì....tớ ..tớ....

- Chẳng có gì! ---Quân phẩy tay---Xuyên đừng nghi ngờ nữa. Một óc! Lam thất thường như mưa nắng ấy. Chịu không nổi!

Nói xong, Quân bỏ đi một nước. Hành động này làm trái tim Xuyên sôi lên. Cô bậm môi đá vào tường. Hừ! Quân là đồ thay đổi,

đồ đáng ghét, đáng ghét.....

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Về phần Lam, ra khỏi trường rồi, cô đi vơ vẩn, không có chủ định. Lam lăm bầm trogn miệng:

- Xe dừng lại ở đâu, vào đây!

Không hiểu sao, Lam cho xe dừng lại ngay trước cửa quán nước nổi trên hồ Bạch Đằng mà trước đó ít lâu Phương đưa cô tới. Lam tắc lười đi vào. Chọn đúng chiếc bàn cũ, Lam gọi một cốc nước cam. Lam nhìn ra phía xa. Một vài cụm bèo trôi vô định làm Lam chạnh lòng. bèo vá sóng nước, đúng là thứ tình bèo bọt vô duyên! Lam khẽ nhếch môi. Đời Lam rồi cũng như cánh bèo kia thôi, không bao giờ tìm được nơi dừng chân thật sự. Trôi cho đến khi nào sóng đánh tan nát mới thôi.... Đời phù du là vậy!

Lam ghé môi vào ống hút. Nước cam ngọt, thơm giúp Lam tỉnh trí lại. Cô lại thấy nổi bực vô cớ tràn về. Phương và nụ cười ngạo nghễ của anh làm Lam cáu. Cô vò nát chiếc khăn giấy.

Một giọng nói mỉa mai vang lên:

- Cái khăn giấy có tội tình gì mà cô bé nhăn tâm vậy? Chà, tưởng bàn tay đẹp kia chỉ quen ve vuốt....

Lam ngược mắt nhìn lên, người vừa phát ngôn nhìn trả lại bằng ánh mắt thẳng và có gì đó đa tình. Lam khẽ nhếch môi, lũ con trai là vậy! Thấy con gái đẹp là mắt cứ sắc như dao!

Người thanh niên đặt li cà phê của mình xuống, tự nhiên ngồi vào chiếc ghế trống đối diện. Anh ta vờ thờ dài:

- Những chỗ khác nóng quá! Cho tui nhờ chút gió trời nhé cô bé?

- Tự nhiên! – Lam thờ ơ.

Cô lại hướng ánh mắt ra xa, ý nghĩ hướng về một chân trời xa lạ nào đó. người thanh niên cũng im lặng. Anh ta ngấm nhìn Lam và ngưỡng mộ. Ở Lam có cái gì đó huyền bí lắm.... Vẻ đẹp mặn mà nhưng ko ắc xảo... Đúng! Một người con gái có học thức và biết cách cư xử.

Cả hai cứ im lặng. Thi thoảng, Lam có quay vào hút nhẹ chiếc ống hút, rồi lại nhìn ra xa. Khoảng không được lấp đầy bởi tiếng hát của một ca sĩ nào đó.....

Một cô gái đi vào , mùi nước hoa Pháp nồng lên khiến đàn ông con trai quay lại tìm kiếm. Vẻ đẹp của cô nàng hình như tạo được một sự phấn khích lớn. Cô nàng ưỡng ngực bước thẳng tới bàn Lam ngồi. Cô ta long mắt lên khi thấy người thanh niên đang thoải mái ngấm nhìn Lam:

- Anh Vũ Nam! Anh là đồ tồi!

Vũ Nam quay ra ngạc nhiên:

- Thủy Cúc à! Sao em tìm được anh?

Thủy Cúc đặt nhanh chiếc xắc xuống bàn, hét lên:

-Thì ra anh bỏ rơi tôi ở khách sạn để đi với con khốn nạn này?
Anh mê gì ở nó? Anh nói xem, anh làm thế mà được à?

Lam quay ra, cô chiếu ánh mắt mỉa mai về phía người con gái ăn mặc quá cách điệu này.

Vũ Nam phân trần:

- Em hiểu lầm rồi! Cô gái này....

- Còn bênh nhau !---Thủy Cúc sấn tới trước mặt Vũ Nam, cô nàng níu chặt cánh tay anh, gần giọng---Anh và cô ta đã làm gì?

-Ơ này, anh đã nói la hiểu lầm...

Thủy Cúc bấu môi:

- Anh không nói thì chẳng ai bảo anh câm. Em sẽ bắt cô ta phải khai!

VũNam đỏ mặt vì tức. Anh toan đứng dậy thì Thủy Cúc đã nhào tới bên Lam, hét to:

- Mà có biết tao là ai không mà dám qua mặt cướp người yêu?

Lam nhúm mày;

- Chị là ai thì có liên quan gì đến tôi! Rõ ràng là chẳng biết lịch sự. Chẳng ai hỏi cũng khai!

Thủy Cúc nóng mặt, toan tát thì Vũ Nam giữ tay cô lại, gần giọng:

- Em quá đáng lắm rồi! mau về đi!

- Bò em ra! Em phải cho cô ta biết...

Lam thấy ngứa mắt quá. Cô vốn không có thành kiến gì về phụ nữ, nhưng cô gái này làm cô tức. Lam nhú mày. Nếu chị ta muốn, cô sẽ cho biết thế nào là “cướp người yêu. Được, ngu ngốc thì phải chịu:

Lam chậm rãi đứng dậy, bình thản:

- Chị mau rời khỏi quán đi. Đừng làm mất mặt mình vì là kẻ thứ ba nữa. Chị tưởng chị ở cùng khách sạn với anh ấy thì có quyền nói tôi cướp người yêu chị à? Nếu tôi nói chính chị mới là người cướp người yêu của tôi thì sao? Anh ấy từ Hà Nội đến đây là để gặp tôi đấy.

Thủy Cúc lẫn Vũ Nam đều kinh ngạc nhưng mỗi người kinh ngạc thôi một cách riêng.

Lam kéo tay Nam, nũng nịu:

- Anh ta chẳng qua vì thiếu tôi mới tìm chị. Hừ! Một người già rồi mà còn cố tỏ ra nổi bật! Lố bịch lắm!

Thủy Cúc tức tím mặt, hét lên:

- Đồ hồ li tinh! Tao..tao....

Vũ Nam hét lên:

- Thôi ngay đi! Thủy Cúc về khách sạn đi.,....Anh sẽ giải thích sau!

Lam châm chọc:

- Về nhà tân trang lại và học thuộc lòng lời thoại để diễn cho “phê”!

Thủy Cúc ðùng ðùng bỏ ra cửa mà không thể nào nói lại tiếng nào. Lam buông cánh tay Vũ Nam ra, nhún vai:

- Hạng ðàn bà gốc ghếch!

Vũ Nam nhú mày:

- Cô bé nên nhớ ðó là người yêu tôi!

Lam quay ra gọi một li nước cam nữa, rồi mới quay vào nói với Vũ Nam:

- Không, chỉ có cô ta yêu anh. Còn anh chỉ biết lợi dụng....

Vũ Nam nheo mắt như phát hiện ra một điều gì kì lạ:

- Vì ðâu cô bé nói thế?

Lam nhún vai:

- Kinh nghiệm thôi.

Vũ Nam nhìn soi mói vào gương mặt Lam. Một gương mặt non nớt và dễ yêu. nam không tin cổ bé này lại là một kẻ ra ðời sớm thế. Anh bắt chuyện:

- Tôi rất phục cô bé! Thủy Cúc nói nhiều mà không lại cô chỉ có hai ba câu!

- ðây là cách chọn lời trước khi nói. hơn nữa, Thủy cúc là hạng ðàn bà có sắc ðẹp nhưng trí tuệ...anh biết ðấy, không ðược nhiều cho lắm!

Vũ Nam nín thình. Lam đang nói kháy anh. Thủy Cúc là người như vậy thì anh còn tệ hơn khi cặp bồ với cô ta. Nhưng anh là đàn ông, mà đàn ông khi thấy con gái đẹp, dù không yêu thì vẫn cứ lặn xả vào nói yêu bằng được.....

Lam nheo mắt:

- Anh hiểu ý tôi nói chứ?

Vũ Nam cười tươi:

- Hiểu rồi! Cô đáo để lắm! Cô bao nhiêu tuổi vậy?

Lam ngóay cốc nước cam, rồi nhí nhảnh nói:

- Dĩ nhiên là trẻ hơn Thủy Cúc rồi. Anh đoán thử xem?

- Ờ, cô còn đeo cặp..chắc đang học lớp 12?

- Sao không là lớp 10 hay 11?

Vũ Nam tròn mắt:

- Lớp 10, 11 thì quá nhỏ đó cô bé!

Lam cười nhe không nói gì nữa, Vũ Nam cũng thế, không hiểu sao anh không tìm ra lời để nói... Việc này có vẻ như hơi lạ... Một kẻ lóc đời như Nam mà cứ như "con anỉ vàng ngõ ngác" trước mặt cô bé này.....Nam thầm công nhận cô bé này rất thông minh.

Lam đứng dậy, nghiêng nghiêng đầu:

- Đến giờ tôi phải về rồi! Tôi tên Ngọc Lam. Rất vui được làm quen với anh. Hy vọng còn gặp lại. Tạm biệt!

- Chào Lam!

Lam đeo cặp vào vai rồi thủng thỉnh bước ra khỏi quán. được một lúc, Nam cũng đứng dậy, ra quầy trả tiền. Cô chủ quán mỉm cười:

- Có một cô bé gửi giay này cho anh nè!

Vũ Nam bần khoản đón tờ giất, rồi anh lẩm bẩm đọc: “Thêm hai phong socola nữa, gọi là “giá gặp mặt”!

Vũ Nam mỉm cười. Chà cô bé Lam này đúng là kì lạ. Lúc thì xa cách, lúc gần gũi, lúc vô tư nhí nhảnh, lúc lại già dặn thông minh... Bỗng dưng anh muốn khám phá con người của cô quá!!

Lam đi vào cửa hàng mũ của nhà mình. Bà đang cặm cụi xếp lại những chiếc mũ để chúng được hài hoà hơn. Lam chào bà, rồi với tay bật quạt. Trời chớm hè, nóng đến nực hết cả người. Lam toàn thân với bà thì chuông điện thoại reo. Cô áp máy vào tai, hỏi:

_ Alo. Lam đây, ai đấy ạ?

_ May quá khi gặp Lam...

Lam nhú mày. Tiếng dầm ầm của người này khiến trái tim bé nhỏ của Lam đập sai nhịp. Lam cố trấn tĩnh, vờ hỏi:

_ Xin cho biết ai ở đầu dây?

_ Lam tệ thật! Xa nhau có vài ba ngày mà em đã quên tôi...

Lam reo lên:

_ Anh Phương hả, ủa? Mà anh đang ở Nhật cơ mà?

Phụng cười nhỏ trong máy:

_ Tưởng em không quan tâm... Thực ra anh đang gọi cho em từ máy điện thoại của một khách sạn... bên Nhật.

Lam kêu ré lên:

_ Chết! Vậy thì tốn tiền điện thoại chết. Anh mau cúp máy đi.

Phụng buồn buồn:

_ Anh không sợ đắt hay rẻ! Anh đang cần có người làm chỗ dựa tinh thần... Có lẽ cuộc thi này, anh không chắc lắm!

Lam hi vọng người đi. Cô ngó ngán hỏi:

_ Anh giỏi thế cơ mà? Đây là cơ hội của anh khẳng định mình! Anh cứ gọi cho chị Yên, chắc sẽ thấy có tinh thần hơn.

_ Nếu thế thì anh đâu phi gọi điện... Em có biết mấy ngày không gặp em, anh phi mang trong người tâm trạng nào không? Anh đang bực tức khi em vui vẻ với Quyền ở thư viện. Rồi anh dần lòng ngồi chờ em ở quán nước trước cổng nhà em cho đến tối... Anh đã thấy tất c...

Lam sửng người. Cái nụ hôn ngọt ngào cô ban cho Quyền ư? Không! Cô chỉ muốn nó là đòn quật ngã một người, không phi là anh. Đối với Phụng, Lam không hề có ý định bốn cột hay trừng phạt... Cô kính trọng anh!

_ Em chỉ cần cho anh biết một điều thôi... Trong trái tim em, có chỗ đứng nào của anh không? Một chút nhỏ thôi cũng được...

Lam nghe trái tim mình đập mạnh. Cô cố hít thật sâu để chế ngự tiếng nói trái tim. Lí trí của cô khuyên cô hay nói không, bởi từ lâu cô dự cảm nếu tham gia vào mối quan hệ này thì cô chỉ chuốc lấy đau khổ mà thôi...Mau trả lời là không! Không bao giờ!

Nhưng trái tim cô lại phản bác ngay: Anh ấy đang cần chỗ dựa tinh thần... Hãy nói một cái gì cho anh ấy yên lòng! Thế là Lam cất giọng trầm trầm:

_ Em không biết nữa. Khi anh đi mà không chia tay với em, em cảm thấy bức bối. Em đã bỏ học, vào quán nước mà anh đã đưa em vào để... rửa thềm anh...

Tiếng Phương cười nhẹ trong máy:

_ Thôi nào, anh thấy mình hắt hơi liên tục!

_ Không! Có lẽ khí hậu khác khiến anh thấy mệt đấy. Anh nhớ giữ gìn sức khỏe để thi cho tốt nhé? Tạm biệt anh, em cúp máy đây!

_ Ừ, chúc em vui!

Lam đặt máy xuống rồi nhưng đầu còn nghĩ vẩn vơ. Tiếng của bà làm cô giật mình:

_ Ai gọi vậy cháu?

Lam quay ra, lắc đầu:

_ Một người bạn thôi ạ!

_ Nó nói gì mà cháu cứ thừ người ra thế? Nào, lại đây đi, mang các thứ về nấu tối đi cháu...

Lam thấy nửa con gà và một chút giá đỗ. Cô khẽ cười. Cô uống hai cốc nước cam thì quá no rồi... Chắc gì đã ăn nổi cm. Nhưng Lam vẫn vui vẻ để các thứ lên giỏ xe, mang về nhà. Lam thấy thấp thoáng bóng người con trai mấy hôm trước cô cho anh bài học. Hình như anh đã có bạn gái mới. Lam hừ nhẹ trong cổ: Anh ta lại quay về đường cũ!

Đối với Lam, bây giờ và tương lai đều mù mịt và đáng chán. Cô cố sống cho tử tế để làm hài lòng bà ngoại. Có lẽ trên đời này, Lam chỉ kính yêu bà, ngoài ra không một ai có thể nhận lòng kính trọng từ cô. Bố và mẹ giờ chỉ là những vết đen rất dài và rất sâu... trong cuộc đời cô. Lam khẽ thở dài. Những bước đi đầu tiên chỉ có bà đứng hoan nghênh chờ đón và những bước đi vững chắc hơn, Lam sẽ chỉ có một mình! Lam sẽ là Lam, chứ không thể là một ai khác. Vũ trụ của cô sẽ do cô tạo ra – một vũ trụ đen tối!

Lam ngồi lặng người trên sân thượng. Trời không nắng, không mưa. Lam bắt giắc buồn. Cô lấy sách ra thổi. Tiếng sách vi vu, êm đềm. Học sinh trong trường ngẩn ngơ lắng nghe. Quân ngừng suy nghĩ, quay sang nói với Xuyên:

_ Hình như Lam đang thổi sao?

_ Chính xác rồi còn hình như gì nữa? – Xuyên cúi gắt – Cậu có vẻ quan tâm thế?

Quân vẫn vô tình:

_ Ừ! Lam là một thành viên đặc biệt của lớp mình mà!

Xuyên trừng mắt:

_ Cậu là đồ tồi!

Xuyên bỏ đi trước sự ngạc nhiên cao độ của Quân . Quân cố suy nghĩ lại xem mình đã làm gì để cô bạn thân phật lòng, nhưng không nghĩ ra.

Bình vỗ vai bạn, cười to:

_ Mày thật ngốc! Chẳng ai khen một cô gái trước mặt một người con gái đã để ý mình cả.

Quân càng ngạc nhiên:

_ Xuyên mà để ý mình ư? Không đâu!

Bình nháy mắt:

_ Sao bi quan thế? Tại mày không để ý thôi. Cứ tin rằng trái tim nàng cờ đỏ xinh đẹp đã có chủ rồi... Mày là thằng may mắn đấy.

Quân đỏ mặt, cười gượng. Thực ra trong ***** ngực của cậu, con tim đang đập nhanh đến kì lạ... Quân thấy mình tồi đúng như Xuyên nói... Chuyện tình cảm này lẽ ra cậu phải nhận ra đầu tiên chứ không phải ai khác... Chà, sao Bình lại biết? Chẳng lẽ...

Quân nhìn lên, Bình cười tủm tỉm. Trong lòng Quân xuất hiện cảm giác khó chịu. Chẳng lẽ Bình cũng để ý Xuyên? Đúng rồi! Để ý nhiều thì mới thấy rõ lòng Xuyên.

Bình không hề để ý đến cái nhìn dò xét của Quân, cậu đang mơ màng lắng nghe tiếng sáo êm đềm đang lan trong không gian. Kể từ những ngày chú ý quan sát Lam, Bình đâm ra phục cô bạn hơn chứ không còn ghét nữa. Phục Lam cũng có nghĩa là cậu làm cho mình khá lên kể cả về học tập lẫn đạo đức. Bình bỗng chốc trở thành trò giỏi, con ngoan, được mọi người yêu mến, duy có Lam là vẫn giữ

thành khiến nặng nề. Lam là thế. Yêu, ghét phân minh! Biết bao giờ Bình mới xoá đi được ấn tượng xấu ấy đây?

Tiếng sáo đã ngừng, Bình ngẩn ngơ tiếc rẻ. Tiếng sáo ấy dịu dàng quá! Bình thấy hồn như được ve vuốt, an ủi. Lam thật tuyệt diệu!

Bình đâu biết Lam đang cô đơn. Cô gục mặt xuống đầu gối một cách mệt mỏi. Cô đn là bạn với Lam, một cô bé 16 tuổi. Lam rung mình! Bức tường ngăn cô đến với những tình yêu thương chân thành ngày một dày thêm. Cô không còn con đường nào để thoát ra...Ai sẽ giúp cô?

_ Em lại cô đơn đúng không?

Một giọng nói êm ái khiến Lam giật mình, bàn tay người đó đặt lên vai cô ấm nóng... Lam thấy mình sắp khóc. Không biết có phải vì có người đồng cảm hay là vì quá vui mừng?

_ Em không muốn nhìn mặt anh ư? Anh về rồi!

Lam từ từ ngẩng lên, nước mắt đã viền mi. Hình nh Phương mờ mờ sau làn nước mắt. Nhưng Phương đang cười, nụ cười hiền hoà êm dịu. Phương lắc đầu, vừa nói vừa đưa tay nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt ri trên má của Lam:

_ Sao em lại mít ướt thế? Một Lam gai góc đâu rồi? Tội nghiệp ghê nhỉ? Nín đi em!

Lam để mặc Phương dỗ dành. Không hiểu sao, Lam thấy nhẹ nhàng quá. Phương đã về đúng lúc Lam đang cô đơn. Anh luôn là chỗ dựa cho cô những lúc cô mềm yếu nhất. Phưng là người đầu tiên Lam khóc trước mặt và có lẽ anh cũng sẽ là người cuối cùng...

Phương ngồi xuống cạnh Lam, ngược mắt nhìn trời xanh... Anh cảm thấy vui khi trở về từ Nhật. Cảm giác êm đềm khi ở bên người con gái yêu thương của mình thật thích thú. Phương cất giọng trầm trầm:

_ Em thổi sáo hay lắm. Tiếng sáo dịu dàng, tha thiết như chính em lúc bây giờ...

_ Em không biết và không muốn như thế ! – Lam trở về với con người lạnh lùng và gai góc của mình.

Phương bật cười, anh lắc đầu:

_ Em rõ là lạ lùng! Vừa mới hiền lành thế mà giờ đã gai góc dễ sợ. Nay, xoay đổi chiều nhanh vậy dễ ... chết đột tử lắm!

Lam trợn mắt, đập tay vào lưng Phương, hét lên:

_ Anh dám nói em chết h? Thật bực quá.

Phương né người sau khi chịu vài cú đập của Lam. Lam chi với vì mất đà. Phương đưa tay ra đỡ cô. Vô tình Lam ngồi gọn trong vòng tay Phương. Đang bối rối, Lam chợt thấy Phương xiết nhẹ vòng tay. Anh nhìn Lam, thì thầm:

_ Anh đã chọn em rồi! Dù thế nào anh và em cũng sẽ đi chung một con đường, nghe không?

Rồi không đợi cô trả lời, Phương đặt một nụ hôn lên trán của Lam. Lam cứng đờ người. Lần đầu tiên cô bị động như thế này. Không còn biết làm gì, nói gì... Thật là đáng xấu hổ!

Phương buông cô ra, vừa lúc trống vào lớp. Phương kéo tay cô, dịu dàng nói:

_ Chúng ta xuống thôi nào! Anh vừa về là đến gặp em ngay, giờ phi về lớp không các bạn tìm. Đi nhé!

Lam gật đầu. Cô không hiểu mình đang ở trạng thái nào nữa, chỉ biết giờ cô đang rất chi vi trôi đi giữa một không gian toàn màu xanh tươi đẹp. Để tay mình trong tay Phương, Lam không còn cô đơn nữa. Phương đồng cảm và chia sẻ với cô tất cả những gì Lam thấy sợ hãi, hay đau buồn... Phương là người đầu tiên đi vào được tâm hồn khép kín của cô.

Lam lẹ làng ngồi xuống ghế. Thuỷ ghé vào tai cô, thì thầm hỏi:

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 7

_ Lam lại thối sáo à?

_ Ủ! Buồn quá!

Thuỷ lắc đầu nhẹ:

_ Lam buồn sao không tìm người tâm sự? Thối sáo cũng chỉ bót đi được phần nào thôi.

Lam cười nhẹ:

_ Người tâm sự Lam không cần... Đã có một người luôn hiểu được Lam dù cho Lam không hề nói một điều gì.

Thuỷ tròn mắt nhìn Lam:

_ Ai vậy?

_ Bí mật! – Lam đưa một ngón tay lên miệng, ra dấu im lặng. Thuỷ cười nhẹ, quay lên phía bảng. Bài học cuối năm khiến cho học sinh uể oải. Lam cũng không thể chú ý vào bài giảng được. Trong đầu cô, hình ảnh về buổi nói chuyện với Phương hiện ra rõ mồn một. Đôi má Lam ửng đỏ.

Lam và Phương cùng đạp xe dưới con đường râm mát. Trời đã về chiều. Xe cộ tấp nập nhưng Phương không để ý. Anh chỉ nghe thấy tiếng cười trong trẻo của Lam .

Lam nghiêng đầu hỏi:

_ Đi đâu đây?

_ Em đi đâu, anh theo đấy! – Phương đùa.

_ Thật nhé?

_ Sao lại không nhỉ? – Phương trợn mắt theo Lam.

Lam lại cười. Cô tắt xe vào vỉa hè, nơi có gánh hàng bán bánh bèo. Phương nhìn xung quanh, ngại

ngùng. Lam quay ra, cười trêu ghẹo:

_ Xem anh kìa! Lúc vừa mới nói là theo em, thế mà...

Phương nhăn nhó:

_ Anh... anh... không quen lắm...

_ Em thích ăn kiểu này lắm. Nếu anh thấy không tiện thì “bye” nha!

_ Y, sao em nói thế? Anh sẽ theo em vậy!

Phương vội dừng xe và ngồi xuống một chiếc ghế con. Lam đã gọi hai đĩa bánh. Cô bán hàng nheo mắt nhìn. Cô trêu:

_ Có rất nhiều đôi “khoái” bánh bèo đấy!

Lam cười cười. Cô ăn một cách tự nhiên. Phương ngần ngừ cầm đĩa. Ăn kiểu này thật ngại. Đụng độ với người quen nào đó thì thật khổ... Vậy mà Lam cứ như không! Đúng là con gái!

Lam giục:

_ Anh ăn đi! Nhìn gì thế?

_ A`. Không! – Phương lắc đầu. Rồi anh cũng nhỏ nhẹ ăn như một nàng dâu ra mắt mẹ chồng tương lai. Lam lấy thêm đĩa thứ hai và xong thì Phương mới hoàn thành nhiệm vụ. Lam có vẻ tội nghiệp Phương, điểm chọn dừng chân tiếp theo, Lam kéo anh vào quán sữa chua. May quán vắng khách. Phương thở phào. Anh nhìn Lam, cô cười thật tươi. Nụ cười của cô có vẻ như e lệ, như khuyến khích mà cũng có vẻ như là đang châm chọc. Phương cau có:

_ Em có thể cười kiểu khác được không?

Lam trêu già:

_ Không! Chỉ có một kiểu này đối với anh thôi.

_ Còn người khác thì sao?

_ Thì có nhiều kiểu chứ sao. – Lam lại cười. Phương lắc đầu. Anh nhún vai về bất cần. Lam cúi xuống nhìn anh, hỏi:

_ Anh giận à? Đừng thế chứ? Anh là con trai mà?

_ Con trai thì không có quyền dỗi sao?

Lam gật gù:

_ Rà từ bấy giờ anh dỗi, vậy mà em tưởng trẻ con ...làm th...

Phương trợn mắt, Lam cười rĩ rượi. Cô cứ cười mãi. Phương chống tay vào cằm, nhìn Lam một cách lạ lùng. Lam cau có:

_ Nhìn gì?

Phương lắc đầu:

_ Nhìn cô bé thiên thần... Cô bé có bao giờ được nghe người khác đọc thơ cho nghe không?

Lam cup mắt xuống hiền dịu hẳn đi. Cô lắc đầu, ngược đôi mắt to tròn nhìn Phương. Phương khẽ cười:

_ Anh biết tâm hồn em nhạy cảm lắm. Ngay từ lần đầu anh đã bị nhầm lẫn rồi... Em nghe nhé... Chỉ có 4 câu thôi mà anh rất thích và phù hợp với hoàn cảnh hiện nay của chúng ta:

“ Giá như em lắng nghe dự cảm

Người đang ở gần

Đồng nghĩa

Sắp đi xa...”

Lam càng mở to mắt hơn. Cái giọng trầm buồn của Phương khiến ngực cô đau nhói... Không hiểu vì sao khi Phương đưa mắt nhìn Lam, giọt nước mắt rơi nhẹ trên má cô... Lam hiểu bắt đầu từ giờ, đời cô sẽ khác, khác lắm. Phương thở dài:

_ Anh phi đi du học rồi...

_ Bao giờ? – Lam cố gắng lấy giọng điềm tĩnh.

_ Tuần sau. 5 năm ở bên Mỹ... Em chờ anh chứ?

Lam lắc đầu:

_ Em không biết được... Em...

Phương nắm tay Lam, bóp nhẹ:

_ Em phải biết chứ? Những ngày qua chúng ta đã rất vui vẻ bên nhau. Đó là những kỉ niệm đẹp mà anh chẳng thể nào quên được... Lam hãy tin anh nghe không?

_ Em không biết... – Lam run lên... cô thấy sợ khi nghĩ Phương đi xa, xa mãi...

Phương bật dậy, anh kéo Lam đi. Lam giằng ra và hét lên:

_ Anh mặc em đi! Rồi anh cũng đi mà... đi xa mà...

Lam bỏ chạy nhanh ra xe. Phương đờ người, không biết làm gì nữa. Bóng Lam nhỏ dần và mất hút.

Phương không ngờ Lam yếu đuối thế. Anh có cảm giác mình mắc tội. Anh đã làm sụp đổ chỗ dựa duy nhất trong tâm hồn của Lam. Lam khóc, giọt nước mắt tủi hờn xen lẫn xót xa... Phương thấy đau lòng quá! Anh phải làm gì? Nửa muốn đi học để tạo sự nghiệp vững vàng, nửa lại không nỡ xa Lam...

Phương cho xe vào ga ra, rồi mệt mỏi đi lên nhà. Chú anh đã về, ông ngồi ở salong xem ca nhạc. Chú anh đặc biệt là mê nhạc vàng. Vì thế nhà toàn đĩa các thứ nhạc buồn, nỉ non đó. Phương và cậu em họ không bao giờ *****ng vào đồng đó, có muốn nghe cả hai toàn dùng đầu đĩa tại phòng mình. Phương toan cất tiếng chào thì chú đã lên tiếng trước:

_ Chú vừa nhận điện của bố cháu đây! Ông muốn cháu về Hà Nội ngay...

_ Sao ạ? – Phương cố tỏ ra quan tâm.

_ Bố cháu muốn gần cháu trước khi cháu đi du học. Phương này! Đừng chống đối nữa. Dì Ngọc Lương là người tốt chỉ tội có cuộc đời quá lận đận mà thôi.

Phương phẩy tay:

_ Chú đừng nói nữa... Cháu sẽ về nhưng không phải bây giờ.

Người chú lắc đầu:

_ Sao cháu bướng thế? Bố cháu vất vả vì cháu...

_ Vì cháu sao? – Phương hét lên – nếu vì cháu thì ông ấy đã không lấy người đàn bà đó... Phải, nếu vì cháu thì bố cháu đã tới đón cháu ngay khi cháu bỏ đi... Nhưng ông ấy có làm thế đâu chứ?

_ Phương! – Chú gắt khế – Bố cháu ngày nào mà chẳng gọi điện hỏi thăm tình hình cháu. Bố cháu hài lòng vì quyết định tự lập của cháu thôi...

Phương nhún vai:

_ Vậy thì đừng nên ép cháu vào điều cháu không thích! Thôi, cháu lên phòng đây. Mệt quá!

Phương bỏ lên lầu mặc cho ông chú lầu bầu trong miêng. Anh đã quá mệt mỏi trong những cuộc nói chuyện vô bổ như thế rồi. Chú anh chẳng bao giờ đưa ra những lý lẽ khác thuyết phục hơn ngoài chuyện “dì ấy khổ, bố cháu thương cháu lắm”. Ai cần chứ? Lòng một đứa trẻ một khi bị tổn thương thì rất khó chữa lành. Khó lắm!

Phương mở cửa và vội né vật lạ bay ra. Một chiếc tàu bay giấy đâm vào tường và rì xuống. Phương ngược mắt nhìn kẻ vừa phi ra. Bình cười sáng sặc:

_ Có người gửi cho đây!

Phương nhặt lên và giở ra xem. Chữ của Yên... một cái hẹn chia tay... Phương khẽ nhú mày. “Yên sao thế nhỉ? Gửi giấy chẳng thể bằng nói qua điện thoại!”

_ Lời hẹn của nàng hay ho đó chứ? Lòng chàng như có sóng trào...

Phương lừ mắt nhìn Bình:

_ Em bày trò này h?

_ Anh không vui sao? – Bình cười toe hởi lại – Chị Yên tới mà không gặp được anh. Chị ấy nói dạo này anh cứ như có phép ấy, biến mất không tung tích....

Phương ngồi xuống giường thở dài:

_ Đang mệt chết thì bị ông già cậu lên lớp...

Bình gật gù:

_ Kể bố em cũng lạ... Biết rõ anh cứng đầu khó dạy rồi mà còn...

_ Này, chớ có xỏ xiên nhé! Chỉ có cậu là cứng đầu khó dạy thôi.

Bình cười rồi nằm xoài ra giường. Phương vừa cời áo vừa nói:

_ Tụi cậu được nghỉ rồi sao không đi đâu cho thoi mái?

Bình nheo mắt:

_ Nếu em nói em phi học thì anh có tin không?

Phương chép miệng:

_ Có thể! Đạo này anh thấy cậu có vẻ bót nghịch đi rồi đấy! Chịu lấy “ánh sáng” từ anh rồi đúng không?

Bình cười khùng khục vì kiểu bình luận điệu của ông anh họ. Dù cho có cả đời bên ông anh sáng ****i như vàng mười Bình cũng chẳng thể nào sáng ra... Chỉ có Lam... tác động kỳ lạ đến cậu, biến cậu từ ích kỉ đến tốt đẹp...

Phương vò đầu rồi cũng nằm xuống, thở dài. Bình quay sang hỏi:

_ Anh có chịu về không?

_ Phải về chứ! Đây là nhà anh, có mẹ anh ở đó, có cả bố anh nữa...

Bình chép miệng:

_ Bác Lưng coi mà tội nghiệp. Bác ấy quan tâm anh lắm đấy. Em nói thật, mọi cái trong phòng anh đều do bác bảo bố em mua cho...

Phương giật mình:

_ Thật ư? Sao không nói cho anh rõ?

_ Để anh ném đi những thứ anh thích à? – Bình nói lớn – Anh ích kỉ vừa thôi. Bác ấy có tội gì c chứ?

Phương lắc đầu:

_ Không biết!

Bình hạ giọng bất lực:

_ Mặc kệ anh vậy... Này, anh đi du học, chị Yên có khóc dữ không?

Phương nhú mày:

_ Sao em lại hỏi thế?

_ Thì em thấy chị ấy và anh thân nhau thế... Xa nhau thì...

Phương cười:

_ Bạn bè thôi mà...

_ Cái gì? Bạn bè? Em không phải con nít đâu nhé!

Phương nhún vai:

_ Sao em lại nghĩ thế? Người ta chỉ với nhau vì tình bạn mà...

_ Không phải mỗi mình em nghĩ thế mà cả trường cũng nghĩ thế... Cả chị Yên nữa...

Phương yên lặng. Có gì đó mơ hồ đang tan chảy trong lòng. Yên cũng nghĩ thế! Tội nghiệp Yên quá! Một cô gái hiền dịu luôn khiến người khác nghĩ rằng sẽ bảo vệ ngay từ lần gặp mặt. Phương cũng thế. Cái lần gặp đầu tiên, anh đã tìm được sự đồng điệu trong tâm hồn với Yên. Nhưng đó chỉ là tình bạn. Phương tin rằng cảm giác muốn che chở cho Yên chỉ là sự thôi thúc từ tình bạn cao đẹp. Phải, khi gặp Lam thì điều đó càng rõ ràng và tách biệt hơn. Bao giờ anh cũng cảm thấy khao khát được che chở cho Lam, mong muốn được

ở cạnh Lam... Sự rung động từ tận đáy con tim khiến người ta biết khổ, biết vui thật sự... Lam sẽ trở thành người quan trọng nhất cuộc đời anh. Mãi mãi là như thế! Và anh sẽ không ngừng nỗ lực để có một tương lai chung bước cùng Lam.

Bình cất tiếng, cắt ngang suy nghĩ của Phương:

_ Em tin Yên là một cô gái hiền dịu và rất phù hợp với một gia đình yên ấm. Nhưng hình như chị ấy không thể chia sẻ những ước mơ rất xa của anh... Một người phải thật đặc biệt: vừa cứng rắn, vừa mềm mỏng; chanh chua một tí song cũng phải biết dịu hiền... Người đó mới hợp với anh!

Phương ngạc nhiên nhìn Bình. Anh cứ ngỡ Bình đã hết thuốc chữa rồi, nhưng bây giờ trước những lời lẽ hết sức chân tình của Bình, Phương thấy mình đã đánh giá sai lầm.

_ Anh sao thế? Em đã khác rồi. Phải, hoàn toàn khác... Nhờ ơn một người đấy.

_ Ai mà tài vậy? – Phương tò mò

Bình cười nhẹ:

_ Một người gặp em luôn lừ mắt, nói với em bằng giọng bề trên... Một người tưởng gần gũi mà lại xa vời... Có lẽ, suốt cuộc đời này em sẽ chẳng với tới.

_ Bi quan thế? Em phi tin vào bản thân mình chứ? Mọi niềm tin đều mang lại một phần của chiến thắng!

Phương vỗ vai em trai, rồi hướng mắt nhìn lên trần nhà. Niềm tin của anh có mang lại lợi ích gì cho anh không nhỉ? Anh luôn tin vào

bản thân mình, vào mọi cái, vào Lam. Nhưng lại không thể có niềm tin vào mối quan hệ tình cảm với Lam... Năm năm xa cách, anh chỉ sợ sợi dây chỉ hồng mỏng manh sẽ bị đứt vĩnh viễn. Vậy thì anh sẽ ra sao? Mất Lam và mất tất cả... Một tương lai mà anh xây dựng cũng sẽ sụp đổ...

Bình thở dài:

_ Đứng trước người ấy mọi niềm tin của em đều sụp đổ hết...
Người ấy luôn bí ẩn, luôn mới mẻ...

Lam của anh cũng thế... Nhưng Phương chẳng bao giờ mất lòng tin cả, mà lòng tin của anh như được chấp cánh thêm. Phương cười tủm tỉm khi nhớ lại buổi đi chơi ngày hôm nay. Lam ngây thơ như một con chim non bé nhỏ... Nhưng giọt nước mắt lại ri trên khuôn mặt đó. Nó tựa như nỗi đau chắt chiu lại và ùa ra làm lòng anh nhói đau... Làm thế nào đây?

Bình lại thủ thỉ:

_ Anh ngủ rồi à?

_ Chưa. Nhưng mệt.

_ Anh có thấy em vợ vẫn không?

Phương xoay người nhìn Bình. Đôi mắt anh dịu hiền, động viên:

_ Không phải vợ vẫn! Đây là tiếng nói của con tim. Em biết lấy nó làm động lực để hoàn thiện bản thân thì rất tốt. Hãy biết cố gắng, thế nào em cũng sẽ được một cái gì đó cho tương lai.

Bình cười nhẹ:

_ Cả anh cũng thế nhé?

_ Ừ. Chúng ta cùng cố gắng.

Phương nắm lấy tay Bình như truyền sức mạnh niềm tin cho cậu em họ. Có lẽ đây là buổi nói chuyện cuối cùng của hai anh em. Sau này, không biết còn những buổi nằm thủ thỉ tâm sự như những người bạn với nhau không, bởi thời gian luôn làm già đi tất cả: tuổi trẻ, tâm hồn và cả trí óc nữa.

Lam không hiểu vì sao mình lại khóc nhiều thế... Chỉ có một tin là Phương sẽ đi du học thôi đã khiến cô xúc động. Anh và cô sẽ xa nhau tới năm năm và có thể dài hơn nữa... Lam thấy sợ, không hề tin vào khoảng thời gian đó chút nào. Phương đi và sẽ đi mãi...

Bây giờ thì Lam hiểu thế nào là cảm xúc thật sự. Thì ra bấy lâu nay trái tim cô vẫn chưa chết. Nó chỉ bị phủ băng giá mà thôi. Mỗi quan hệ mờ ảo với Phùng, rồi với Quyền không là gì hết. Cô sẽ chấm dứt nó trong nay mai... Còn với Phương, cô không thể trở lại được, chỉ có lún sâu vào. Thế nên trái tim cô mới khổ thế này, chật vật với ý nghĩ xa cách thế này... “Phương phải đi, vì tương lai của anh ấy. Còn ta ở lại, chờ đợi ư? Ta đâu phải là hòn Vọng Phu thủy chung?” Lam muốn bảo Phương đừng đi, hãy ở lại bên Lam, mà không sao nói được. Lam ích kỉ quá!

Bà Lam lên nhà, ngạc nhiên:

_ Lam, nghĩ gì mà không để ý điện thoại thế?

Lam vội vàng quay vào trong lau nước mắt, còn bà thì nhấc điện thoại:

_ Ai gọi vậy?

_ Cháu chào bà ạ! – Phương nhỏ nhẹ – Bà cho cháu gặp em Lam được không ạ?

_ Ừ, cháu đợi một chút. Lam à! Có ai gọi cho cháu này!

Bà đưa máy cho Lam và hi tò mò nhìn vào mắt cháu. Lam vội vàng cúp xuống, nói nhỏ:

_ Alô! Lam đây ạ.

_ Cho anh xin lỗi chuyện ban chiều nhé!

Đợi bà xuống bếp, Lam mới nói to lên:

_ Lỗi là tại em... Nhưng em chỉ xúc động nhất thời thôi.,.

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 8

_ Anh biết! – Phương nhỏ nhẹ – Anh không yên lòng một chút nào. Anh không ngờ chuyện anh đi du học lại khiến em khổ sở thế. Anh đau lòng lắm...

_ Anh cứ đi đi! – Lam cố tỏ ra thản nhiên – Dù sao đó cũng là tương lai của anh, em không thể cản trở. Chỉ hy vọng anh không quên em nhé?

_ Anh sẽ không bao giờ quên em... vì chúng ta có duyên số mà! Thứ ba tuần tới anh phải về Hà Nội để chuẩn bị đi.... Em dành cho anh cả ngày thứ hai được không?

Lam thấy mắt mình lại cay cay, cô ngậm ngùi:

_ Vâng ạ !Em sẽ chờ...

Phương hạ máy. Anh thở dài, chán nản. Mới thử tưởng tượng cuộc sống buồn tẻ không có Lam anh đã thấy chán... Giá Lam có thể theo anh đi, thì thật hạnh phúc. Nhưng đó chỉ là giấc mơ rất đẹp mà không bao giờ thành sự thật!

Phương dành ngày chủ nhật để chia tay bạn bè, gia đình và Yên. Yên đã khóc và nói sẽ nhớ anh lắm... Rồi từ từ anh sẽ giải thích sự hiểu lầm này....

Chỉ có ngày chia tay với Lam là khổ sở. Lam trở nên trầm lặng kì lạ. Cô không còn cười và đùa với anh nữa, mặc dù anh cố gợi chuyện. Lam chấm dứt buổi đi chi giữa chừng vì bà ở nhà chờ cơm. Hôm nay là ngày giỗ bố cô.

Phượng lắc đầu buồn bã:

_ Một buổi chia tay không giống ai.... Em có thể ở lại thêm chút nữa không? Anh sẽ đi xa tới năm năm...

Giọng Phượng chùng xuống. Lam ngược cặp mắt buồn sâu thẳm nhìn Phượng. Anh nhận ra một sự bất lực tràn ngập đôi mắt ấy. Đôi mắt khiến Phượng chơi vơi...

Lam mở túi xách lấy ra một hộp quà được gói cẩn thận. Cô nói:

_ Anh hãy giữ gìn nhé. Sau 5 năm, món quà vẫn còn thì anh sẽ gặp lại em...

_ Sao? – Phượng thoáng thốt

_ Em không biết trước được tương lai đâu. Anh cố gắng nhé... Em cảm ơn anh về chiếc nhẫn, em sẽ giữ... giữ mãi...

Lam khóc nức lên. Phượng cầm tay cô, nhẹ nhàng an ủi:

_ Em hãy tin rằng, tương lai chúng ta sẽ đi chung một con đường, cùng phấn đấu vì một tương lai... Nhìn này, anh có một món quà khác mà em rất thích...

Phượng lấy ra một bọc cứng, trao cho Lam. Anh cười tủm tỉm:

_ Em còn nhớ lần đầu tiên ta gặp nhau không? Anh tình cờ nhìn thấy quyển sách “Trái tim đá” của em... Và bây giờ em sẽ được đọc

quyển sách “song sinh” của nó “Trái tim yêu”.

Lam tròn mắt kinh ngạc nhìn bìa quyển sách. Cô không thốt lên lời vì món quà bất ngờ này.

Phương cười:

_ Người vợ viết quyển “Trái tim đá” còn người chồng viết “Trái tim yêu” để bày tỏ tình yêu của mình, để hi vọng người vợ có thể hiểu được... Anh cũng mong em hiểu được lòng anh và hứa sẽ chờ anh nhé?

Lam gật đầu:

_ Em sẽ chờ... Nhất định là thế!

Phương nhìn vào đôi mắt đen láy của Lam, anh đọc được sự yêu thương tin cậy trong đó. Mai sau, nhất định anh và cô sẽ được toại nguyện! Thời gian và lòng tin sẽ được “độ gan” cùng nhau...

Mặt nạ của đá

Phương ôm chặt món quà của Lam vào lòng. Chiếc máy bay đưa anh đi xa đã cất cánh. Phương nhìn ra cửa sổ. Phía dưới các toà nhà đã nhỏ dần, nhỏ mãi... Lam cũng ở đâu đó trong đám nhỏ tí đó. Phương thở dài, anh nhớ lại những tháng ngày qua bên Lam, sao mà thân thương thế! Một năm mới phát hiện ra mình đang sống rất hạnh phúc. Chuyển ra đi này có phi là rất mạo hiểm?

Phương mở tấm bưu thiếp mà Lam gửi kèm cùng với món quà. Anh đã đọc rất nhiều lần, đến nỗi thuộc cả đến dấu phẩy, dấu chấm...

“Anh à, anh đi học xa, chắc là em nhớ lắm. Anh cũng nghĩ như em đúng không? Nhưng anh cố học nhé! Đừng nghĩ ngợi nhiều. Anh hãy cứ nhìn cây hoa đá này mà nhớ đến em. Lá nó rất xanh và đẹp, đúng không anh? Liệu thời tiết lạnh lẽo bên ấy có làm cho nó chết? Đừng làm nó chết nghe anh. Năm năm sau, lá cây vẫn còn xanh như thế thì anh hãy cứ tin rằng: cô bé Lam của anh vẫn chờ đợi anh!

Tạm biệt anh!

Lam.”

Rồi anh sẽ giữ gìn cây hoa như giữ gìn tình cảm của chúng ta Lam ạ. Em hãy cứ tin rằng: năm năm sau, cây hoa đá sẽ đẹp hơn nữa. Nó sẽ có con, có cháu, trở thành một đại gia đình xum họp trong ngôi nhà anh và em xây tặng chúng. Khoảng thời gian ấy, em phải tin và chờ đợi anh. Một tương lai rực rỡ đang cần chúng ta xây đắp. Sự nỗ lực phấn đấu phi đồng hành cùng với ước mơ em ạ! Ước mơ của anh và em rồi sẽ trở thành hiện thực...

Phương khẽ vuốt một chiếc lá của cây hoa đá. Anh tự nhủ thầm sẽ không bao giờ rời xa cây hoa đá của anh!

Lam cứ tin rằng Lam đã nhìn thấy chiếc máy bay đưa Phương đi... Cô còn thấy cả Phương đứng cười, vẫy tay chào cô. Lam đã muốn khóc với niềm tin kì lạ đó. Một cô bé 17 tuổi, còn ngây thơ lắm, sao có thể nặng lòng? Lam không hiểu, cứ y như là đã có sự ràng buộc từ kiếp trước...

Lam ngồi trầm ngâm bên cốc nước cam. Cô lại thấy những cụm bèo trôi vô định trên dòng sông này. Lam khẽ mỉm cười. Cứ trôi đi...

trôi mãi... bến bờ của các người chưa xuất hiện đâu. Còn lâu lắm, xa lắm!

Vũ Nam thấy tim mình đập mạnh khi bắt gặp cô gái mà mình tìm. Anh đã đến đây rất nhiều lần mà không bao giờ gặp. Hôm nay đúng là dịp may hiếm có!

Anh lại gần, đặt cốc cà phê xuống, hỏi:

_ Tôi có thể hứng một chút gió trời chứ?

Lam khẽ nhướng mày, thờ :

_ Tự nhiên!

Vũ Nam khẽ cười:

_ Cô bé không còn nhận ra tôi à?

Lam phẩy tay:

_ Nhận ra chứ! Chỉ có điều tôi không thích bị quấy rầy khi đang suy nghĩ thôi.

_ Vậy xin lỗi nhé! Tôi rất vui khi gặp lại cô đó, Ngọc Lam à! Cô có biết tôi tìm cô nhiều lần rồi không?

Lam lắc đầu:

_ Không biết! Quả thực tôi không nhớ gì về anh cả.

Vũ Nam làm mặt ỉu xiu:

_ Vậy ư? Đáng buồn thật. Nhưng rồi tôi sẽ làm cho cô nhớ đến tôi, thật đấy!

Lam mỉm cười thách thức. Vũ Nam lặng im, nhìn thẳng vào đôi mắt đẹp và sâu của Lam. Anh hạ giọng thật thấp:

_ Cô có tin rằng cô rất đẹp không?

Lam khẽ gật đầu:

_ Tôi tin chứ. Tôi đẹp hơn Thuỷ Cúc của anh.

_ Không phải của tôi! – Vũ Nam lắc đầu – cô ấy và tôi đã chia tay sau cái ngày tôi gặp cô.

Lam nhún vai:

_ Tôi cũng nghĩ thế! Vì đó đâu có phải là tình yêu thật sự đâu?

Vũ Nam tỉnh ngịch hỏi lại:

_ Vậy cô cho thế nào là tình yêu thật sự?

Lam ngược mắt ra sông, nói nhẹ:

_ Tình yêu bắt nguồn từ hai trái tim biết rung động nhưng phải rung động thật trong, thật đẹp. Không phải vì tiền, tài, sắc. Vì tình yêu người ta có thể hi sinh cho nhau, sẵn lòng chờ nhau nếu phải xa cách... Giới trẻ hiện nay rất ít người yêu thật sự...

_ Thế cô có chưa? – Nam dò hỏi.

Lam ngăn người ra. Tình yêu thật sự ư? ở cái tuổi non nớt này, Lam đâu biết gì? Lam chợt nhớ tới Phương... Năm năm nữa mới

được gặp lại! Sao Lam thấy nhớ và thương anh quá!

Vũ Nam trầm ngâm:

_ Một người như cô bé chắc có nhiều người theo đuổi?

Lam cười nhẹ:

_ Anh đã gọi tôi là cô bé thì dĩ nhiên... còn bé, sao có thể có những chuyện người lớn như thế được! Xin anh đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, tôi ngại lắm.

Nam bật cười. Anh không tin lắm những lời cô bé này nói nhưng cũng không có ý định phản bác. Anh chợt nói bằng qu:

_ Hình như tôi rất có duyên với quán nước này...

_ Tôi cũng vậy! – Lam thở dài – Nơi đây có một khung cảnh thật là đẹp. Người ta có cảm giác nhỏ nhoi trước mệnh mông sông nước...

Lam nhớ là Phương cũng nói với cô những lời tương tự. Chao ôi! Cô nhớ những ngày ấy quá. Điểm tựa duy nhất của cô đang bay đến một chân trời mới, có tri thức và những thử thách... Còn cô thì sao? Lam thở dài. Chỉ là một hạt cát nhỏ nhoi, ngồi than thân và buồn khóc cho số phận...

Lam cúi đầu nhìn chăm chú vào cốc nước, rồi đột nhiên cô ngẩng lên như đã dứt khoát quyết định điều gì. Cô đứng dậy, nói:

_ Tôi về đây!

Vũ Nam hốt hoảng thật sự. Anh sợ cô lại biến mất như mấy tháng trước, anh vội vàng:

_ Còn sớm mà, cô ngồi đây đi...

_ Tôi có việc đấy chứ! Tôi hay đến đây mỗi chiều thứ 6 mà...
VẬY... chào anh nhé!

Lam vẫy vẫy tay rồi lững thững đi ra khỏi quán. Vũ Nam gần như muốn hét lên vì sung sướng. Lam không chủ động hẹn anh, nhưng như thế có nghĩa là anh có cơ hội làm bạn với cô dù chỉ là ít thôi. Chưa bao giờ anh lại dè dặt trong vấn đề này... ánh mắt của Lam đã thật sự khổng chế bản lĩnh háo thắng trong anh. Một cô bé không hề biết sợ và biết khiêm tốn...Lạ đấy chứ!

Lam bước vào lớp, thấy Thuỷ đã ngồi sẵn và đang cười nói vui vẻ với Bình. Lam bỏ mũ ra, hỏi:

_ Nóng quá nhỉ?

Thuỷ gật đầu:

_ Ừ. Lam ăn kem không?

Lam sáng mắt, gật nhanh:

_ Thế còn gì bằng, đâu nào?

Thuỷ đưa cho Lam chiếc kem được lấy từ gầm bàn. Lam cười tươi, cắn nhẹ một miếng. Cái lạnh thấm vào răng, buốt lạnh. Bình cố nén cười khi thấy Lam xuýt xoa, mặt nhăn như khổ. Thuỷ hỏi:

_ Sao? Ngon không?

Lam giơ ngón tay lên, tỏ ý tuyệt vời. Cô cố nuốt gần hết nửa cái mới hỏi:

_ ở đâu ra thế?

Thuỷ chỉ vào Bình, mắt hấp háy:

_ Cửa Bình đó!

Lam nhìn Bình, hấn cười cười vẻ hiền lành. Cô lại nhìn vào chiếc kem, muốn vứt ngay đi để chứng tỏ mối thù muôn kiếp... Song, trời nóng vậy hiếm khi được ăn kem “chùa”... Vất thì tiếc thật!

Thuỷ nói “ve vuốt”:

_ Thôi mà Lam! Bình cũng rất ân hận về hành động bông bột ngày ấy, phải không Bình?

Bình vội vã gật đầu:

_ Phải rồi, tớ rất xin lỗi về việc ấy. Tớ muốn làm lành với cậu. Lam, tớ biết rằng cậu rất nhân ái, từ bi... còn tớ thì rất... hèn nhát!

Lam tròn mắt nhìn Bình. Rõ ràng hấn là một công tử bột, không bao giờ biết đến một câu xin lỗi, thế mà giờ hấn còn tự nhận mình là một tên hèn nữa... Thật không thể tưởng tượng nổi.

Thuỷ cố nén cười trước vẻ mặt rất ư thảm hại của Bình. Cô nói để vào:

_ Lam ơi! Trời nóng vậy, giận nhiều càng nóng hơn nữa đấy... Tội nghiệp lắm mà!

Lam nhún vai:

_ Tuỳ thôi! Một mình tôi làm sao nói lại nổi hai người...

_ Thật nhé? – Thuỷ nhảy lên vui mừng khiến Lam phải nghi ngờ nhìn lại. Bình cười tủm tỉm... Niềm vui của cậu được giấu vào trong, cậu chỉ dám nhìn Lam với con mắt biết ơn.

Vừa lúc ấy, Xuyên và Quân bước vào. Cả hai ngạc nhiên khi thấy Thuỷ líu lo giữa hai kẻ, vốn có tử thù từ kiếp trước. Quân chợt hiểu ra, nháy mắt với Bình:

_ Xong rồi phải không?

Bình gật nhẹ:

_ Cảm ơn các bạn nhiều, đặc biệt là Lam!

Xuyên vỗ nhẹ vai Lam, nhìn bạn với ánh mắt ấm áp.

_ Bình thật lòng đó, Lam nên bỏ qua... Không phải là tớ có ý khuyên can hay ra lệnh đâu...

Lam vắt chiếc que vào sọt rác, bình thần trả lời:

_ Tớ cũng chán thù ghét rồi. Có những việc một người làm không nổi, nhiều người mới làm được. Mà này... – Lam nghiêng đầu, nheo mắt hỏi – Hình như các cậu có gì lạ?

Xuyên vụt đỏ mặt quay đi, còn Quân cười tủm tỉm. Bình thở dài, đùa:

_ Trời đất! Nóng thế này mà cứ thích đi gần nhau cho có đôi..., làm gì cũng có nhau... trời càng thêm nóng.

Lam và Thuỷ bật cười. Quân lườm:

_ Cậu làm gì mà xỏ xiên! Trời nóng là việc của trời chứ tại gì tụi tớ.

Lam chúm chím môi:

_ Đương nhiên rồi. Nhưng tớ không ngờ chỉ có hơn hai chục ngày mà các cậu đã...

Xuyên vờ giận dỗi:

_ Các cậu toàn trêu tớ, thế mà là bạn bè à?

_ Không trêu nữa! - Lam, Thuỷ và Bình cùng kêu lên khiến Quân và Xuyên bật cười.

Cả lớp lại tràn ngập tiếng cười. Không còn như đầu năm lớp 10 nữa. Lam trở thành bạn của họ, rất đối thân thương. Lam hay cười, hay đùa. Đôi mắt cô tròn, đen láy và trong suốt... Đã nhiều lần Bình vô tình nhìn vào đấy, Bình phải ngẩn ngơ suốt mấy ngày. Bây giờ, đối với Bình, Lam là một thiên thần thần ngây và đáng yêu vô cùng!

Chỉ có điều Lam làm Bình bức mình, là cứ một tháng Lam lại nhận được một lá thư của Quyền. Lẽ dĩ nhiên, Quyền sẽ viết rất nhiều lời mà chỉ tưởng tượng Bình đã muốn đập phá... Bình làm sao biết Lam đón thư như một người em gái đón nhận tin tức của người anh trai xa xôi. Lam biết cách giới hạn tình cảm của mình và của người khác, cho nên trong thư Quyền chỉ nói về việc học, về thành phố Paris tráng lệ. Lam ước ao sẽ có một ngày Lam được đi du học, ở Úc chẳng hạn, hay ở Anh, ở Nga Lam cũng vui lòng lắm... Lam tin, với sức của mình giành một suất học bổng như Phương không có gì là khó. Nhưng điều cô e ngại là sức khoẻ của bà ngoại cứ yếu

dần đi. Cô đi rồi thì ai sẽ chăm sóc bà? Cô không thể bắt hiểu để bà héo hon chờ đợi mình. Ước mơ du học hình như mơ hồ quá.

Ngoài trời mưa rả rích. Cái lạnh luồn lách vào tận trong nhà. Lam co ro trên ghế bành, vừa ăn bánh mì vừa đọc báo. Đọc để giết thời gian thôi chứ Lam không nghiện mấy quyển báo vớ vẩn này. Lam chỉ khoái báo “Toán học tuổi trẻ” và “Văn học tuổi trẻ”. Xem ra sở thích có đá nhau nhưng bản tính Lam nó thế, không thể sửa được!

Lam nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ sáng. Trời thì mưa nặng hạt hơn. Lam rời khỏi ghế, nhón chân đi ra ngoài cửa. Bà đi chợ mãi vẫn chưa về. Lam thấy lo lo. Lúc bà đi, trời chưa mưa, giờ thì như thế này...

Một cái bóng lúp xúp đi vào cổng. Lam hét lên:

_ Bà! Bà ơi!

Cái bóng ngẩng lên, Lam thấy nụ cười của người bà thân thương, cô thấy nhẹ hẫng người. Bà ngoại đi vào nhà, bỏ áo mưa ra, nói chép miệng:

_ Mưa cứ ngày một nặng hạt, rét cứ căm căm. Lam này, bà mua bún chả về cho cháu này, ăn đi! Bà mua chả nem nóng, phải vội về chứ khong còn dềnh dàng!

Lam nhìn bà, thương đến ứa nước mắt. Vai áo và lưng bà đã ướt hết. Mái tóc bạc cũng ướt lại... Bà thương và chiều cô thế kia mà... Sao bà lại khổ thế bà ơi!

Bà ngoại ngẩn lên nhìn cháu, ngạc nhiên:

_ Sao thế? Định không ăn hả?

Lam vội vàng đỡ lấy bịch chả nem nóng hổi, áp úng:

_ Sao bà lại khổ thế... Cháu ăn bánh mì người ta giao đến là được rồi!

Bà vuốt tóc Lam, dịu dàng:

_ Cháu gầy lắm! Bà lại biết cháu bà thích ăn vặt. Bà thương! Bà chỉ có cháu là niềm hi vọng, Lam ơi, dù thế nào cũng đừng bỏ bà nghe không?

Lam vội lắc đầu:

_ Sao bà nói thế? Bà như người mẹ hiền luôn yêu thương cháu, bà không bỏ cháu thì thôi... Bà ơi! Bà và cháu dù khổ thế nào cũng luôn ở bên nhau bà nhé. Bà hứa đi!

_ Cha bố cô! – Bà ngoại dí ngón tay vào trán cháu, ấn nhẹ – Xem kìa, nước mắt chy ướt cả áo bà...

_ Không, nước mắt của trời đổ bà ạ! Trời khóc thương con ở dưới trần gian phải khổ... Trời khiến cho nhân gian lụy lụy.

_ Ờ...

Bà ngoại đi vào trong nhà, đôi mắt bà đỏ hoe. Ôi! Bà thương đứa cháu cô cút của bà quá. Cả cuộc đời bà dành cho nó cũng không thể bù đắp nổi nỗi thiếu vắng tình phụ tử, mẫu tử. Lam ơi! Bà biết phải làm sao?

Chuông điện thoại reo, Lam lau nhẹ nước mắt rồi mới nhấc máy:

_ Alô, ai thế ạ?

_ Giọng em sao lạ thế Lam?

Tim Lam như muốn ngừng đập. Vẫn cái giọng trầm trầm áp áp ấy, vẫn những lời quan tâm ấy, Lam không thể quên. Dù cho Phương có ở cách cô nửa quả cầu, anh vẫn cứ như gần gũi bên cô, an ủi, che chở cho cô!

Lam ấp úng:

_ Không... không có gì!

_ Sao lại thế? Giọng em thường ngày rất trong... Bây giờ khàn... Có phải mới khóc không? Có gì xúc động hay là... nhớ anh?

Lam phụng phịu:

_ Ai mà thêm nhớ!

Phương cười vào máy:

_ Thế mà anh cứ hay từ bụng anh mà suy ra bụng người ta đấy. Quả thực anh rất nhớ... em, rất nhớ quê hương, gia đình...

Lam im lặng. Lam đang tưởng tượng xem ở bên ấy, Phương sẽ như thế nào... Chắc chắn anh hay lông bông lắm!

_ Lam à! Nhận được thư của anh chưa? – Phụng hạ giọng thật thấp.

Lam thoáng đỏ mặt. Thư của Phụng rất khác thư của Quyên. Anh chẳng bao giờ kể về nước Mỹ hay công việc học hành của anh. Anh chỉ nói về Việt Nam, về anh và Lam... Những bức thư nồng đượm tình cảm đó, Phương gửi bằng thư bảo đảm về tận nhà Lam. Thỉnh thoảng anh lại gọi điện về.

_ Chưa nhận được à? Hay là để anh đọc cho vài phần quan trọng trong thư nhé?

Nghe giọng Phương tỉnh bơ, Lam thấy run, cô vội vã nói:

_ Em nhận được rồi...

_ Vậy à? Em vui không?

_ Vui chứ! – Lam tủm tỉm cười – Anh viết toàn chuyện... khôi hài.

_ Vậy đấy! Nhưng em phải công nhận là anh viết rất chân thật chứ?

_ Vâng! – Lam gật nhẹ như có Phương ở trước mặt.

_ Em sắp phải thi quốc gia rồi phải không? Phải chiến thắng cái lạnh đấy.

Lam toan gật đầu thì bà đi ra nói:

_ Sao gọi điện lâu thế? Ra ăn đi chứ, nguội hết rồi!

Lam quay ra:

_ Vâng ạ! Cháu chào bạn đã.

_ Anh Phương, em phải dừng đây...

_ Ừ, chúc em thành công nhé! Tạm biệt...

_ Tạm biệt!

Lam hạ máy, thấy hồn dâng lên một nỗi buồn vô cớ. Phương cứ như xa như gần, mơ hồ như một giấc mơ đẹp trong cuộc đời toàn

màu đen của Lam. Lam nâng niu giấc mơ, cố giữ để nó không thể rơi vỡ... Lam sợ có ngày chính cô sẽ ném nó đi... Ném vào dĩ vãng... !Ngày đó có kịp lúc Phương về?

Mưa vẫn rơi! Lam thấy những chiếc lá nhả reo vui, nhảy múa. Đúng là trời chẳng chiều lòng người. Lam thì có quá nhiều nỗi buồn, còn mọi thứ xung quanh sao nhiều thú vui thế? Lam không ghen tị ngưng Lam thấy chua chát đắng cay... Sao lại có Lam ở trên đời? Mẹ đâu? Bố đâu? Họ hàng đâu? Mọi góc gác đều chối bỏ cô, chạy trốn cô! “Lam ơi, đời quay lưng lại với mày, mày phải làm gì đi chứ? Sắp có bão rồi... Sắp rồi....”

Lam dừng lại ở cửa quán, thấy một luồng khí lạnh thổi qua người. Lam vội vã chạy vào. Bóng tối choán hết cả tầm mắt. Linh tính mách bảo cô rằng: đang có chuyện gì nguy hiểm lắm, đáng sợ lắm! Lam hít một hơi thật sâu, gọi khẽ:

_ Bà! Bà ơi! Bà à?

_ Lam về à cháu...

Lam nghe thấy tiếng của bà yếu ớt vọng ra. Tim cô thắt lại. Người bà nhỏ bé trong chiếc đi văng lớn. Hình như hơi thở của bà yếu ớt lắm!

Lam lo lắng đỡ bà ngồi dậy. Người bà nóng như hòn than. Bà sốt rồi. Lam nghĩ ngay đến trận mưa ngày hôm qua, thậm nguyên rửa ông trời vô tâm.

Bà cô xoa tay:

_ Cháu à, bà không sao đâu! Ớm sơ đó mà. Bà uống thuốc rồi. Mau đóng cửa hàng và đưa bà về đi. Có lẽ hôm nay cháu phải nấu

cơm rồi.

_ Bà! Hay là đến bác sỹ? Bà già rồi, cẩn thận vẫn hơn!

Bà ngoại mỉm cười. Khuông mặt già nua nhợt nhạt đến tội nghiệp. Lam cầm bàn tay sưng gầy của bà, chờ đợi. Bà khẽ nói:

_ Bà không sao! Về nhà nằm nghỉ là khoẻ lại thôi. Có bị vài hạt nước mưa thôi mà...

Lam đưa bà về, chợt se lòng khi thấy mình cứ lớn dần lên, còn bà thì càng nhỏ bé lại. Bà chất chiu từng sự sống của đời cho đứa cháu nhỏ bé cô cút của bà. Bà cứ đuổi dần...

Lam bắt bà ăn bát cháo cô nấu và uống thuốc cô mua. Bà đã bớt nóng, hơi thở nhẹ nhàng hơn. Buổi tối, Lam ngồi cạnh giường bà, nắm tay và hát khe khẽ cho bà nghe. Bà ngoại nghiêng đầu hỏi:

_ Lam này, mai là kì thi quốc gia phải không?

_ Vâng ạ! – Lam chăm chú nhìn vào mấy ngón tay nhăn nheo của bà - Bà xem, ta bà

toàn da là da!

_ Thì bà già rồi! – Bà bật cười – cháu cứ kệ bà, mau vào ôn bài đi.

Lam tự tin vỗ ngực:

_ Cháu nạp hết vào đầu rồi! Đêm nay, ngồi nói chuyện với bà để lấy tinh thần thôi, bà ạ!

_ ừ, bà biết cháu bà giỏi lắm. Bà còn nhớ, mỗi khi đi học cháu toàn đứng đầu lớp, bất kể môn gì cũng thế. Hát, nhạc, rồi võ cũng được các thầy khen. Một người giỏi thế thì cuộc sống vất vả lắm!

Lam vuốt nhẹ bàn tay bà, dịu dàng nói:

_ Chỉ cần có bà bên cạnh là cháu thấy cuộc đời sung sướng và đáng sống rồi. Cháu chỉ muốn có bà thôi!

Bà khẽ thở dài:

_ Rồi bà sẽ đi gặp tổ tiên sớm thôi! Bà không thể ở bên cháu mãi. Đêm qua, ông về báo mộng cho bà là có hội ở dưới cửa tuyền, ông muốn có bà đi bên cạnh. Hội đấy, cả đời bà chỉ được đi hội với ông một lần thôi trẻ thôi! Bà rất muốn đi...

Lam vội ôm lấy người bà, nức nở:

_ Không được đâu bà, bà hẹn với ông dịp khác đi. Cháu đã muốn xa bà đâu mà ông đón bà đi được. Ông không thể không thương đứa cháu nhỏ cô cút của ông. Bà ơi! Bà hứa đi! Bà phải hứa ở bên cháu khi cháu vất vả, khi cháu sung sướng hạnh phúc, nghe bà! Bà hứa đi!

Vỗ vai đứa cháu gái, bà ân cần:

_ Xem kìa! Cháu của bà đâu dễ khóc thế! Bà đã khát với ông lần sau rồi. Xem ra ông có vẻ buồn, nhưng biết làm sao, còn bé Lam của bà nữa chứ! Lam, mọi điều bà làm cho cháu đều tốt cả đấy. Mai sau có xảy ra chuyện gì thì đừng có trách bà...

_ Không đâu! Cháu yêu bà không hết thì làm sao trách bà được!

_ Vậy thì tốt! Nào, hãy nằm xuống đây, ngủ đi. Mai đi thi cho tốt! Cháu hãy làm rạng danh cho họ nhà ta, cho bà, cho bản thân cháu...

Bà cất tiếng hát ru, nhỏ và ***** trầm. Lam phiêu du trong tiếng hát, trở về với tuổi thơ êm đềm nhỏ dại của mình. Tuổi thơ cô chỉ có tiếng ru dịu ngọt của bà, chỉ có thể... Bà như một người mẹ chỉ có đôi bàn tay ấm áp vớt ve nỗi thèm khát được yêu thương của con trẻ. Bà như một người cha, to tần với gánh hàng rong nuôi cháu lớn khôn bằng bạn bằng bè. Ông trời đã cho Lam một người bà như thế thì xin đừng cướp đi của cô.... Mất bà, cuộc đời Lam sẽ chẳng còn điểm sáng nào để dẫn đường nữa cả!

Lam đập nắp bút lại, thở phào khoan khoái. Bài cô đã làm xong, thời gian còn thừa 10 phút. Lam đã soát kỹ lại rồi, cô thấy tự tin tràn đầy *****g ngực. Bà sẽ rất tự hào về cháu gái của bà đấy bà ạ ! Cháu của bà đã làm hết sức mình rồi. Bất cứ cản trở nào, cháu cũng san bằng, để bà cháu ta thẳng tiến tới tương lai!

_ Hết giờ! Thu bài!

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lam bước ra khỏi phòng thi, thở một hi dài. Quân vỗ vai cô hỏi:

_ Sao rồi? Tốt chứ?

_ Tốt ! Còn cậu?

Quân cười:

_ Thường thôi! Cậu đi cùng tụi tớ tới chỗ ăn khao chứ?

Lam lắc đầu;

_ Tớ xin lỗi Bình và Thuỷ rồi! Bà tớ ốm, phải về sớm. Chào nhé!

_ Ừ!

Lam chạy băng băng qua mấy bậc thang, lướt nhẹ trên chiếc xe đạp để đi về nhà. Cô sẽ báo tin cho bà hay cô làm rất tốt... Cô sẽ cố gắng hơn nếu được chọn đi thi quốc tế. Và cô sẽ nói cho bà về dự định đi du học của mình. Bà sẽ vui về đứa cháu nhỏ sớm có chí lớn thế!

Lam thấy choáng váng khi có rất nhiều người tụ tập ở nhà cô. Bà làm sao thế? Cô vắt xe xuống, chạy như lao thẳng vào nhà. Những người hàng xóm nhìn cô thông cảm. Chị Mai ngồi ở giường bà, bật dậy:

_ Lam....

Lam hét lên:

_ Bà em... Bà em sao thế?

Bà nằm trên chiếc giường, bất động. Trán bà được quấn băng trắng, máu hoen đỏ cả.

Lam lay tay bà, nức nở:

_ Bà ơi! Bà sao thế? Mới sáng sớm bà còn khỏe mà bà ơi!

Chị Mai chấm nước mắt, giữ tay cô lại:

_ Đừng! Bà vẫn còn chưa tỉnh! Vừa rồi chị sang thấy bà nằm ở cửa bếp, máu chảy đỏ cả. Bà ngã, đập đầu vào thành giếng... Bà có nói với chị là lo cho em về muộn không có cơm ăn.

Lam gục đầu xuống giường, giọng như lạc đi:

_ Em đã nói rằng sẽ về sớm mà... Sao bà cứ lo thế? Chị, sao chị không đưa bà em đi bệnh viện?

Trước đôi mắt rực sáng của Lam, chị Mai bối rối đứng lặng. Lam ôm lấy hai cánh tay của chị lắc mạnh:

_ Chị nói đi! Sao không đưa bà em tới đó hả? Nói đi! Nói đi!

_ Lam, em bình tĩnh đã! Xe cấp cứu có tới nhưng.... Bác sỹ họ nói rằng nên để bà ở lại... không kịp nữa...

Lam sụp xuống. Cô không tin vào điều mình đã nghe! Nói láo! Bà cô làm sao có thể bỏ cô? Bà thương cô lắm mà...

Lam hét lên:

_ Chị nói dối.... Bà em chỉ ốm nhẹ thôi, ngã nhẹ thôi, đầu có hơi choáng một tí... Sao bà có thể bỏ em đi...

Chị Mai đặt tay lên vai, an ủi:

_ Đừng đau buồn quá sẽ hại sức khỏe... Bà em sẽ đau lòng...

Lam nắm tay chị nạt, giọng hạ xuống:

_ Chị và mọi người ra hết đi. Ra hết đi. Bà cần yên tĩnh để nghỉ.

Cô quay vào phía bà, khẽ vuốt vào má bà, thì thầm:

_ Bà hãy nghỉ đi bà nhé! Lạnh thế này sao bà xuống bếp làm gì? Cháu đã nói rồi mà...

Nhưng không sao, bác sỹ nói bà sẽ khỏe, ở bên cháu dài dài nữa mà. Bà có biết cháu làm bài tốt thế nào không? Cháu nghĩ cháu sẽ đạt giải nhất đấy...

Những người xung quanh đi ra ngoài. Chị Mai khóc thút thít:

_ Tội nghiệp con bé quá! Nó yêu bà nhất mà...

Một bà cũng quệt nước mắt, thở dài:

_ Bà cụ còn kịp nhờ người gọi cô con gái nuôi về... Chắc cô ta sẽ về kịp vào chiều nay thôi.

Lam nắm lấy tay bà, đặt một nụ hôn vào đầu, thì thầm:

_ Bà mở mắt ra đi... Bà xem cháu này. Bà chẳng nói bà thích nhìn khuôn mặt cháu. Bà ơi, bà mở mắt ra đi... Tội nghiệp cháu quá bà ơi! Cháu không tin đâu. Bà đùa cháu hay là bà giận cháu vì việc gì đó...

Lam cứ thế mà nức nở mà kể lể... Cô muốn bà nghe thấy mà tỉnh dậy. Bà sẽ không để cô khóc hết nước mắt và nói khản cả giọng đâu. Lam sẽ chiến đấu với cái bóng tối vô hình đang chụp xuống đầu cô. Chiến đấu hết sức mình để giành lại bà!

_ Lam...

Lam từ từ ngẩng đầu lên. Mắt bà khẽ động đậy, Lam vội vàng dịch lại gần, hét lên nho nhỏ:

_ Bà ơi... Bà tỉnh rồi, cháu đây! Bé Lam của bà đây...

_ Lam...! – Bà nheo mắt lại, một giọt nước mắt chy ra... – Bà có lỗi với cháu... Cả đời bà... đã giấu cháu... Rồi người ấy sẽ kể cho cháu. Hãy tha lỗi cho bà...

_ Bà ơi, bà đừng nói thế! – Lam nắm chặt tay bà - Bà sẽ ở bên cháu mà. Bà hứa rồi đấy!

_ Lam, bà biết cháu khổ lắm... Cháu hãy vươn lên mà sống... Hãy biết quý trọng bản thân mình... Bà tin cháu... Bà yêu cháu lắm...

_ Bà ơi! – Lam gào lên khi thấy bàn tay bà xoải trong tay cô - Đừng bỏ cháu bà ơi... Bà hứa rồi mà... Trời đất ơi! Sao lại thế này? Tôi có tội hay sao mà cướp của tôi người bà kính yêu nhất...

Lam ôm lấy cổ bà, lay lay:

_ Bà lại muốn đi hội với ông à? Bà trách cháu lừa dối bà ư?
Vâng, bà tỉnh lại đi, cháu hứa sẽ không làm hại ai nữa, không căm thù người ta nữa... Cháu Lam của bà sẽ vô tư như xưa... Chỉ xin bà tỉnh lại, bà ơi!

_ Lam! – Chị Mai giữ tay cô trong tay- Em hãy để bà thanh thản ra đi. Đừng níu kéo nữa...

Lam giăng ra:

Bỏ em ra! Bà em sẽ nghe thấy tiếng em mà trở về... Ông sẽ cho bà trở lại... Bà ơi! Cháu van xin mà...

Giọng Lam đã khàn lẩm rồi, song cô cố gào lên để bà nghe thấy, mà trở về. Hơn hai tiếng vật vã khóc lóc, kêu gào, Lam ngủ thiếp đi bên cạnh bà. Được một lúc, choàng tỉnh dậy, Lam lại khóc thét lên, lại kêu gào... Hàng xóm chỉ biết đứng nhìn mà xót xa...

Hơn 3 giờ sau, Bình, Xuyên, Quân, Thuỷ mang cân hoa quả đến thăm bà Lam. Đây là sáng kiến của Bình sau khi thất vọng vì không có Lam trong buổi liên hoan của nhóm. Trên đường tới, cả bọn nhao nhao vui vẻ, nhưng đứng trước cổng nhà thì lại lặng đi, không nhấc nổi chân vào. Bình cố ngăn cơn xúc động, đi vào trong nhà. Cái dáng quỳ dưới đất của Lam khiến cậu xót xa. Lam cứ gục đầu khóc, rồi khi ngẩng lên lại thì thầm không ra tiếng với người đã chết...

Chị Mai hỏi Bình khi thấy cậu đứng sững như trời trồng giữa nhà:

_ Em là bạn Lam hở? Con bé không biết gì nữa đâu!

_ Chị... Bà mất bao giờ?

Chị Mai lau nước mắt:

_ Cách đây 3 tiếng! Lam cứ thế suốt.

Bình lại gần. Lam ngẩng lên, mếu máo:

_ Bà không sao đâu, Bình ạ... Tại bà mệt quá... Bà không thể biết Bình và các bạn đến thăm lúc này đâu. Bình ơi... Bình kêu bà tỉnh dậy hộ Lam đi... Lam đau họng quá...

Bình khẽ lau dòng nước mắt trên gò má trắng xanh của Lam.
Cậu an ủi:

_ Lam bình tĩnh đi! Bà sẽ luôn ở bên Lam mà. Lam sợ gì kia chứ? Chỉ là chia tay tạm thời...

_ Chia tay tạm thời ... Lam cũng không muốn!

Lam ngắt ngay trong tay Bình. Người cô mềm nhũn không còn sinh khí. Xuyên và

Thuỷ khóc nức nở khi nắm tay Lam lạnh giá. Quân điềm tĩnh hơn để hỏi chị Mai:

_ Lam không còn người thân nào nữa hay sao?

_ Chỉ có hai bà cháu thôi em ạ. à, còn cô con gái nuôi của bà ấy nữa. Có lẽ sắp về tới nơi...

Vừa lúc ấy có một chiếc xe hơi màu sữa đậu trước cổng. Một người phụ nữ chạy ào ra, theo sau là một người đàn ông ngoại tứ tuần. Người phụ nữ khóc nức nở bên xác bà Lam. Bà cũng quỳ lạy như Lam...

Người đàn ông nói với chị Mai:

_ Tôi là con rể của bà cụ... Tuy chỉ là nuôi nhưng tình nghĩa ruột thịt vẫn chảy trong máu chúng tôi. Cám ơn cô đã lo cho bà cụ và bé Lam... Giờ là nghĩa vụ của chúng tôi. Còn các cháu... Mong các cháu hãy ở bên Lam lúc này, con bé có lẽ sẽ còn bị sốc nữa.

_ Vâng ạ! – Cả bọn gật đầu.

Trong giường, Lam tựa mình tỉnh dậy. Chỉ một thoáng cô đã lao đến bên giường bà. Người đàn bà xinh đẹp khóc bên cạnh bà ngoại khiến Lam sững lại. Cô lùi ra xa và không hề có một giọt nước mắt nào rơi nữa.

Người đàn ông ngồi xuống, thì thầm:

_ Lam! Cô chú đã về. Cháu yên tâm đi.

_ Tôi không quen biết với cô chú! – Lam lạnh lùng nói.

Mọi người sững sờ, chợt nhận ra Lam đã hoàn toàn tỉnh táo. Người đàn bà ngừng khóc, quay ra. Đôi mắt bà nhìn Lam yêu thương.

_ Lam, trước khi đi... bà đã gọi cô về... cô có lỗi... có lỗi...

Lam đứng dậy, nghiêng đầu nhìn người đàn bà, phán xét bằng những lời xa lạ:

_ Bà tôi có thể nào cũng chẳng liên quan gì đến người xa lạ như cô. Tôi sẽ lo cho tang lễ của bà! Bà sẽ thanh thản ra đi, cô hiểu chưa?

_ Lam! – Người đàn bà nắm lấy tay cô níu lại – cho cô một cơ hội đi bé Lam!

Lam quay ngoắt đi:

_ Chỉ có bà tôi mới có quyền gọi tôi là bé Lam... Bé Lam... Bé Lam... Chẳng ai gọi tôi thân thương như thế từ nhỏ tới nay... Thế là hết rồi , Lam ơi!

Lam gục xuống, nức nở. Người đàn bà càng khóc ngất. Bình thấy thương quá, cậu kéo tay áo người đàn ông:

_ Bác... Thịnh?

_ Gì vậy Bình?

_ Bác đưa bác Lương ra ngoài đi, để cháu thử thuyết phục Lam xem!

_ ừ, cảm ơn cháu nhé!

Ông Thịnh dìu vợ dậy, khẽ lấy tay lau những giọt nước mắt trên hai gò má hồng mịn của vợ. Quân tò mò hỏi:

_ Cậu quen hai người ấy à?

Bình trả lời qua quýt:

_ ừ, bác ruột mình đấy!

Quân chưa kịp hỏi thêm thì Bình đã sà xuống chỗ Lam. Lam gạt nước mắt, gất nhỏ:

_ Không thuyết phục được đâu! Bà là của tớ, chỉ riêng của tớ thôi.

Bình nhỏ giọng:

_ Kìa Lam! Hai bác ấy rất chân thành mà. Cậu phải hiểu rằng cậu là trẻ con, còn họ là người lớn. Mà việc này chỉ có người lớn làm được... Lam, bà cậu sẽ hiểu lòng cậu mà! Hãy cho bác ấy san sẻ cùng được không?

Lam nhìn người bà yêu dấu một lúc lâu rồi gật đầu. Đó là ý muốn cuối cùng của bà, Lam phải thực hiện. Bà ra đi đột ngột quá, Lam thấy rất sợ, rất cô đơn, hụt hẫng. Lam không còn gì để bầu vịu nữa, Lam sẽ trôi như cánh bèo hoang dại giữa dòng đời đầy nước lũ... Người bảo vệ cuộc đời Lam đã vĩnh viễn ra đi!

Hai ngày sau, tang lễ của bà đã hoàn tất. Lam trở thành cái bóng lặng lẽ trong ngôi nhà lạnh lẽo đó. Bà Lương cùng người chồng lặng lẽ không kém. Dường như họ hiểu nỗi mất mát lớn lao của Lam. Sự lặng lẽ của họ đồng nghĩa với cái chết trong lòng của Lam...

Lam ngồi im trên ghế bành, lắng nghe lời khuyên nhủ của ông Thịnh:

_ Lam! Cháu phải cố gắng lên nghe không? Nếu cháu thấy không thể sống một mình được thì hãy lên nhà cô chú... Cô chú sẽ coi cháu như con!

Lam rùng mình. Lam chưa từng được ai gọi là “con” và Lam sợ tiếng “con” đó. Lam ngược nhìn bà Lương, ánh mắt vô hồn.

Bà Lương thì cố ngăn dòng nước mắt thương cảm, nói nghẹn ngào:

_ Về ở với... cô, nghe ... con!

Lam khẽ lắc đầu:

_ Cháu phải lo hưng khói cho bà, cho bố mẹ nên không thể rời đây!

Bà Lương khóc nức lên, không ngồi vững nữa. Ông chồng phải đỡ lấy vai và vỗ về an ủi. Lam không thay đổi sắc mặt, lạnh lùng nói:

_ Cháu có thể sống được! Bà có để dành tiết kiệm cho cháu. Số đó đủ để cho cháu học hết đại học... Mà nếu không đủ cháu sẽ tự kiếm tiền được... không dám làm phiền cô chú nhiều!

Bà Lương ngồi thẳng dậy, nói với vẻ vừa cương quyết vừa thương yêu:

_ Cô không thể để cháu bơ vơ được, con gái như vậy nguy hiểm lắm!

Lam cười nhạt:

_ Cháu ư? Thực ra cháu đã bơ vơ ngay từ khi lọt lòng rồi, chịu nhiều nguy hiểm rồi. Nên bây giờ, mọi thứ trở nên nhạt nhẽo và vô vị lắm.

Bà Lương chết sững người, đôi mắt bà mở to kinh ngạc. Bà không ngờ một đứa con gái 17 tuổi lại có thể lạnh lùng và sắt đá như thế. Những lời nói của nó như những mũi dao, đâm vào trái tim vốn đã nhiều tổn thương của bà.

Ông Thịnh lắc đầu:

_ Cháu đừng cứng đầu nữa! Nếu cháu không về với cô chú thì cô chú cũng sẽ lo lắng cho cuộc sống của cháu. Cô chú sẽ thuê một người làm đến ở với cháu...

Lam chặn nhanh lời ông Thịnh bằng một câu nói lạnh lùng:

_ Cháu không thích và không muốn người khác lấy mất tự do của cháu! Cô chú mà thuê người thì cháu sẽ đi khỏi đây vĩnh viễn...

Bà Lương bật dậy, bức tức:

_ Thế cháu muốn thế nào? Chẳng lẽ cháu lại ương bướng thế?

_ Kìa em, bình tĩnh nào!

_ Anh bỏ ra. Em không ngờ nó lại thế. Chúng ta đã hết lòng vì nó mà nó thì lại thế... Nó chỉ vì tính ích kỉ thôi...

_ Vì tôi mất bố mẹ khi mới lọt lòng! – Lam lạnh lùng nói – nên xin bà đừng hỏi vì sao thế...

Bà Lương tròn tròn mắt, rồi ngồi sụp xuống như mất hết sức lực. Ông Thịnh thì cố nhìn xem trong đôi mắt đen láy kia có chút gì thương hại không. Nhưng chẳng có gì, không có lấy một nỗi buồn, một niềm thương, chỉ là sự trống rỗng đến kinh sợ.

Lam tiếp tục cất giọng đều đều:

_ Ông bà có biết bây giờ tôi chẳng cần gì không? Có thể ngày xưa tôi cần tình thương và sự đùm bọc, nhưng ngày ấy lại chẳng có ai cho ngoài bà ngoại. Nay thì khác rồi... Tôi không cần gì cả... Nên đừng cho tôi... Tự nhiên ông bà xuất hiện, nhưng tôi chỉ thấy xa lạ... Tôi không thể hoà hợp được.

Ông Thịnh gật đầu:

_ Cháu đã nói thế thì chúng ta xin chịu thua. Được rồi! Chúng ta sẽ không can thiệp vào cuộc sống của cháu, nhưng cháu cần tiền

sinh hoạt và học hành. Chúng ta sẽ cung cấp cho cháu đến hết đại học. Mỗi quý mười triệu... Nếu cháu muốn hơn thì...

_ Quá nhiều rồi! – Lam cắt ngang – Mười triệu cho ba tháng... Nếu hơn... có thể cháu sẽ vào bàn đèn mất... kìa, cháu chỉ đùa thôi mà... không đời nào cháu phá đời mình đâu... Cảm ơn cô chú! Chúng ta đừng ở đây chứ?

Lam tin rằng họ đã phải chịu đựng cô rất nhiều khi phi nghe những lời tàn nhẫn đó. Nhưng Lam biết Lam có lý khi làm thế! Trong lòng Lam luôn chực trào ra nỗi hận thù vô bờ bến... Lam hận đời, hận người, và hận cả bản thân mình. Lam chua chát khi nhìn chiếc lá reo vui trong gió, Lam bức tức khi thấy một cô gái cười, Lam căm giận khi thấy đôi trai gái tự tình... Mọi thứ không làm vừa mắt, vừa lòng Lam... Cuộc đời đối với Lam chỉ là một hũ nút sâu và tối...

Lam áp tai vào đầu nghe của chiếc điện thoại cũ. Tiếng Phương ân cần ở đầu bên kia.

_ Mấy ngày qua em khỏe không?

_ Em khỏe!

_ Em làm bài tốt chứ?

_ Tốt lắm.

_ Sao có vẻ mất sinh khí thế. Đừng tưởng anh không biết mặt em lúc này nhé? Như bánh đa ngâm nước rồi.

Lam không cười được khi nghe tiếng cười ảm áp của Phương. Cổ họng cô nghẹn lại, nước mắt chực trào ra. Cô muốn kể hết với

Phương biết chừng nào. Rồi cô sẽ được an ủi, tự ái của cô sẽ được vuốt ve... Nhưng làm vậy ích gì? Hai đứa xa cách nhau quá!

_ Sao vậy Lam? Có chuyện gì à?

_ Phương, có lẽ đây là lần cuối chúng ta nói chuyện với nhau qua điện thoại.

_ Sao thế? – Phương hốt hoảng hỏi lại.

_ Vì... Bà em... không đủ tiền để trả tiền điện thoại... Bà sẽ cắt không dùng nữa... mà anh cũng ít viết thư cho em thôi... Anh còn phải học mà... Chào anh!

_ Lam...

Lam hạ vội máy xuống và nhanh tay rút dây cắm điện thoại ra. Cô ngồi bất động trên ghế rất lâu... Cảm giác cô đơn dâng ngập lòng. Lam rút sáo và thổi. Tiếng sáo bi ai, não nề... Giá mà như con cuốc, thổi hết mình rồi chết thì hay...!

Lam nhìn chăm chăm vào xấp tiền mà ông bà Thịnh đưa cho trước khi đi. Bất chợt Lam bật cười. Tiền ư? Ôi! Những đồng tiền thương hại... Sao lạnh giá thế?

Lam co mình lại và bật khóc. “Bà ơi! Sao bà bỏ cháu một mình? Sao bà lại ra đi khi cháu còn nhỏ dại? Sao bà thương mà không thương ****t hờ bà? Cuộc đời cháu sẽ ra sao đây? Người ta có mẹ có cha để mà được yêu thương và yêu thương lại... Còn cháu mẹ cha trở thành nỗi hận ngàn đời... Cháu hận, hận lắm! Sao họ sinh ra cháu mà lại không có trách nhiệm? Họ bỏ cháu cho bà để mà đi tìm hạnh phúc mới. Cháu là đứa trẻ vô thừa nhận, không nguồn gốc...”

Lam nắm chặt lấy bó tiền, nước mắt ri rỉ chảy. Cô hét lên:

_ Tôi không cần tiền! Tôi căm thù bà, bà hiểu chưa? Bà tưởng bà cho tôi tiền là bà có thể xóa mọi hận thù trong tôi? Bà có thể lại là mẹ tôi... Tôi mà thêm tiêu tiền của bà ư? Không bao giờ!

Lam quăng mạnh bó tiền xuống bàn, mắt cô nheo lại, miệng cười châm chọc:

_ Giá mà tôi có thể quăng thẳng nó vào mặt bà và hét lên rằng “bà ngốc lắm! Bà ác lắm!” Tôi có thể chấp nhận sống khổ sở thì bà cũng có thể chứ? Sao bà quăng tôi đi? Bà sợ đói rét ư? Ôi! Người đàn bà đáng ghét...

Đầu Lam lại nghĩ tới những lời kể lể xót xa của người đàn bà đó với bà ngoại cô. Làm sao một đứa trẻ 13 tuổi như Lam có thể chịu đựng được sự thật như thế? Giá mà cô đừng nghe thấy gì, thì bây giờ... Lam vẫn còn tôn thờ bố mẹ đã khuất của mình. Lam vẫn còn xác định được nguồn gốc dù đó chỉ là giả vờ, lừa phỉnh. Giờ Lam chẳng còn gì, chỉ còn lòng tự trọng bị tổn thương trở thành một nỗi hận sâu kín...

Lam thôi không khóc nữa. Cô sẽ sống để trả thù đời, trả thù cái kiếp con gái khốn khổ của mình... Sống để mà thấy những nỗi đau khác có đau bằng nỗi đau của một con bé 14 tuổi không?

Lam cười khanh khách:

_ Tôi không cần tiền đâu. Tôi sẽ tự kiếm cho mình những đồng tiền cần thiết. Để rồi xem, con bé Lam sẽ có mặt nạ nào... Con bé Lam sẽ trở thành kẻ đáng sợ với tất cả mọi người...

_Lam ơi! Chúc mừng cậu! – Thuỷ reo lên từ cửa lớp – Cậu đạt giải nhất rồi...

_ Thật ư? Chúc mừng Lam!

_ Tốt quá!

_ Đáng nể thật!

Bao nhiêu câu chúc mừng khen ngợi Lam đều không nghe thấy gì... Trước mắt cô là những sợi mây trắng bay lảng bãng. Rồi hình ảnh người bà ẩn hiện khiến nước mắt cô trào ra.

Bọn bạn im bặt. Thuỷ hẩy vai:

_ Sao thế? Vui quá ư?

_ Lam i! Tuyệt quá! – Quân, Xuyên và Bình đồng thanh từ ngoài cửa. Trên môi của ba người vẫn còn đọng nụ cười.

Lam lau nước mắt, khẽ cười:

_ Mình... vui quá! Cảm ơn các bạn.

Bình hơi ngạc nhiên. Cậu không thể tin được Lam yếu đuối thế. Cậu còn nhớ ánh mắt lạnh lùng, căm giận của Lam ngày xưa, và cái cá tính mạnh mẽ không sợ bất cứ điều gì ấy nữa. Cũng có thể cái chết của bà đã làm cho Lam sợ hãi và trở nên yếu đuối. Nhìn Lam yếu đuối, Bình chỉ muốn làm một chỗ dựa vững chắc cho cô. Đôi bím tóc dài mềm mại đang lúc lắc và nụ cười buồn đang nở trên môi. Lam như một bông hoa còn e dè chưa muốn nở, vì một giọt sương rơi mà càn e ấp hơn... Bông hoa hồng tuyệt vời!

Lam nghĩ đến bà và buổi tối nay. Một mình cô lại buồn bã đi lại như một cái bóng trong nhà, bà thì lặng im ở trên bàn thờ... Tối nay... Lam thấy sợ! Bóng tối đang bủa vây cô, nhấn chìm cô xuống đáy vực sâu. Bà à! Cháu đã chết thật rồi! Tối nay...

Buổi tối, Lam ngồi trước gương. Cô bỏ tóc giả ra, chỉ còn là những sợi tóc ngắn. Cô chi nó xuống và xịt lên đó một chút thuốc keo giữ thẳng tóc. Lam đã cắt tóc, thuê người ta làm một bộ tóc khác dài như mái tóc cũ. Cắt tóc để dứt khoát với quá khứ, với con người mình...

Lam tô một chút màu lên viền mi. Một chút đen khiến cho đôi mắt thêm huyền bí, sắc so. Một chút son môi cho tươi thêm khuôn mặt buồn bã ban ngày. Lam bận lên người chiếc váy màu xám, quàng lên cổ chiếc khăn voan dài. Cô đứng trước gương, bật cười một mình – tiếng cười đắng chát. Một con bé Lam đang tự nhuộm đen mình... Trời đất! Mày đang bước vào con đường trước kia của bà ta đấy. Mày đã trở nên xấu xa và đáng khinh ghét rồi. Phương mà thấy thì anh ấy sẽ rất đau lòng... Phương ơi! Em là con bé đáng thương...

Lam khẽ thu mình đi trong bóng tối. Cô sợ ánh sáng của những cột đèn. Nó là thứ có thể phải bày ra con người đau khổ của cô, ai đó sẽ cười khinh rẻ... Giá mà không có ánh sáng, tất cả đều tối như cuộc đời của cô...

Phòng trà “Sao đêm” hôm nay đông khách hơn vì là ngày cuối tuần. Họ đưa nhau tới để tâm tình, để thưởng thức những giọng ca của những cô gái có số phận hẩm hiu. Và cũng có người đến để... kiếm hoa...

Lam ngồi co ro trên chiếc ghế nhỏ sau cánh gà sân khấu. Cô thấy lạc lõng giữa chốn náo nhiệt này quá. Ở đây Lam có thể ngửi thấy

mùi rượu, mùi bia, mùi của sự ghê tởm mà một cô bé như cô không nên thấy. Lam đã dối bà chủ ở đây là cô 19 tuổi, trượt đại học ở quê ra tìm việc. Bà ta thử giọng và đồng ý nhận cô vào làm với lương 300 ngàn một tháng. Với số tiền đó cùng với số tiền thu được do cho thuê cửa hàng, Lam đủ sống và học tập. Lam tin rằng mình sẽ không bao giờ động đến số tiền của bà ta...

Lam nhìn mấy cô tiếp viên và ca sĩ đang ríu rít với nhau cách đó một quãng. Hình như họ đang ca tụng cô gái đứng giữa họ. Có tiếng loa giới thiệu, cô gái bước ra. Đó là một cô gái đẹp. Cô ta cuộn những đọt tóc thành sóng ôm lấy khuôn mặt tái xoan hoàn hảo. Chiếc váy dài tận gót màu đỏ sậm, bó sát thân hình làm cô ta đẹp hẳn lên. Tiếng vỗ tay reo hò vang dội, sau là tiếng hát rất trong. Một cô gái khen:

_ Hay thật! Chị ấy xứng đáng khi được mọi người mến mộ!

_ Dĩ nhiên! Chị Huê mà lại! Đẹp thật!

Một cô gái khác quay ra, ánh mắt dừng lại ở Lam, cô ta nói khẽ:

_ Con bé mới vào đó! Trông non nhỉ?

_ Cũng đẹp!

_ Xời! Chẳng biết có ra gì!

Lam cúi xuống mặt đất, nhìn những ngón chân mình ngo nguậy trong chiếc dép quai hậu. Ai cũng vì tiền mà đến đây nhưng họ cũng vẫn sợ kẻ khác cướp miếng ăn, chẳng chịu chia sẻ. Lam nhớ đến những người bạn của mình, họ rất ngây thơ và đáng yêu. Cuộc đời cho họ có gia đình và cho họ tiếng cười, Lam muốn khuyên họ hãy

cố mà giữ. Như Lam thì chẳng có gì để được giữ... Lam là con số không.

_ Sau đây là màn trình diễn của ca sĩ nghiệp dư Ngọc Huyền!

Tràng pháo tay vang dội khiến Lam giật mình. Cô lập cập đứng dậy và vội vã đi ra, suýt chút nữa là va vào cô ca sĩ xinh đẹp vừa hát xong. Lam nghe thấy tiếng cười châm chọc.

Mặc kệ, Lam cứ đi ra và đưa mắt nhìn xuống. Những ánh mắt, những tiếng huýt gió, những lời khen sống sượng khiến tim Lam nghẹt thở. Lam muốn chạy trốn... Nhưng chạy trốn thì có gì mà ăn, mà sống? Phải tự nhuộm đen mình thôi Lam. Đeo mặt nạ vào...

Rất nhanh, khuôn mặt Lam được bao bọc bởi một lớp sương mù bí hiểm. Đôi mắt trở nên tối và đen. Lam cúi chào . Cô cười nhẹ:

_ Ngọc Huyền xin chào mọi người... Ngọc Huyền là người mới nên có gì sai sót xin bỏ qua cho và tiếp tục ủng hộ Huyền. Xin cảm ơn!

Lại vỗ tay, Lam vung một tay lên, nhạc vút cao. Cô khẽ nhún mình theo dòng nhạc. Cô nghiêng đầu, đôi mắt trở nên long lanh không ít chàng trai ngồi dưới phải xiêu lòng. Giọng hát của Lam còn gây bất ngờ hơn. Ai cũng phải tán thưởng...

Một người ngồi im ở chiếc bàn bên góc phòng trà. Anh lặng lẽ nghe và khẽ thở dài. Hai lần gặp để lại ấn tượng sâu đậm trong anh. Mặc dù bị “xù” nhưng anh không hề giận dữ, chỉ cố điều anh buồn. Anh đã tự tìm đến rất nhiều vũ trường, phòng trà ở Hải Dương để gii sầu. Và không ngờ được gặp Ngọc Lam với cái tên khác là Ngọc

Huyền... Đâu mới là con người thật của em? Một cô bé trầm tư ngồi ngắm dòng sông trôi hay một cô gái dạn dĩ trên sân khấu

Vũ Nam! Vũ Nam!

Vũ Nam giật mình quay ra:

_ à... Thuy Huê!

_ Anh sao thế? – Huê ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh, khuôn mặt có vẻ nũng nịu dỗi hờn – Em gọi mà anh không thèm nghe! Hay là bị cô bé Ngọc Huyền kia cướp mất hồn rồi?

Vũ Nam im lặng làm Huê bực bội. Cô cứ tưởng anh sẽ vỗ về và phân bua với cô ngay lập tức. Cô đã là người yêu của anh cơ mà? Dù chỉ là mấy tháng nhưng những quan tâm của anh đối với cô chẳng phải là tình yêu sao? Đêm nào anh cũng ngồi xem cô diễn, tặng cô những bông hồng thắm khiến bao nhiêu cô gái phát ghen lên. Rồi anh đưa cô về tận nhà. Nhưng sự im lặng này là thế nào?

_ Cô gái đó là người mới à?

Huê giận dỗi:

_ Anh đi mà hỏi người ta! Tôi không có biết!

Nam ngạc nhiên trước phản ứng của Huê, rồi anh chột hiệu. Hơi bối rối một chút nhưng anh cố dịu giọng:

_ Quả thực gặp cô ấy anh hơi bất ngờ! Cách đây mấy tháng anh biết cô ấy với cái tên Ngọc Lam, giờ là Ngọc Huyền, nên...

Mắt Huê bỗng sáng lên, cô hết giận dỗi, nắm tay Nam hỏi gấp:

_ Thật không?

_ Phải, cô ấy là người mới à?

Huê gật đầu:

_ Vâng! Cô ấy vào xin bà chủ. Lúc ấy em thấy cô ấy tóc dài cơ...Giờ cắt đi trông có vẻ sắc so!

Lam đã hát xong và cúi đầu chào. Có một vài tiếng kêu đòi cô hát tiếp. Lam lắc đầu:

_ Em là người mới nên chỉ được diễn có thế. Lần sau em xin tận tình. Tạm biệt!

Lam đi rồi, Vũ Nam vẫn ngần người ra. Thụy Huê kéo tay anh:

_ Anh có muốn gặp không? Em đưa anh vào.

Vũ Nam lắc đầu:

_ Không đâu! Chắc cô ấy quên anh rồi. Bây giờ chúng ta đi chi né? Theo đúng hẹn với em.

Thụy Huê cười tủm tỉm. Cô rất hạnh phúc khi được bên Vũ Nam. Hai mươi tuổi, Thụy Huê đã trở thành một cô gái giang hồ. Gặp được anh đòi cô như có ngọn đèn dẫn đường. Chỉ cần có thế cũng đã là hạnh phúc.

Vũ Nam đi bên Huê mà lòng lại nghĩ đến cô gái khác. Hình nh Lam bí hiểm đêm nay trở thành nỗi ám ảnh lớn trong anh. Đôi mắt sâu đó có gì buồn bã và đau đớn... Nam muốn tìm hiểu quá!

Bình chống tay vào thành lan can, mắt hướng xuống sân trường. Có gì buồn lắng trong tim. Lam vừa từ chối sự quan tâm của cậu. Lam cho rằng Bình làm thế chỉ vì sự nhờ cậy của ông bà Thịnh. Dĩ nhiên đó là một phần nhỏ, còn phần lớn hơn là Bình rất tự nguyện. Lam thì chẳng hiểu gì!

Thủy bước tới gần Bình, thở dài:

_ Lam nó từ chối đi thi quốc tế...

_ Sao? – Bình tròn mắt.

Thủy cười nhẹ:

_ Bình có biết Lam viện có gì không? Nó nói với thầy giáo là em không có tiền, em không có ai chăm sóc. Em không cần phải thi nữa, quá đủ rồi! Thầy giáo và nhà trường đã đề nghị giúp đỡ nhưng Lam không chịu...

Bình lắc đầu:

_ Lam bướng bỉnh lắm! Ai cũng ước như Lam mà đâu có được... Cơ hội nghìn vàng mà...

Thủy dựa người vào lan can, mím môi:

_ Nhiều lúc Thủy ước được như Lam, nhưng rồi lại không muốn. Số Lam khổ quá! Vào mình, mình cũng không thể chịu đựng được. Mình giúp Lam nhé Bình? Tài năng của Lam cần được mọi người công nhận...

Bình gật đầu:

_ Được rồi! Bọn mình sẽ khuyên Lam và còn tiền thì nhờ bác Thịnh.

_ Không cần! – Lam hét lên từ phía sau làm Thuỷ và Bình giật mình quay lại. Lam cố hạ giọng để kiềm cơn giận – Tôi thật sự mong các bạn đừng can thiệp vào chuyện của tôi. Đó là quyết định của tôi, không ai có thể lay chuyển được. Bình mà nói chuyện với cô chú Thịnh thì ... chúng ta không có tình nghĩa gì đâu. Bạn bè chấm dứt. Nhớ đấy!

Lam bỏ đi, trông lạnh như một tảng băng. Thuỷ tròn tròn mắt kinh ngạc:

_ Sao lại thế? Chúng ta có ý tốt mà? Lam lạ quá! Không thể tưởng tượng nổi. Lam dữ quá!

Bình vuốt vuốt tóc, bối rối:

_ Không thể giúp được khi Lam không cần! Khi chạm vào lòng tự trọng của bạn ấy thì thật là đáng sợ...

Bình nhìn thấy những vệt nắng sớm chiếu xiên thành từng hàng trên sân trường. Nắng xuân ấm áp và trong sạch. Giá như tâm hồn Lam cũng như thế: ấm áp và trong lành. Đừng có giá tuyết và mưa băng... Ôi! Người bạn lạ lùng, gần ngay trước mắt mà xa cách tận chân trời.

Tối thứ 7, Lam trang điểm nhẹ và khoác lên người chiếc quần Jean và áo thun giản dị. Đến phòng trà “Sao đêm” mất nửa tiếng nên cô cố đạp xe cho nhanh. Làm việc ở đó được một tuần và đã có nhiều người hâm mộ, Lam đã quen dần với môi trường ấy. Tuy có một vài nhân viên phục vụ ghét cô ra mặt nhưng cô vẫn bình thản.

Lam cho họ không đáng phải bận tâm. Lam chỉ chú ý đến ánh mắt Thuy Huê mỗi khi cô ra sân khấu. ánh mắt đó có gì đó tò mò, lo âu lẫn cả sự căm ghét. Có lẽ Thuy Huê sợ cô cướp mất vị trí quan trọng trong phòng trà này ư? Lam ghét sự lo sợ. Lam cần tự tin để sống!

Bước vào phòng dành cho người biểu diễn, Lam thấy một chiếc ghita để hờ hững trên ghế. Lam cầm nó lên ngắm nghía. Rất đẹp nhưng có vẻ cũ. Lam thấy thích nó. Đây là cái đàn thứ hai, sau cái đàn của thầy giáo dạy cô khiến Lam thích thú. Lam chạm nhẹ vào dây, một nốt nhạc vút cao trong vút.

_ Cô bé biết đánh đàn à?

Lam quay ra, nhận ra nụ cười của tay “bas” trong ban nhạc, cô cười cười:

_ Em chỉ biết sơ sơ thôi! Đàn của anh ư?

_ Anh đang tập để có thể độc tấu được! Nếu em thích thì cho em mượn tối nay đây. Có thích biểu diễn một mình một đàn không?

Lam chép miệng:

_ Để thử xem!

_ Xời! Cẩn thận lại làm trò cười cho thiên hạ. – Con nhỏ phục vụ cạnh khoé.

Lam nheo mắt nhìn lại:

_ Thế thì cũng là một tiết mục biểu diễn đấy, cô bạn nhỏ không biết thế nào là nghệ thuật ạ!

Con nhỏ bực bội quay đi. Lam vuốt vế chiếc đàn, nói với tay “bas”:

_ Em rất thích nó. Tiếng nhạc của nó rất hay. Cảm ơn anh!

_ Không có gì!

Lam ôm cây đàn vào lòng, cảm nhận được sự sung sướng. Lam yêu âm nhạc cũng như võ thuật. Đó là sự kết hợp của yếu tố lãng mạn với hiện thực, kết hợp của đường nét mềm mại với đường nét cứng cỏi. Ngay từ nhỏ Lam đã muốn mình hoàn hảo: một cô gái có tâm hồn nhạy cảm nhưng vẫn khiến người khác nể sợ... Lam khẽ mỉm cười: cô gái có trái tim đá!

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Vũ Nam ngồi vào chỗ thường ngày, anh gọi một chai rượu “rumb”. Một tuần rồi, anh trông chờ điều gì chính anh không hề biết. Anh chỉ mong được thấy Lam, nghe Lam hát, nhìn Lam cười. Những lúc ấy, hồn anh rất nhẹ nhàng, thư thái. Lam lặng lẽ đi vào trái tim anh và ở đó mới như một vị nữ thần quyền năng.

Lam ra sau Thụy Huệ. Cô ôm chiếc đàn khiến tất cả khán giả phải trầm trồ ngạc nhiên. Lam cúi đầu và cất giọng nhẹ nhàng:

_ Ngọc Huyền xin chào quý khán gi. Hôm nay Ngọc Huye xin tặng các bạn một bài hát nổi tiếng “Yesterday”. Nếu có gì không hài lòng xin các bạn bỏ qua cho!

Lam ngồi xuống chiếc ghế, cây đàn tựa vào người... Nụ cười trên khuôn mặt Lam trở nên thần bí. Mái tóc cô rũ xuống. Và đôi bàn tay lặn trên từng sợi đàn. Lam ngẩng đầu lên, đôi tay bắt đầu nhịp nhàng... tiếng nhạc bật lên những nốt trầm.. Giọng hát của Lam trong như những hạt ngọc đánh trên dòng nhạc đó. Vũ Nam lặng người lắng nghe. Anh có thể thấy những hạt ngọc rơi và vỡ oà trên nền sân khấu. Lam phát âm chuẩn đến nỗi khiến người nghe có cảm tưởng như được nghe người nước ngoài hát. Đôi bàn tay điêu luyện lướt đi lướt lại tạo ra những dòng nhạc trầm bổng đầy chất thơ. Tuyệt vời! Không còn gì để nói nữa!

Lam ngừng rồi mà không gian vẫn còn im lặng như ngủ mê. Có một vài tiếng vỗ tay và tiếp theo là những tràng dài. Khán giả reo gọi tên Lam.

Lam cười:

_ Xin cảm ơn! Để đáp lại, Huyền xin hát tiếp một bài. Bài này Huyền rất thích... “Donna”.

Lam dạo đàn và cất tiếng hát. Tiếng đàn run rẩy và giọng hát nghẹn ngào. Vũ Nam có thể thấy mái tóc Lam run lên, trái tim anh như có ai bóp nghẹn. Hình như cõi lòng Lam đang nức nở, vật vờ... Trái tim Lam đang bị giầy vò. Vũ Nam nắm chặt tay lại, mắt đăm đăm nhìn Lam. Cô yếu đuối và nhỏ bé quá! Một con chim non đang bị đầy đoạ.

Hát xong, khán giả ủa lên tặng hoa, những bông hoa hồng được bọc bởi những đồng tiền “boa”. Lam cúi đầu cảm ơn. Vũ Nam là người lên sau cùng. Anh đứng trước cô khiến cô hơi bối rối. Vũ Nam tặng Lam một bông hoa hồng đỏ ****i gói trong tấm bóng kính, bông hoa duy nhất không được bọc tiền. Vũ Nam nói nhỏ:

_ Tặng vì tiếng hát của em!

_ Cảm ơn! – Lam cúi nhẹ đầu rồi bước vào trong. Cô tránh những ánh mắt dò xét và tránh luôn đôi mắt đỏ lửa của Huê.

Tay “bas” cho Lam mượn đàn lại gần, khen ngợi:

_ Em đàn hay thật! Có nghe quá!

Lam vừa gỡ tiền ra khỏi cuống hoa vừa háy mắt:

_ Nhờ công anh đấy.

_ Không có gì! Có lẽ anh nên bỏ ý tưởng độc diễn...

_ Sao thế? Đừng bỏ! Em chỉ diễn một lần thôi, còn đâu của anh hết, được không?

_ Ừ, cảm ơn em.

Lam gặt đầu. Cô chăm chú vào những bông hồng. Họ đều là những công tử nhà giàu nên “boa” rất rộng rãi. Một buổi tối như thế này Lam có thể kiếm tới năm trăm cho cả tháng. Ra cái nghề ca hát vừa có tiếng vừa có tiền. Người ta bán sắc đẹp và giọng hát để mua sự tồn tại của chúng. Cũng đáng lắm chứ!

Vũ Nam bước vào làm trái tim Thụy Huệ reo lên. Lần đầu tiên anh vào chốn này kể từ khi quen cô. Thụy Huệ lên tiếng:

_ Anh Vũ Nam!

Cô lại gần, ôm lấy cánh tay anh. Lam ngẩng lên, neho mắt nhìn. Vũ Nam rút tay ra và lắc đầu với Huệ. Huệ giận dữ quay đi. Lam vuốt lại đồng tiền cuối cùng và nhẹ nhàng đặt nó xuống xấp tiền.

Vũ Nam mĩa mai khi đứng trước mặt cô:

_ Ra đây là con người thật của cô?

Lam cất tiền vào ví, nghiêng đầu nói khẽ:

_ Vì cuộc sống cả mà! Rất vui vì gặp lại anh!

Rồi cô vả những bông hoa lại trong đó có cả bông hoa của Nam bỏ vào sọt rác gần đó. Vũ Nam sượng người đứng im. Lam khoác

túi lên vai, nói lớn:

_ Cuộc sống thực dụng chốn này không cho phép bất cứ cái gì có liên quan đến hai từ “lãng mạn”. Xin chào!

_ Xi! Đồ kênh kiệu! – Cô phục vụ lên tiếng khi thấy bóng Lam đã khuất.

Thuy Huê lắc đầu:

_ Cô bé đó có tài nhưng không biết khiêm tốn... Rồi sẽ bị đời đào thi!

Vũ Nam xọc tay vào túi quần, lặng lẽ bước đi. Huê vội chạy theo gọi lại:

_ Anh Nam... Anh đi đâu đấy? Còn chuyện đi chi của chúng ta?

Nam vẫn không quay lại.

_ Quên chuyện đi chi đi. Anh mệt!

Thuy Huê ngồi thụp xuống, nước mắt khóc. Nam đã khác mất rồi. Anh không còn là của cô nữa... Không thể như thế! Lòng của anh thật đáng sợ Nam ơi!

Lam không về ngay, cô vào gặp bà chủ quán. Bà ta có vẻ sẵn đón cô một cách thái quá. Lam nén một nụ cười khinh rẻ.

Vừa ngồi xuống ghế, cô vừa móc ra một xấp tiền và đùn về phía bà chủ. Cô lạnh lùng nói:

_ Đây là số tiền của bà. 40@ đấy!

_ Kìa! Sao thế con? Người ta “boa” cho con vì con hát hay mà. Bác làm sao dám lấy, chỉ mong sao con ở đây làm suốt thôi.

Lam lắc đầu, cười nhạt:

_ Tôi sẽ làm ở đây. Và số tiền người ta cho tôi, tôi thiết nghĩ nên đưa cho bà gọi là tiền “bàn ghế”. Có lẽ đó là luật làm ăn?

Bà chủ cười sung sướng, hết lời tặng bốc:

_ Con thật hiểu biết! Bác chưa thấy ai có tình nghĩa như thế. Cảm ơn con nhé! Thật hay quá!

_ Chỉ mong là bà tạo điều kiện thôi!

_ Ừ, ta hứa!

Lam đứng dậy, chấm dứt cuộc nói chuyện, đúng hơn là cô không muốn nhìn thấy mặt người đàn bà tham lam này. Một chút lặng buồn thoáng qua trong lòng Lam, cô trách mình sao lại sa chân vào chốn này, liệu có dứt ra được? Rồi những nhớ bấn, nhục nhã sẽ theo cô suốt những năm tháng còn lại... không sao gột sạch!

Lam ngồi im nhìn trang giấy trắng. Đêm đã khuya rồi! Không gian im ắng lạ thường. Lam chờ đợi một tiếng ho của bà... chờ đợi một tiếng gục đi ngủ của bà... chờ đợi bàn tay ấm nóng của bà... chờ mãi mà không thấy gì! Lam muốn khóc vì bị bỏ rơi, quên lãng. Bà ơi! Cháu phi làm thế nào đây? Cháu chờ mà bà mãi chẳng về... Bà không tội cho cháu ư?

Lam gục mặt xuống bàn, đôi vai run lên bần bật. Nếu mình ốm lúc này thì sao? Nếu chết lúc này thì sao? Chẳng một ai biết hết... Cô độc như chính con người mình... Sao ai đó sinh ra mình lại bỏ ri

mình? Cho mình một cuộc sống nhưng là cuộc sống tàn tật lẻ loi. Mình là một lỗi lầm mù quáng của tạo hoá ư? Không được khóc nữa! Mềm yếu chỉ chuốc thêm đau khổ. Nỗi đau được chia sẻ thì sẽ vơi đi. Mình cần chia sẻ cho ai đó, càng nhiều càng tốt...

Lam chợt nghĩ đến những người con trai mà cô chủ động làm quen rồi chủ động chia tay. Họ đã đau khổ nhưng chỉ là một thời gian rồi lại lao theo đường cũ với tốc độ nhanh hơn. Cô chẳng biết có phi tại cô không, nhưng mỗi khi gặp họ, cô thấy họ nhìn cô với vẻ khinh khỉnh lắm. Mặc kệ họ! Đó là cái giá phải trả để họ biết thế nào là sự khước từ, bỏ mặc. Trong số đó, Lam thương nhất là Phùng. Chỉ vì anh kén chọn một người yêu hoàn hảo mà anh bỏ rơi không biết bao nhiêu cô gái. Khi anh tìm được rồi thì người đó lại rơi vào Lam. Tội nghiệp anh đã tin tưởng vào cô, vào tình yêu phù phiếm của cô. Đến lúc Lam chán, Lam đã viện cớ vào chuyện anh vẫn lén lút gặp người yêu cũ, mặc dù đó chỉ là một lần tình cờ họ gặp nhau. Lam dứt khoát từ bỏ, không màng đến những lời phân bua, van nài của Phùng. Phùng đã đi tìm cô không biết bao ngày, đến khi anh mệt mỏi thì Lam xuất hiện tay trong tay với một anh bạn mới. Thế là hết một mối quan hệ!

Lam không tin vào sự bền lâu của lòng tin. Lam coi khinh nó từ khi lòng tin thơ ngây của cô bị rũ bỏ. Mọi điều chỉ là tương đối và Lam cho những mối quan hệ kia cũng có giới hạn. Lam không đau khổ, không dằn vặt. Lam đã biến thành kẻ sắt đá vô tình.

Lam ngồi hẩn dầy. Đồng hồ chỉ 2h sáng. Lam mệt mỏi nhìn tờ giấy trắng dự định để viết thư cho Quyền đã nhoè nhoẹt nước mắt. Lam vò tờ giấy vứt xuống nền nhà và rút ra một tờ giấy khác. Lam bắt đầu viết...

“Anh Quyền thân!

Đây là lá thư cuối cùng em viết cho anh. Em phải chấm dứt chuyện này. Em không thể lừa dối anh nữa. Anh là người con trai đầu tiên em coi là một người bạn tốt và là người anh trai. Có lẽ vì hoàn cảnh của anh khiến em thấy có mối đồng cảm với anh, để rồi em giúp anh chứ không phi đẩy anh xuống như nhiều người con trai khác. Anh có tin khi em nói em rất xấu xa và ích kỉ? Hãy quên em đi và hãy tìm một cô gái mới có thể cho anh một tình yêu chân thật, một tình cảm trọn vẹn thiêng liêng...

Em tin là anh có thể mà! Đừng viết thư cho em nữa. Em đã tìm được một chốn rồi... Có vẻ được! Lần này em không vụ lợi, so đo nữa. Thông cảm cho em nhé anh?

Em thành thật chúc anh hạnh phúc.

Lam."

Lam gác bút và nở một nụ cười nhẹ nhõm. Quyền sẽ chỉ đau một thời gian rồi anh sẽ hiểu ra và cảm ơn cô đã làm việc này. Hạnh phúc của anh là do một cô gái khác đem đến chứ vĩnh viễn không phải là Lam. Lam chẳng còn gì để cho cả!

Cả bọn dành ngày chủ nhật để về thăm bà ngoại Xuyên ở Thanh Hà. Trời có vẻ nắng gắt vào giữa trưa nhưng buổi sáng thì mát và có gió nhẹ. Ngồi sau Thủy, Lam hích mũi lên để ngửi khí trời. Tâm hồn cô được trải rộng và thấy thanh thản lạ lùng. Dường như lâu lắm Lam phải bó mình vào những khuôn khổ tính cách xa lạ, giờ cô trở về với con người thực. Thấy hạnh phúc quá. Giá Phương ở đây, anh sẽ không còn thấy cô bé Lam trơ trọi nữa...

Lam nhìn thấy những cây vi đào rực, nặng trĩu. Thủy thốt lên:

_ Chà! Đẹp quá! Ngon quá!

Bình cho xe lượn lại gần, tỏ vẻ quan tâm:

_ Thuỷ mệt chưa?

Thuỷ vô tư lắc đầu:

_ Mệt gì! Lái xe máy chứ có phải đạp xe đạp đâu.

Mặt Bình xệ xuống. Cậu muốn được như Quân và Xuyên, được chở làm phía sau và trò chuyện vui vẻ. Lam vỗ vai Thuỷ trêu chọc:

_ Con nhỏ này chẳng hiểu gì cả! ý là Bình muốn mời cậu ngồi lên sau xe của Bình đấy.

Thuỷ đỏ mặt còn Bình áp úng:

_ Tớ... Tớ... Thật sự thì...

Lam kéo áo bạn, nhắc nhở với vẻ tự đắc:

_ Dừng đi! Để mình tự lái được mà! Nào...

Thuỷ ngoe nguẩy không chịu, Lam chồm lên, cười nắc nẻ:

_ Có chịu dừng không: Tớ rút chìa khoá là nguy đấy:

_ Đừng! Dừng thì dừng! – mặt Thuỷ phụng phịu khi gim ga.

Xe Quân và Xuyên trờ tới. Xuyên hong hốt:

_ Xe sao thế? Sắp đến nơi rồi mà...

Lam đẩy Thuỷ ra, cười khuyến khích:

_ Gì mà ngượng ngùng... người ta đang đợi kìa... Đi trước nhé?

Lam gài số và phóng vút đi. Quân và Xuyên cũng biến sau khi để lại một chuỗi cười dài.

Chỉ còn lại Thuỷ và Bình đứng nhìn nhau ngượng ngùng. Bình rửa thầm mình vì cái tội lan chanh không đúng lúc và đúng chỗ, giờ ra dở khóc dở cười thế này. Thấy Thuỷ bồn chồn, Bình thấy tội tội. Cậu ngồi lên xe, và nhẹ nhàng nói:

_ Thuỷ lên đi! Các bạn đi xa rồi kìa!

Thuỷ gật đầu. Trái tim cô có gì lạ lắm. Một mùi hương nhẹ nhàng lan tỏa làm ngây ngất lòng người... Bình ngồi trước, vẻ vững vàng và tự tin. Bình khác xưa nhiều quá và Thuỷ thấy... thương lúc nào không hay...

Bà ngoại Xuyên là một người có khuôn mặt phúc hậu và giọng nói trầm ấm. Lam nhìn bà và muốn khóc. Bà ngoại cô cũng hiền như thế, tốt như thế nhưng lại khổ sở hơn nhiều. Bà ngoại Xuyên vuốt tóc đứa cháu yêu, đôi mắt âu yếm nhìn bọn Lam.

Xuyên ríu rít kéo tay bà, hỏi:

_ Bà nhận ra ai đây không?

_ Nhận ra chứ! Thăng Quân đây mà. Cao ghê nhỉ? Còn đây?

Xuyên chỉ vào từng người giới thiệu:

_ Đây là Thuỷ, còn đây là Bình và cuối cùng là Lam bà ạ!

Bà ngoại nheo mắt nhìn ba đứa, gật đầu khen:

_ Ai cũng đẹp cả! Vào nhà đi. Ông không có nhà đâu...

Lam nhướng mắt nhìn ra xa. Một khu vườn xanh ngắt với những cây vi to, những cây ổi mơn mớn. Thuỷ rủ rỉ nhỏ vào tai cô:

_ Đẹp nhỉ? Vi sai trĩu quả!

Lam gật gù. Trong đời Lam chưa từng được nhìn thấy những cây vi sai quả như thế. Quả đỏ ối, uốn câu trên những cành nhỏ, sương làm chúng đỏ tươi như màu môi của cô thiếu nữ...

Bà ngoại mang ra một khay nước chanh mát lạnh. Bà cười tươi:

_ Uống đi rồi ngồi nghỉ! Bà đang làm dở cơm dưới bếp!

Bà quây quả đi, Thuỷ cũng đứng dậy:

_ Để tớ xuống đẩy giúp bà!

Xuyên cười lắc đầu:

_ Thuỷ cứ nghỉ đi! Hết mệt rồi hẵng làm...

Lam trêu chọc:

_ Thuỷ thì biết mệt gì... Cần phi trở tài cho người ta “lác mắt” chứ!

Thuỷ liếc xéo Lam, dối:

_ Lam toàn... Lam xấu lắm!

Lam chu môi:

_ Bận tính rồi! Mình ra ngoài vườn đây. Vi trước mũi thì sao ngưng thềm...

Nói rồi Lam chạy tốt ra vườn. Hình như Lam nghe được tiếng của gió, của lá cây, của hương vải... Tâm hồn Lam lâng lâng. Sự yên bình của khu vườn tác động mạnh mẽ vào lòng Lam. Trong phút chốc Lam quên hết mọi thứ, hồn trong sạch như một đứa trẻ s sinh. Lam khẽ hát một bài nhỏ, đưa tay bẻ một chùm vải rồi ngửi sát mũi. Chà! Đây chính là hồn của quê hương đây! Quê hương cũng có hồn và Lam tin hồn của Lam cũng thm mát thế...

Lam trèo lên một chạc ba, vừa nằm vừa ăn những quả vị ngọt. Nắng chiếu xiên qua những khe hở của vòm lá như những sợi vàng lóng lánh. Những sợi vàng này mà dính vào chiếc váy dạn hội của nàng công chúa Tuyết thì thật đẹp. Lam chợt bật cười... Làm sao lại để bộ phim hoạt hình trẻ con đó ảnh hưởng mãi đến bây giờ? Có lẽ đó là điểm sáng duy nhất trong tâm hồn Lam chăng?

_ Lam đang chuẩn bị làm thơ à? – Bình lên tiếng sau một lúc đứng lặng im để ngắm nhìn Lam.

Lam quay ra và nhoẻn cười:

_ Lam làm gì có tài! Lam chỉ đang nhớ về một bộ phim hoạt hình thôi! Nó hay lắm.

Bình tựa người vào gốc cây, tay vung vẩy chùm vải;

_ Ăn thôi!

_ Ném đây! – Lam vẩy vẩy tay – Vải nhà bà Xuyên ngon tuyệt. Lam rất vui. à! Thủy chắc đang ở dưới bếp?

Bình gật đầu dau khi ném cho Lam chùm vi:

_ Cùng với Quân và Xuyên! Bà làm món gì lạ lắm...

Lam hít hà mũi, cười tươi:

_ Đã lâu rồi Lam không được ăn những món ăn ngon... Lam toàn ăn cơm bụi thôi.

_ Sao? – Bình ngạc nhiên.

_ Lam làm sao có thời gian mà nấu ăn cơ chứ? Chà! Giờ Lam cứ như kẻ hành khất ấy... Buồn lắm!

Bình không nói gì. Cậu mân mê quả vải trên tay, lòng mơ hồ cảm giác xót xa... Một cơn gió thoảng qua khiến những quả vải lay lay, lá cây xào xạc. Bình ngược nhìn Lam, thấy cô bạn đang tóp tép ăn một cách vô tư. Bình thấy bất nhẫn. Cậu hỏi, nghe giọng mình lạ lạ:

_ Quyền còn viết thư cho cậu chứ?

Lam nh một hạt vi xuống, lắc đầu:

_ Không! Tớ đã viết thư xin anh ấy đừng làm thế nữa... Ngại lắm!

_ Thật ư? – Bình cố giả ngạc nhiên, thực ra lòng đang reo vui hơn hở.

Lam chợt trở nên tư lự:

_ Tớ chỉ muốn có những tình bạn thật đẹp thôi, còn chẳng thích những cái lằng nhằng khác. Quyền không nghĩ thế... Vậy là không hợp nhau đúng không?

Bình cười nhẹ:

_ ừ! Nhưng...

Lam nhảy xuống đất, lắc đầu:

_ Tớ không chê trách gì tình bạn của cậu và Thuỷ hay Quân và Xuyên đâu. Mỗi người một quan điểm mà...

_ Sao cậu lại nghĩ tớ và Thuỷ? – Bình nhăn mặt hỏi lại.

Lam cười tủm tỉm:

_ Ánh mắt Thuỷ rất chân thành... Và tớ không thích nhìn những giọt nước mắt trên khuôn mặt cậu ấy... Cậu đừng làm Thuỷ khóc! – Lam trở nên trang nghiêm – Nếu không sẽ biết tay tớ... Thôi, về thôi...

Lam đi trước và tránh cái nhìn bắt lực của Bình. Lam không thích làm tổn thương thêm một ai nữa... Mệt mỏi quá rồi! Trái tim cô đang dần nguội lạnh với tất cả mọi thứ. Hoá đá mất rồi!

Cả bọn đến tối mới về và còn mang theo rất nhiều vải. Lần này Lam đòi lái xe của Thuỷ, bắt buộc cô bé phải ngồi sau Bình. Lam lơ đi ánh mắt buồn của Bình và cười tươi như hoa hàm tiếu. Lam vừa đi vừa ăn. Bất chợt nhớ đến buổi biểu diễn đặc biệt của tối nay, cô vội vã nhìn đồng hồ. Sắp muộn rồi! Lam quay qua nói với Thuỷ:

_ Thuỷ, cho tớ mượn xe, mai trả được không?

Thuỷ và Bình tròn mắt chờ đợi:

_ Tớ có việc cần bây giờ! Bye nha...

Lam phóng vút đi với vận tốc kinh hồn. Bình và Thuỷ nhìn theo lo lắng. Lam cứ như một ngôi sao băng, bay hết cả vũ trụ mà không hề mệt mỏi. Không biết đâu là chốn dừng chân vĩnh viễn...

Biểu diễn xong Lam ngồi thu vào một góc với dáng vẻ mệt mỏi. Những bông hoa quắn tiền vẫn để hờ hững trên ghế. Lam thấy nhức đầu... Tâm hồn trống vắng kì lạ. Lam đã làm việc như một người máy và Lam không muốn ngừng lại. Lam sợ một điều gì đó, vô hình nhưng lại mạnh mẽ đến mức nếu Lam ngừng Lam sẽ không thể sống nổi. Đó là bi kịch của Lam chăng? Làm thế nào để thoát ra, để trở lại như cũ? Lam nhắm mắt lại và thấy mình đang cười vui vẻ bên một người... Ôi! Con người đó giờ rất xa xôi... Người đó là chúa trời thanh cao còn cô là tìn đồ mang đầy tội lỗi. Tiếc nuối có ích gì khi Lam chọn con đường này nhỉ? Và người mãi xa!

Vũ Nam nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế cạnh Lam. Anh im lặng quan sát cô. Một nét quyến rũ đến mê hồn khi cô chau mày. Nam lại nhớ tới hai bím tóc nghịch ngợm xưa kia và bật cười. Con người ta dễ thay đổi quá!

Lam giật mình, mở mắt và hét lên:

_ Anh định làm trò gì vậy?

Vũ Nam bối rối trước ánh mắt lạnh lùng không sinh khí của Lam. Anh trả lời lấp liếm:

_ Có làm gì đâu! Đừng mỗi chân thì tìm ghế ngồi thôi.

Lam nhếch môi, châm chọc:

_ Thuy Huê không ở đây đâu. Anh chờ vô ích.

_ Tôi không chờ Huê! – Nam lấy lại bình tĩnh, mắt chiếu thẳng vào mắt Lam, cương quyết – Tôi chưa bao giờ chờ đợi một cô gái nào cả. Lam nhún vai, vờ đóng hoa để lên đùi và nhanh nhẹn gỡ

tiền ra. Hành động này làm Nam rất bức bối. Anh nắm tay Lam và kéo mạnh:

_ Theo tôi! Bỏ tất cả đó!

_ Không! – Lam giằng lại nhưng không đủ sức. Cô bị kéo theo Nam. Những bông hoa rơi lả tả trên nền gạch. Hoa và tiền đồng nghĩa với những tảng băng lạnh buốt trong cuộc đời Lam.

Vũ Nam ấn Lam vào ô tô, khuôn mặt khó đăm đăm. Lam cũng không phản ứng gì nữa, đôi mắt lơ lơ như mất hết sinh khí. Xe đã đi rất xa và Lam đã ngủ rồi. Vũ Nam mở một băng nhạc nhẹ. Hồn Nam trở nên nhẹ nhàng hẳn đi. Anh quay sang nhìn Lam, bắt gặp cái chếp môi rất dễ thương của cô, anh cười nhẹ. Cô gái này có những thời khắc rất lạ lùng! Trông cô như một thiên thần nhỏ, mỏng manh dễ biến mất...

Trời về đêm, gió thổi mát rượi. Nam cứ cho xe chạy với vận tốc cao. Rồi không lâu sau, anh nghe thấy tiếng rì rào của biển và mùi mặn nồng của nó. Vậy là đã đến biển! Nam muốn nhờ biển để gội sạch những ưu tư phiền muộn trong Huyền – cô gái mà từ lâu anh thầm yêu.

Cho xe dừng lại cách bãi biển quãng xa, Nam kéo cửa kính ô tô xuống. Gió biển thổi ào ạt mát rượi. Ánh trăng vàng vạc chiếu xuống dịu dàng ôm ấp khuôn mặt thanh tú của Huyền. Nam cảm thấy ngây ngất trong lòng. Huyền ngủ rất đẹp, thơ ngây và ngoan hiền quá đỗi. Anh cứ muốn thấy hình ảnh này mãi...

Lam cựa mình và choàng mở mắt. Cô chợt nhớ ra mình đang ở đâu và bản loạn nhìn sang phía Nam. Nam cười thật hiền:

_ Em tỉnh rồi hả?

Lam không thấy nét lạnh lùng nào trên khuôn mặt đẹp ấy. Cô thấy ánh trăng lan khắp ô tô. Cô ngẩng mặt lên và vô thức đẩy cửa xe.

Biển!... Tiếng sóng vỗ ào ạt... Tiếng gió vi vút mơn man. Lam đưa tay ra như hứng lấy tất cả. Cô bỗng bật cười khanh khách, cúi xuống bỏ giày và chạy chân trần trên cát. Nụ cười thật đẹp dưới ánh trăng. Vũ Nam đứng trên bờ, như say như tỉnh trước khung cảnh thơ mộng đó. Lam ùa vào với nước, hát tung những bọt trắng lên cao, cao mãi. Rồi cô chợt lặng người đi... cúi xuống nhìn mặt biển tối thẫm. Cô bật khóc nức nở. Sóng vỗ ào ạt làm ướt hết người cô. Lam cứ khóc, lấy tay ôm mặt khóc. Vũ Nam hoảng sợ, chạy vội đến. Anh không thể hiểu được vì sao đang cười như một đứa trẻ, cô lại bật khóc như một người đang đau khổ, dần vật. Nam toan ôm cô vào lòng an ủi thì Lam ngẩng đầu lên, chậm chạp nói:

_ Không cần đâu! Tôi biết cách trấn tĩnh mà!

Những giọt nước mắt chợt ráo trên đôi mắt đen thẫm thẫm của Lam. Lam nhìn ánh trăng, lạnh lùng nói:

_ Lần đầu tiên tôi được ra biển... Đúng! Đây là niềm mơ ước nhỏ bé của tôi. Tôi sẽ cùng đi với bà ngoại. Bà cũng đã hứa thế! Giờ thì chỉ có mình tôi chơi với giũa đêm tối...

Nam hiểu phần nào cảm xúc của Lam, anh kéo tay Lam vào bờ:

_ Lạnh lắm! Em ướt hết...

_ Mình đừng về vội nghe anh – Lam van nài bằng một giọng hết sức dịu ngọt – Em muốn ở gần biển nhiều hơn...

Vũ Nam gật gù:

_ Anh cũng thế! Anh muốn gần em và hiểu em hơn. Cuối cùng em là Huyền hay Lam?

Lam chau mày:

_ Em là Huyền! Một viên ngọc đen lóng lánh...

_ Làm bạn với anh nhé? – Nam đột ngột đề nghị.

Lam nghiêng đầu:

_ Thụy Huê thì sao? Anh đừng nói...

_ Đúng... Thụy Huê chỉ là một cái bóng thay thế em khi anh không tìm ra em... Anh chỉ muốn được làm bạn của em, một người bạn chân thực... Hãy giúp anh biết thế nào là tình yêu thật sự!

Lam im lặng không nói. Cô khẽ rung người khi một cơn gió thổi qua. Nam khoác chiếc áo của anh vào người cô rồi ân cần:

_ Anh dẫn em đi thay đồ nhé!

_ Vâng!

Lam ngoan ngoãn đi bên anh. Cô rất lặng, ngay hơi thở cũng không rõ ràng. Nam vẫn còn một chút lo sợ mơ hồ, nhưng anh tự hứa với lòng mình sẽ không để Lam đi mất!

Vào đầu năm học, Lam đã xin thầy không cần phải theo đội tuyển quốc gia nữa. Thầy có vẻ không hài lòng về cô... Viên ngọc mà thầy tìm thấy lại không muốn để thầy đeo gọt cho thêm bóng bẩy. Thầy tin Lam sẽ như Phương, nổi trội và làm rạng danh trường. Nhưng

Lam không màng tới, cô cắt bỏ những giờ học thêm không cần thiết. Cô chú trọng học đều các môn để kết quả tốt nghiệp được tốt hơn. Mặc dù vậy, cái đầu thông minh của Lam vẫn là thứ nhất của lớp, không ai vượt qua nổi.

Lam vẫn đi làm thêm và trở thành một ngôi sao nổi tiếng ở các phòng trà. Những ông chủ sành điệu muốn gặp Lam nghe Lam hát rất nhiều. Nhờ vậy, Lam kiếm được rất nhiều tiền và tự do hơn về mặt thời gian. Vũ Nam càng ngày càng tha thiết yêu cô. Anh muốn cô chấm dứt việc hát hò nhưng cô không chịu. Không đời nào Lam muốn mình làm gánh nặng cho người khác. Dù biết Nam rất giàu nhưng cô đâu cần tiền... Lam chẳng cần gì...

Mà không, Lam đang rất cần một thứ... Nó quan trọng như cuộc sống của cô... Người cho cô thứ ấy không ai khác là Phương. Phương của cô sẽ cho cô sự tự tin vào cuộc sống, cho cô nụ cười hạnh phúc và xóa đi những hận thù trong cô. Những lá thư của Phương rất mặn nồng, và Lam luôn chờ những lá thư ấy. “Em có hay khóc như ngày xưa không? Anh chỉ mong em đừng khóc... Anh sợ một kẻ nào đó sẽ thay anh lau nước mắt hộ em. Sao mà anh ghét khoảng cách thế! Giá mà anh có cánh để được bay về bên em ngay lúc này...” Lam đã từng khóc gục trước những hàng chữ ngọt ngào này. Cô thấy mình đã không còn xứng đáng với Phương! Hai năm rồi, sao anh vẫn còn thế? Sao không hò hững với Lam? Sao không viết thư, không bắt tin tức? Như thế Lam sẽ nhẹ nhõm hơn...

“Em không thể nào đuổi kịp theo anh nữa. Em hụt hơi mất rồi! Anh sắp đến đỉnh cao và dừng từ bỏ nó vì em... Không nên ngonh đầu lại để nhỡ một nhịp chân!”

Ở phương trời xa, Phương không hề hay biết anh đang mất Lam dần dần. Anh cứ cố gắng hết mình để hoàn thành xuất sắc những

việc được giao và ngày đêm chăm chút cho chậu hoa đá nhỏ. Cây hoa không phụ lòng người. Nó cứ lớn dần lên, xanh tốt và đẻ thêm con. Mỗi khi nhớ tới Lam, Phương lại ngồi ngắm nó, thủ thỉ với nó trong niềm hạnh phúc vô biên. Anh tin vào tương lai, c hai sẽ chung bước đường tới thiên đường hạnh phúc!

Bình cảm thấy buồn chán vào những buổi cuối năm học. Sự hờ hững của Lam khiến cho mọi thứ trở nên nhạt nhẽo. Trong năm qua, cậu đã cố gắng rất nhiều vì Lam. Dù sao, đó cũng là một kết quả tốt đẹp cho niềm tin của cậu. Giờ chỉ muốn phá phách một chút...

Một thằng bạn cũ trước đây hẹn Bình ra quán nói chuyện. Bình không thích lắm song vẫn đi theo bạn.

Đó là một sàn nhảy nổi tiếng trong thành phố thì đúng hơn là quán. Bình cố len qua đám người nhốn nháo để ra phía bàn có người bạn. Cậu bạn cười nhăn nhó:

_ Sao? Tưởng tu rồi chứ?

Bình ngồi xuống, thờ :

_ Chưa hẳn thế! Nhưng sao cậu lại hẹn tớ ra đây thế? Nói trước là tớ không thể làm những việc như trước kia đâu. Chán lắm!

Cậu bạn nháy mắt:

_ Đúng là Bình khác rồi! Nhưng không sao. Tớ vẫn muốn chỉ cho cậu một điều hay lắm. Hiện tượng năm nay đây. Rất nhiều công tử nhà giàu từ Hà Nội, Hải Phòng... đến đây, chỉ muốn chiêm ngưỡng một đêm thôi đấy!

Bình không tò mò lắm nhưng vẫn lịch sự hỏi lại:

_ Hiện tượng gì?

Cậu bạn hí hửng tưởng Bình đã nổi máu “dân chơi” nên nói với về bí mật:

_ Chỉ chốc lát nữa thôi, cậu sẽ biết!

Bình hừ nhẹ:

_ Vớ vẩn! Tớ chán ồn ào bát nháo lắm rồi...

Bình vừa dứt lời thì bản nhạc cũng kết thúc. Mọi người tản vào các bàn xung quanh sàn nhảy. Không gian im lìm đúng vài giây. Bình nheo mắt: chẳng lẽ xuất hiện một cái gì kì lạ lắm sao?

Vừa lúc ấy, một cô gái rẽ đám đông bước lên sàn nhảy. Khán giả có vẻ kích động, nhất là các chàng trai. Cô gái mặc bộ váy màu đen bó sát người. Bình thầm công nhận đó là dáng của một cô người mẫu thật sự. Cô gái cúi xuống chào, mái tóc ngắn rủ xuống, che gần hết khuôn mặt.

Cậu bạn khều tay Bình:

_ Đó là Ngọc Huyền, 20 tuổi. Ca sĩ phòng trà nổi tiếng đó. Hát hay và xinh đẹp lắm!

Bình thờ nhìn lên. Cậu thấy ghét nơi này. Nó quá xô bồ và toàn là những sở thích nông cuồng cả. Bình gần như đoạn tuyệt được với con người xưa kia rồi. Cậu chợt nhớ tới Lam, nhớ đến nao lòng.

Dù không muốn nhìn cô ca sĩ phòng trà nhưng do chiếc bàn của cậu ở vị trí quá thuận lợi, Bình vẫn có thể thấy cô ca sĩ ấy. Lần đầu Bình nhìn lướt qua. Không có gì đặc sắc khi cô ta nhảy, rồi bất chợt,

một luồng điện chạy dọc sống lưng, cậu ngồi sững sờ nhìn ca sĩ. Đúng là Lam, chứ không phải ai khác... Nhưng chỉ giống khuôn mặt thôi, còn mọi thứ khác xa hoàn toàn. Bình không tin được có hai người không hề quen mà giống nhau thế, trừ khi họ có họ hàng máu mủ... Nhưng Lam là con một, bố mẹ đã mất từ sớm, không bao giờ có anh chị em. Bình lại tự cười thầm mình, cô gái kia đâu thể là Lam mà nghi ngờ.

“Mãi mãi trong em lắng đọng, chuyện buồn trôi theo cơn gió, đêm nay em mơ giấc mơ bình yên giữa đêm mêh mông.

Thế nhé xa nhau có buồn, chuyện buồn em chưa dám nói, đêm nay chia li suốt đời đừng quên giấc mơ tuyệt vời...”

Giọng hát ấy làm lòng Bình đau nhói. Mọi nghi ngờ vừa chớm tan đã bùng lên dữ dội. Phải, giọng đó là giọng của Lam, Bình không thể làm lẫn. Anh yêu và thương sống trong giọng hát đó khi một lần ghi trộm lại giọng hát không đệm đàn của Lam. Không thể giống nhau đến mức đó được!

Bình nhìn Lam. Đôi mắt Lam long lanh như muốn nói điều gì đó với khán giả, nụ cười thật hiền... Nhưng Bình đâu biết Lam chẳng nhìn thấy gì ngoài một màu đen vô hồn và nụ cười kia chỉ có xác mà không có tâm linh. Lam cứ hát, cứ cười và cứ tự khóc thầm trong lòng. Vì đâu mà cô phải dấn thân vào chốn gió mưa này? Vì đâu mà cô trở nên cô độc bơ vơ? Sao ngày xưa, Lam không chết yểu đi nhỉ?

Cậu bạn thấy Bình không rời mắt khỏi cô ca sĩ, hần hí hửng khoe:

_ Rất đẹp và rất tài năng. Nàng có thể đánh đàn ghi ta nữa đấy. Sao? Mê rồi à? Khó lắm đấy! Cô ta đòi giá cắt cổ cho mỗi tối chỉ ngồi nghe cô ta hát thôi...

Bình gần giọng:

Tớ muốn nghe cô ta hát! Bao nhiêu?

_ Phải liên hệ với bà chủ quản lí của cô ta...

Bình quay phắt vào, nói như ra lệnh:

_ Cậu đi hỏi đi. Tối mai... Đúng, tối mai là cái hẹn của tớ... Bao nhiêu cũng được...

_ Ờ, chờ chút...

Bình khẽ gật đầu. Trên sàn nhảy, một vài đôi bước ra, hoà vào điệu slow tình tứ. Lam đứng giữa, quay cuồng với bài hát. Bình thấy căm giận quá... Sao lại ra nông nổi này hử Lam? Chẳng lẽ vì tiền ư? Vì tiền mà bạn có thể dứt bỏ con người ngây thơ của mình, dứt bỏ cả vinh quang đang chờ đón...?

_ 5 triệu! Cậu thấy sao?

Bình khẽ nhếch môi:

_ Được!

Cậu bạn có vẻ tiếc nuối. Dù là một tay ăn chơi nhưng với số tiền ấy cậu có thể làm được rất nhiều việc... Thế mà Bình lại không quan tâm. Cái cách ném tiền qua cửa sổ ấy vẫn như xưa, dù cho bây giờ Bình nổi tiếng với giải nhì quốc gia rồi...

Bình ngòì ngấm ngấm quan sát Lam. Lam vẫn cười tươi như không hề có gì. Bình không tin... Lam đóng kịch giỏi lắm! Giờ Bình ghét giả dối quá đi. Bình chỉ muốn tạt tai cho Lam mấy cái, và mong nhờ đó mà Lam tỉnh ngộ, thôi ngay cái trò xấu xa ấy đi. Nhưng Bình làm sao đủ can đảm? Lam luôn là người phía trên Bình...

_ Lam này, sao dạo này tóc xơ thế?

Bình chú ý lắng nghe tiếng Thủy hỏi nhỏ. Lam ve vuốt tóc rồi bình thần trả lời:

_ Mình không có thời gian để quan tâm như xưa...

_ Tiếc thật! Hồi mới vào, Thủy rất thích mái tóc của Lam. Nó dài đen mượt như suối ấy.

Lam khẽ cười, không nói gì. Cô nhớ có lần Phương cũng khen cô để tóc dài trông thật hiền. Giờ thì không biết anh có thấy thất vọng không? Chắc chắn là có...

_ Ui! Đau quá! – Lam vội vàng đưa tay giữ tóc – Sao Bình lại làm thế?

Bình hi bối rối, rồi cậu cười tươi như trâu chọc:

_ Trông như đuôi bò nên tớ thử giật xem có phải con bò nào để quên không?

Lam nheo mắt:

_ Thử à? “Ông” cố ý thì có!

Mà Bình cố ý thật. Cậu lợi dụng lúc Lam không để ý để giật thử, không ngờ Lam “nhạy” quá. Có lẽ con nhà võ nên các giác quan đều

phát triển thế!

Bình ngó ra xa, nghiêm giọng nói;

_ Tớ không bao giờ cố ý làm cậu đau đâu, dù bất cứ hoàn cảnh nào. Cậu phải tin tớ chứ?

Thuỷ và Lam tròn mắt nhìn Bình. Bình thấy nản quá, quay đi với vẻ bất cần. Lam cũng cười nắc nẻ, quay về với câu chuyện không đầu không cuối của mình với Thuỷ.

Buổi học có vẻ căng thẳng vì thầy giáo kiểm tra kiến thức cũ trước khi lớp bước vào kì thi tốt nghiệp. Bình lơ đãng nhìn Lam, tự vạch ra kế hoạch cho buổi tối nay. Cậu sẽ làm cho Lam phải khuất phục.

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Tối, Lam nhận điện của Vũ Nam qua chiếc di động mà anh tặng. Vũ Nam đang ở trong miền nam để giải quyết việc gia đình. Hình như là nội anh ốm nặng. Lam thăm hỏi qua quýt cho đúng thủ tục và điều này khiến Lam vui. Lam thấy nhạt nhẽo. Mọi sinh lực của cô như bị hút cạn từ lâu... Lam nhìn lại giá sách và thêm muốn được mở chúng ra vào lúc này... Tối nay, Lam sẽ kiếm cho cả tháng! Phải cố lên chút nữa thôi...

Đến vũ trường vừa kịp lúc, Lam trang điểm qua loa rồi bình thản đi vào căn phòng có vị khách “sộp” đang ngồi chờ. Cô gõ cửa và không đợi mời, tự động bước vào. Người khách ngồi quay lưng về phía cô, tay cầm một lon bia. Lam lại gần, cúi đầu chào:

_ Chào anh...

_ Cô biết tôi còn trẻ? – Bình cất giọng mỉa mai.

Lam hơi ngờ ngợ. Giọng nói này quen quá... Cô ngẩng đầu nhìn lên. Suýt chút nữa Lam thốt lên tiếng kêu thảng thốt. Trước mặt cô, Bình ngạo nghễ nhìn. ánh mắt như xuyên thấu tâm hồn cô... Lam vội cúp mắt:

- Vì tôi thấy tay... anh rất đẹp! – Lam thấy ghê sợ lời mình nói.

Bình nhếch môi:

_ Cảm ơn! Cô ngồi xuống đi... Cô có biết mình rất đẹp không?

Lam đáp ứng:

_ Bình ... bình thường thôi! Tôi... tôi đến đây để hát... anh nghe...
Anh chọn bài đi...

_ “Những lời dối gian”!

Lam ngớ ngàng nhìn Bình. Cô tưởng như Bình đã biết hết, và đang mỉa mai cô... Bình nhướn mắt:

_ Sao? Cô không hát được à?

_ Không..không phải... tôi...

Bình cười mỉa mai:

_ Vì cô tưởng tôi nói trúng tim đen chứ gì?

_ Làm gì có!

_ Sao lại không? Định giấu Bình này đến bao giờ?

Lam uất ức đến mức không thốt lên được câu nào nữa. Bình ngồi thẳng dậy, nói rành rọt:

_ Cô không phải là Huyền! Cô là Lam!

_ Không! – Lam lấy được phần nào bình tĩnh, cô hét lớn - ông anh nhầm tôi với ai rồi...

Bình tu một hi bia, mắt nhìn Lam không chớp. Cái nhìn của cậu khiến Lam thấy nhột nhạt. Cô gắt khế:

_ Xin đừng nhìn tôi như thế!

_ Sao không? Tôi không ngờ Lam lại thế! Cần tiền đến mức tự bán rẻ đời mình... Tôi tưởng Lam kiêu hãnh lắm cơ mà?

Lam im lặng, vờ như không hiểu gì. Bình đặt mạnh lon bia xuống bàn, hét lên:

_ Thôi ngay cái trò gì vờ đó đi... Tôi biết bạn là Lam rồi... Đừng tưởng thằng Bình này ngốc mà thích làm mưa làm gió. Lừa dối đến thế là cùng! Sao mà... tôi ghét thế!

Lam dường như không chịu được hơn nữa, cũng hét lên:

_ Tôi là thế đó! Đừng sỉ nhục tôi ... hãy về đi!

Bình ngời phịch xuống ghế như mất hết sức lực. Sự thật đã rõ mà Bình vẫn chưa thoát được cơn mê. Trong lòng anh như có sóng gió...

_ Sao Lam làm thế? – Bình cố kiềm cơn giận – tiền bác Thịnh đưa cho không đủ sao? Nếu không đủ, sao Lam không nói, Bình cũng tận tình giúp đỡ mà...

_ Vì Lam không muốn nhận sự giúp đỡ của bất kì ai.

_ Lam có biết vợ chồng bác Thịnh rất yêu quý Lam không? – Bình hạ giọng thiết tha – và cả Bính nữa, Bình...

Lam phẩy tay:

_ Lam không quan tâm. Dù thế nào Lam cũng đã chọn con đường đi cho riêng mình rồi. Bình đừng can thiệp, chẳng ích lợi gì đâu. Bình đi vòng qua bàn, ngồi xuống cạnh Lam. Cậu thấy thương

Lam quá. Một người con gái cô độc làm sao. Cậu phải làm gì đó cho Lam, giúp Lam thoát khỏi chốn vắng ***** này.

Bình lấy giọng nghiêm túc:

_ Thôi Lam ạ, đừng làm khổ mình nữa. Lam hãy nghĩ kĩ xem, Lam có thể suốt đời như thế này ư? Tương lại của cậu là ở trường học. Hãy bỏ công việc này và chú tâm vào kì thi sắp tới... Lam phải để bà hạnh diện chứ?

Lam tựa người vào ghế, thở dài:

_ Lam cũng có ý định thôi từ lâu rồi nhưng còn nhiều việc. Bình yên tâm. Tớ sẽ nghe lời cậu. Quá đủ cho một cuộc đời rồi!

Bình mỉm cười sung sướng. Bình tin Lam sẽ làm thế vì Lam là con người thánh thiện. Mặc cho Lam chỉ coi Bình là bạn, Bình vẫn đứng ra bảo vệ Lam tới cùng. Cái thế giới nhơ nhớp này không thể vấy bẩn cô. Nhìn Lam tươi cười hát karaoke, Bình thấy vui lây. Buổi tối hôm nay, Bình đã làm một việc có ý nghĩa. Bác Thịnh và bác Lương sẽ rất vui mừng!

Qua kì thi tốt nghiệp Lam gặp lại Vũ Nam trong ngôi nhà của anh. Anh có vẻ vui và kéo Lam lại gần mình. Lam hỏi lấy lệ:

_ Bà nội thế nào hả anh?

Vũ Nam tươi cười:

_ Bà khỏe lên rồi... Bà bo, bà còn muốn nhìn cháu dâu nữa.

Lam nhú mày:

_ Cháu dâu?

Vũ Nam lấy từ túi áo vest ra một hộp nhỏ vuông được bọc nhung. Lam đoán đó là một chiếc nhẫn cầu hôn. Cô không ngờ mối quan hệ này lại kết thúc nhanh thế!

Vũ Nam vẫn vô tư đặt chiếc hộp vào tay Lam, nói với vẻ hạnh phúc lẫn mong chờ:

_ Tặng em đây! Mong em hãy nhận lời từ món quà này!

Lam chẳng ngạc nhiên hay sửng sốt trước chiếc nhẫn tuyệt đẹp của Nam. Cô đóng ngay lại, thở dài:

_ Em không thể nhận nó được đâu!

_ Sao? – Nam sửng sốt – Em và anh đã yêu nhau như thế rồi còn gì. Em cũng cần phải thoát khỏi môi trường này thôi!

Lam đặt hộp quà xuống bàn, lặng lẽ ngồi im. Đôi mắt cô vô hồn khiến Vũ Nam bồn chồn. Anh nắm tay cô, dỗ dành:

_ Anh biết em chưa muốn ràng buộc sớm nhưng anh không muốn mất em... Dù gì em cũng đã 20 tuổi rồi... Em lại xinh đẹp thế này, bao nhiêu người đàn ông...

_ Đó không phải là vấn đề chính yếu! Nếu anh tin tưởng em thì không có vấn đề gì! – Lam nghiêm mắt nhìn anh – Em tin anh còn lí do gì đang giấu em!

Vũ Nam cười gượng. Lam luôn nhìn rõ tâm can anh. Cô rất sâu sắc chứ không hời hợt như những cô gái anh quen. Và vì thế mà anh thấy yêu cô hơn rất nhiều.

Anh cất giọng trầm:

_ Em nói thế thì anh không giấu nữa... Anh muốn cưới em sớm để ba mẹ anh đừng ép anh vào điều không thích. Em biết đấy, gia đình anh rất giàu, ba mẹ anh lại có tư tưởng phong kiến, gia trưởng. Ông bà muốn anh phải cưới một cô gái môn đăng hộ đối...! – Nam ngừng một chút để quan sát Lam, rồi tiếp – và ba anh đã bắt anh đi xem mắt cô gái ấy, một cô gái đẹp, con nhà giàu.

_ Vậy thì quá tuyệt rồi còn gì! – Lam khiêu khích – Tương lai anh đang rộng mở trước mắt anh đấy.

Vũ Nam lắc đầu, trách móc:

_ Sao em nói thế? Em thừa biết anh thật lòng với em mà. Chỉ có em mới cho anh thấy một tình yêu thật sự. Anh đã thẳng thừng từ chối lời bố mẹ và tuyên bố sẽ đưa em vào đó để ra mắt.

_ Họ sẽ không chấp nhận em đâu! – Lam chua chát – một cô gái giang hồ không học thức như em làm sao dám “chòi mâm son”...

Vũ Nam tròn mắt nhìn Lam. Anh không tin Lam của anh lại có thể hạ thấp mình như thế. Lam thường rất tự tin và kiêu hãnh cơ mà!

Lam cười nhạt:

_ Em lại là đứa con bị bố mẹ bỏ rơi nữa chứ! Em không có gốc gác lẫn gia đình... Em chỉ có tấm thân đã vấy bẩn. Anh chấp nhận được nhưng gia đình danh giá của anh thì không.

Vũ Nam ôm lấy khuôn mặt của Lam trong lòng hai bàn tay, anh phẫn bua:

_ Không đâu! Em là cô gái tuyệt vời, làm sao ai có thể chê được. Anh sẽ không làm em khổ nữa. Hãy đồng ý đi, Lam nhé!

Lam chớp mắt, giọng nhão ra:

_ Không thể!

Nam buông thõng tay, thất vọng. Khi đáp máy bay ra đây anh đã mơ tưởng đến nụ cười rục rỡ của Lam với hạnh phúc mà anh đem đến. Rồi anh sẽ có một gia đình hạnh phúc, tươi vui! Chưa bao giờ anh lại nghiêm túc với ước mơ như thế. Vậy mà Lam lại phản ứng nhạt nhẽo và xa lạ...

Lam hiểu tâm trạng hụt hẫng của Nam nhưng cô có yêu đâu mà nhận lời. Đối với cô, Vũ Nam như một người bạn để cô có thể nấp sau anh, chống chọi trước những cặp mắt “háu đói” của bọn khách phòng trà... Cô muốn chấm dứt ở đây để bước sang một đoạn đời mới... Và cô tin rồi Vũ Nam cũng sẽ được hạnh phúc với cô gái yêu anh trọn vẹn!

Lam hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói;

_ Em sẽ không đi hát nữa!

Nam nhướng mày, ánh mắt anh lại bùng lên những tia hi vọng. Song Lam đã dập tắt nó ngay:

_ Em sẽ làm lại từ đầu và vì thế phải chấm dứt tất cả những gì liên quan đến nó... trong đó có cả chuyện của chúng ta...

Vũ Nam sửng sốt, anh như muốn nhảy dựng lên vì bất ngờ. Lam không đợi anh nói, cô chậm chạp cắt lời:

_ Em không trong sạch như anh nói và nghĩ đâu. Điều đầu tiên em dối anh là em không phải 20 tuổi, em chỉ mới 18 tuổi...

_ Sao? – Nam lặng đi, rồi vót vát – Không sao! Anh có thể bỏ qua mà. Nhưng xin em...

Lam vẫn lạnh lùng;

_ Trước khi quen anh, em đã có rất nhiều mối quan hệ... Em chủ động làm quen với họ và chủ động chia tay, khiến họ đau khổ...

Lần này thì Nam hoàn toàn sụp đổ. Mắt anh mở trừng trừng nhìn Lam vẻ kinh hãi. Nhưng Lam không hề xao động. Dường như mỗi xúc động của anh không làm cô quan tâm:

_ Em cũng muốn chúng ta chấm dứt ở đây... Cảm ơn anh vì những gì anh đã mang lại cho em...

_ Cô im đi! – Nam hét lên. Anh bật dậy một cách bức tức – Cô có biết cô là hạng người nào không? Hình như cô là kẻ vô lương tâm thì phải? Cô dày xéo lên những tấm lòng chân thật...

Cô quả là... độc ác...

Lam lạnh lùng:

_ Em còn ác hơn nhiều... Anh thì em còn kính nể chứ người khác thì em còn tàn nhẫn hơn nữa...

Đôi mắt Vũ Nam trở nên ngây dại. Anh không còn đủ bình tĩnh để kiềm chế hành động của mình, nên anh đã tát Lam một cái đau điếng. Lam hơi xoay người đi, song không kêu ca một câu nào.

Vũ Nam càng điên lên, anh gằn giọng:

_ Tôi không ngờ cô lại thế... Tôi thật là còn ngu dại lắm... Một con bé vất mũi chưa sạch dạy khôn cơ đấy? Cô đang làm tổn thương

lòng tự trọng của tôi... Thôi, được rồi! Để thoát khỏi cô, tôi sẽ không bao giờ quay lại đây nữa, cô tại nguyện rồi chứ?

Lam khẽ gật đầu:

_ Vâng! Em cảm ơn anh. Anh lúc nào cũng rất bao dung. Thật sự thì em coi anh như một người bạn tốt, không bao giờ coi anh như bọn con trai đáng ghét ấy!

Vũ Nam mỉm cười:

_ Cảm ơn! Vĩnh biệt nhé!

_ Khoan, còn cái nhẫn...

Vũ Nam quay lại ở ngưỡng cửa, anh lạnh lùng:

_ Tặng cô coi là kỉ niệm một chiến thắng... Nếu không thích thì vứt đi.

Tiếng đóng cửa mạnh không làm Lam bận tâm. Cô cười nhẹ, nhưng nụ cười chua chát và đắng cay quá đỗi. Một kết thúc có hậu cho cả hai đấy chứ? Nam đã nhận ra bộ mặt độc ác, vô lương tâm của cô và rồi anh khinh rẻ cô... Lần đầu tiên khi chia tay, cô không phải là người ngạo mạn mắng nhiếc đối phương. Giờ cô lại như một kẻ bại trận với trái tim chảy nước đá lạnh. Hình như cô thấy thương cho Vũ Nam quá. Cô biết anh thất lòng với cô và thật lòng muốn cô cùng anh xây dựng một tổ ấm. Cô đã gây lỗi với anh... Thật sự cô ác quá!

Lam bàn thần nhìn chiếc nhẫn. Cô hình dung ra nụ cười rạng rỡ của anh khi đi mua nó. Tội nghiệp anh! Cô sẽ giữ nó để một lúc nào đó cô tặng lại cho vợ anh, người phụ nữ yêu thương anh. Lúc ấy

hạnh phúc của anh mới thật sự trọn vẹn. Quá khứ, hiện tại, tương lai của anh sẽ chỉ là người vợ của anh mà thôi!

“Vũ Nam, mong anh hạnh phúc. Anh đã hiểu thế nào là tình yêu thật sự rồi còn gì... Và sau đó anh sẽ còn tìm được tình yêu vĩnh cửu của mình nữa đấy. Em sẽ đến chúc mừng anh, người bạn tốt của em!”

Hoa Cửa Đá

Ông bà Thịnh đang vui vẻ dùng bữa sáng thì cô người làm mang vào một gói quà được bọc rất kĩ. Bà Lương hỏi khẽ:

_ Cái gì vậy?

Cô người làm phác tay tỏ vẻ không biết:

_Người đưa thư vừa mang đến... Cháu nghĩ là quan trọng lắm!

Bà Lương đón món quà, lật đi lật lại vẻ tò mò. Ông Thịnh nheo mắt:

_ Hay là của thằng Phương? Nó là chúa thích bất ngờ lắm. Em mở ra xem đi.

Bà Lương cảm thấy lo sợ hơn là vui mừng. Có gì đó như thôi thúc bà mở quà nhưng cũng có thể lực khác ngăn cản bà lại: nguy hiểm lắm!

Cuối cùng, trước sự khuyến khích của chồng, bà run run bóc lớp giấy bọc. Bên trong là một hộp các tông loại nhỏ. Bà Lương dùng dao rạch những chiếc băng dính ra và bàng hoàng nhìn món quà

bên trong. Bà ngồi phịch xuống, bần thần. Ông Thịnh ngạc nhiên, lại gần. Ông nhú mồm:

_ Sao kì lạ thế? Không phải của thằng Phương rồi... à, có thư này.

Ông Thịnh lật lá thư lên, bên dưới còn vài cái nữa. Bì thư được phong kín. Ông nhìn dấu bưu điện, kinh ngạc:

_ Sao thế này?

Bà Lương thở hắt ra:

_ Những lá thư này là của em..., em gửi cho con bé Lam.

Ông Thịnh lập cập lật tung món quà lên, dưới đáy là một lá thư không có phong bì. Bà Lương run rẩy cầm lên, đôi chân bà như nhũn ra. Ông Thịnh như hiểu được tâm trạng của vợ, ông ôm lấy vai bà như làm chỗ dựa tinh thần.

Bà Lương như hoa mắt bởi những dòng chữ rất lạnh lùng và ngắn gọn:

“Tôi xin trả lại ông bà số tiền ông bà cho hơn một năm qua. Tôi không tiêu đến một đồng nào đâu. Tôi thành thật cảm ơn lòng tốt của ông bà. Nhưng dù sao, tôi và ông bà cũng là người dưng.

Xin tạm biệt.

Lam.”

Nước mắt trào ra và rơi không ngừng trên khuôn mặt dày dạn gió sương của bà Lương. Nhìn những đồng tiền mới được gửi trả về, lòng bà như xát muối. Lam đã phụ tấm lòng bà! Và khủng khiếp hơn,

Lam sống bằng cách nào trong thời gian đó... Bà đã hại người bà thương yêu nhất rồi...

Ông Thịnh dần tờ giấy xuống bàn, bực bội:

_ Nó thật là vong ơn... Em không phải khóc như thế...

_ Nhưng nó là con em, anh hiểu không? Đứa con mà em đã mang nặng đẻ đau... nhưng lại bỏ nó mà đi... Em có tội...

Ông Thịnh lắc đầu. Ông thương vợ đến cháy lòng. Cả đời bà đã chạt vạt khổ sở nay lại đau đớn vì con...

Bà Lương vẫn không thôi nức nở:

_ Nó làm sao mà sống khi không dùng tiền của chúng ta... Và hình như nó biết hết rồi...

Ông Thịnh khẽ kéo đầu vợ vào lòng mình an ủi;

_ Thôi, đừng khóc nữa em... Bây giờ để anh gọi điện hỏi Bình xem nó có biết gì về Lam không? Nó vẫn còn đi học thì không sao đâu. Em phấn chấn lên đi. Đợi anh một chút!

Bà Lương khẽ gật đầu. Bà lật lại những lá thư của mình, lòng không khỏi đau xót. Lam không thèm bóc một lá thư nào. Nó nhất quyết coi bà là người dưng. Sao nó lại lạnh lùng thế? Bà không thể hiểu nổi nó dù chỉ là một chút. Ôi! Bà thèm được vuốt ve mái tóc của nó, thì thào vào tai nó những lời xin lỗi thật lòng nhất... Đứa con yêu quý của bà, bà sẽ làm tất cả để chuộc lại lỗi lầm xưa kia.

Ông Thịnh nhìn dáng vợ ngồi mà lòng bồn chồn thương cảm. Cái tin mà Bình vừa cung cấp khiến cho ông chần chừ. Vợ ông chắc

chấn dễ bị sốc dữ lắm!

Bà Lương ngược lên, lo lắng hỏi:

_ Sao rồi hả anh? Bình nói thế nào? Lam có sao không? Anh nói đi!

_ Bình tỉnh đi em! - Ông Thịnh cố lấy giọng thật nhẹ – Cũng không có gì lớn lắm. Lam nó không sao đâu... Nó không còn ở Hải Dương nữa, đến Hà Nội rồi.

Bà Lương hấp tấp:

_ Thế anh có biết...

_ Không! - Ông Thịnh lắc đầu – Không một ai biết cả. Thằng Bình cũng rồi lắm.

Bà Lương ngồi bất động rồi oà khóc như trẻ con. Vậy là bà mất đứa con gái rồi ư? Nó biến mất trong chốn phồn hoa đô hộ này... Nhỡ như có gì xảy ra? Rồi đời nó cũng như đời bà thì sao? Ôi, lúc đó bà sẽ chết mất!

Ông Thịnh dịu dàng:

_ Lương... Anh tin bé Lam không sao đâu. Nó là một con bé cứng rắn và biết cách sống lắm. Anh sẽ cho người đi tìm nó, được chứ?

_ Vâng, em cảm ơn anh.

Hình ảnh bé Lam làm lủi đi vào chốn bảo bùng khiến con tim bà nổi cơn đau. Bà không thể sống yên nếu con gái bà khổ sở ngoài đời được!

Lam rụt rè bước vào một vũ trường lớn. ở đây chưa ồn ào lắm nên Lam không thấy hết được quy mô của nó. Có một vài người đang lau dọn. Lam lại gần một cô gái, hỏi nhỏ:

_ Chị ơi... cho em hỏi một chút!

Cô gái cười mở:

_ Em hỏi cái gì?

_ Em muốn tìm chủ vũ trường...

_ à! Bà chủ hả? Em đến xin việc ư? Vậy thì ngồi đây chờ chị đi gọi nhé?

Cô gái bỏ đi cung vớ nụ cười khích lệ. Một vài cô gái khác cũng nhìn Lam vẻ tò mò, vẻ như thăm đánh giá. Lam ngó xung quanh tỏ vẻ lạ lẫm. Cô khẽ cười thầm trong lòng. Có lẽ ai cũng tưởng là một cô gái quê ra kiếm việc... Và vẻ ngỡ ngàng của Lam làm hài lòng người chủ đang đứng ở đằng xa. Bà ta lại gần, và tự nhiên ngồi xuống ghế. Lam vội đứng dậy, chào bà ta. Đó là một người phụ nữ ngoài ba mươi, người gầy thon, khuôn mặt xinh đẹp một cách sắc so mặn mà. Đặc biệt Lam ấn tượng nhất là đôi mắt được kẻ chì rất đậm của bà ta. Trông có vẻ rất lạnh lùng, tàn nhẫn.

_ Sao? Cô định xin việc?

Lam nhìn thẳng vào mắt bà ta, thẳng thắn gật đầu:

_ Vâng ạ!

Người đàn bà nhếch môi:

_ Cô khá lắm! Vậy cô muốn làm gì? Người như cô rất lí tưởng đấy!

Lam cười nhẹ:

_ Cám ơn bà đã quá khen! Thực ra trước khi vào đây tôi đã xem qua thông báo. Bà cần một người pha chế rượu, đúng không?

Người đàn bà thoáng sửng sốt. Bà nhìn lại Lam. Cái vẻ ngơ ngác như biến mất, thay vào đó là sự tự tin, bản lĩnh. Lam rần rở:

_ Tôi muốn công việc pha chế rượu, được không ạ?

Người đàn bà mỉm cười:

_ Đó là việc của nam giới. Liệu cô có làm nổi không? Cô có đủ kinh nghiệm và đủ nhanh không? Quán tôi đắt khách lắm.

Lam gật đầu đầy tự tin:

_ Tôi làm được, xin bà cứ thử việc...

Người đàn bà tỏ vẻ háo hức muốn thử tài Lam. Bà ta gật đầu và dẫn Lam vào quầy. Bà ta gọi thêm một người nữa, có lẽ là một tay sành rượu.

Bà ta nói:

_ Cô hãy pha một loại rượu làm hài lòng ta và người này!

_ Dạ! – Lam gật đầu. Cô lướt nhìn những lô rượu các màu sắc và các loại tên. Cô hơi nhú mày. Không ngờ thế giới của ... rượu lại phong phú thế. Cô chỉ muốn chấm dứt sự nghiệp ca hát bèo bọt thôi mà! Không ngờ chỉ vì tính nổi hứng bất ngờ cộng với con người kiêu

ngạo đã làm cô đến mức này. Giờ không làm được thì còn mặt mũi nào?

Lam quyết tâm rồi, không thể thất bại được. Với lại việc pha chế rượu an toàn hơn là hát. Cô lấy đại một chai rượu xuống. Màu rượu đỏ sậm, mùi hăng hắc. Mới ngửi qua Lam đã thấy choáng. Chắc là rượu mạnh rồi! Cô đọc tên của nó và thấy quen... Hình như xưa kia cô có biết qua thành phần của nó. Lướt mắt qua lần nữa, Lam chọn loại rượu có màu vàng sậm. Thành phần của nó có vẻ hợp với loại đồ kia. Màu hòa trộn thanh xanh dịu dàng, vị cũng dịu dịu và thơm mát. Lam trộn hai thứ đó và cho thêm một chút nước thơm. Cuối cùng cô rót ra hai ly, gấp vài viên đá vào.

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Người đàn bà chú ý quan sát từng hành động của Lam. Tuy có hơi chậm nhưng có vẻ rành về rượu. Đón lấy ly rượu trên tay, bà ta hóm hỉnh:

_ Màu rượu được đó! Xem vị như thế nào?

Cả hai uống một ngụm, rồi thêm ngụm nữa. Người đàn ông cười tươi:

_ Thật lạ! Vị thơm và dịu lắm!

_ Nó hợp với màu của rượu. Tôi thích màu xanh và dùng nó cho ngày xin việc. Màu hy vọng mà! – Lam thuyết trình.

Người đàn bà im lặng không nói. Bà quan sát Lam từ đầu đến chân. Lam trăn trăn, đứng im chịu ánh mắt sắc đó. Được một lúc, bà ta mới lên tiếng:

_ Tuy có còn chậm nhưng tôi sẽ nhận cô. Hy vọng màu xanh đó đem đến cho cô may mắn về sau. Nếu cô làm không nổi, thì cô sẽ bị đuổi việc ngay đấy.

_ Dạ, tôi hiểu.

_ Thời gian làm việc là từ 7h tối đến 12h đêm. Cô làm được chứ?

_ Vâng! – Lam gật đầu.

_ Lương tháng là triệu rưỡi. Cô có gì phàn nàn không?

_ Không ạ!

Người đàn bà có vẻ hài lòng về sự ngoan ngoãn của Lam. Bà ta nở một nụ cười:

_ Cô gọi tôi là chị Kiều An. Mọi người đều gọi thế! Còn cô tên gì?

_ Dạ, gọi là Huyền ạ! Ngọc Huyền!

_ Tối nay Huyền đến làm nhé?

Lam gật đầu và xin phép ra về. Có vẻ gay go đây. Cô Lam sao mà biết hết các loại rượu mà pha chế. Như cốc rượu vừa nãy cũng do may mắn thôi. Làm thế nào bây giờ? Lam vò đầu bứt tai suy nghĩ. Lúc ngẩng lên Lam mới nhận thấy mình đang đứng trước thư viện quốc gia. Trong đầu cô nãy ra một suy nghĩ và cô vội vã gọi xe ôm. Lam phải trở về nhà trọ lấy thẻ thư viện mới làm. Không ngờ cái việc hứng chí lúc rồi rã lại có ích thế!

Vào được thư viện rồi, Lam rụt rè hỏi người thủ thư:

_ Chị ơi! Cho em hỏi chút!

_ Chuyện gì thế? Người thủ thư có vẻ khó chịu.

Lam hỏi một hơi:

_ Em đang cần những quyển sách nói về rượu và cách pha chế... Chị có thể cho em mượn tất cả không?

_ Đợi đấy!

Lam chờ một chút thì cô thủ thư đi ra, đặt trước mặt cô hai quyển sách dày cộp như quyển từ điển. Lam le lười nhìn và không quên cảm ơn.

Đặt nó xuống bàn, ngắm nghía một chút, Lam tặc lười:

_ Phải cố thôi!

Phía đối diện, một người con trai tròn mắt nhìn cô rồi nhìn nhan đề quyển sách. Lam cau mày:

_ Có gì lạ đâu? Chẳng lẽ con gái không được tìm hiểu về rượu?

Người con trai khẽ lắc đầu:

_ Dĩ nhiên là quyền tự do nhưng vẫn thấy lạ!

Lam hích mũi lên:

_ Kệ tui!

Lam lật sách và chú ý đến từng loại rượu. Người con trai cũng chú ý vào quyển sách của mình. Cả hai ghi ghi chép chép rất nhanh cứ như ngắm ngàng tranh đua vậy.

Cuối cùng Lam cũng ghi được những thứ cần thiết. Cô gom sách lại và nhìn đồng hồ. Đã hơn một giờ rồi. Người con trai cũng thu sách. Cả hai cùng đi lên phía quầy.

Lam nói nhẹ:

_ Em trả quyển sách.

_ Em cũng vậy nữa. – người con trai nhanh nhẩu.

Cô thủ thư mỉm cười nhìn anh:

_ Đông Phi thấy sách này hay không?

_ Dạ hay ạ! - Đông Phi gật gù khiến cô thủ thư sung sướng.

Lam lấy thẻ, đi ra. Cô vươn vai, thở khoan khoái. Tối nay sô sẽ trở tài cho người ta xem... Hà, hà... Có học có hơn!

_ Cô lạ lắm đấy!

Lam quay phắt lại, nhú mày:

_ Lại là anh à?

_ Tôi là Đông Phi, còn cô?

Lam bậm môi:

_ Sao tôi lại phải nói tên cho anh biết nhỉ?

_ Vì như thế mới là lịch sự chứ? - Đông Phi nháy mắt – co bé biết tên tôi rồi mà.

Lam bực bội:

_ Vất sọt rác cái tên của anh đấy! Đúng là đồ rùng mỡ, vô duyên.

Lam bỏ đi một nước. Đông Phi khẽ mỉm cười. Anh thấy thích thú với cô gái gai góc này. Hay thật! Con gái mà có thể say mê rượu đến mức quên cả thời gian!

Buổi tối Lam làm cật lực mà vẫn không xuể số yêu cầu của khách. Tuy nhiên họ vẫn vui vẻ chờ đợi vì người pha chế rượu là

một cô gái, hơn nữa, lại là một cô gái tuyệt đẹp. Lam không để ý đến những ánh mắt ngưỡng mộ ấy. Cô chăm chú vào công việc. Lúc đầu còn tính toán lượng pha nhưng sau làm theo bản tính. Cô thích nó thế nào thì nó sẽ thế ấy. Rượu mà! Lạ miệng sẽ ngon hơn.

Đứng mỗi rá rời suốt từ 7h đến 12h, Lam dường như không còn sức để đi về nữa mặc dù nhà trọ của cô ở gần đấy. Lam nghiệm ra rằng, công việc có liên quan đến sắc đẹp đều dễ dàng hơn công việc tay chân cứng cáp nhiều. Rồi bất chợt Lam thấy thương thân mình lạ. Giá mà rũ bỏ được hết tất cả thì Lam sẽ thanh thản biết bao! Giá mà tâm hồn Lam còn trinh nguyên như ngày nào thì bây giờ...

Một nhân viên đưa Lam về vì tiện đường, anh ta có vẻ phục cô lắm. Lam tin anh ta là người tốt lại thật thà nữa. Ánh mắt anh ta lúc nào cũng sáng ngời – đấy là đôi mắt của một tâm hồn yêu đời, yêu người. Ra còn nhiều người bình thường quanh Lam đang yêu cuộc sống đến mức giản dị, giản đơn. Lam thử cho mình một chút hơi thở mát lạnh của sương đêm vào đáy lòng. Chà! Có vẻ mát lạnh và dễ chịu. Lần đầu tiên sau gần hai năm Lam có cảm giác này. Tâm hồn cô thư thái và trẻ trung lại. Ước gì bây giờ có người ấy ở đây để được chia sẻ... Chắc hẳn anh sẽ vui lắm!

Lam đi vào giấc ngủ dễ hơn mọi hôm. Trong mơ Lam hoàn toàn là người hạnh phúc. Và kì lạ hơn Lam trở nên hiền lành yếu đuối, hay cười nhưng cũng dễ khóc. Và anh, con người mạnh mẽ ấy luôn ở bên cô, dịu dàng, an ủi, thông cảm, yêu thương. Nhưng chẳng khi nào Lam thấy rõ khuôn mặt rạng rỡ của anh!

_Tôi tình cờ gặp hai người con gái trong công viên vào ngày đầu tiên tôi đặt chân lên Hà Nội. Một cô gái khóc còn cô kia thì dỗ dành. Tôi không cố ý nghe chuyện của họ nhưng nó cứ lọt vào tai tôi, rõ

lắm. Câu chuyện đại loại là thế này. Cô gái đang khóc ấy yêu một anh chàng trong một lớp học thêm tiếng Trung. Nhưng anh ta lại chỉ yêu bạn thân của cô. Cô bạn ấy lại tỏ ra hồ hững, kiêu kì. Người con trai không lọt được vào trái tim của cô gái ấy đâm ra bất cần và làm đau khổ rất nhiều cô gái khác. Và cô gái khóc ấy dù biết nhưng không thể cưỡng lại được sự cuốn hút từ người con trai. Bây giờ trở nên bế bång vì bị từ chối và bị người bạn thân khinh bỉ. Tôi thật không tin lại có người đùa bỡn tình yêu như thế. Tôi cố lắng nghe địa chỉ của cô gái tại lớp học. Tôi có ý định sẽ cho người con trai đó biết thế nào là sự nhục nhã khi bị từ chối. Và tôi đã làm được. Đây, anh đừng nhìn tôi như thế. Dù tôi có biến thành quỷ thì tôi cũng không như cô gái mà anh yêu đâu. cái cô gái kiêu kì, luôn thích mình hơn kẻ khác ấy. Anh đừng ngắt lời tôi, để tôi nói hết đã... Tôi xin vào lớp học thêm với dáng vẻ một cô gái rụt rè, tóc lúc nào cũng bù xù, mắt đeo kính cận và có làn da ngăm đen. May mắn cho tôi là lúc tôi đến chỗ có mỗi Kiều Trang ở đó, còn anh thì chưa đến. Tôi lân la dò hỏi và ngồi cạnh Trang. Tôi nhận thấy trong mắt cô ta ánh lên sự mỉa mai, cô ta kinh tôi thì đúng hơn. Nhưng anh có biết vì sao cô ta cần tôi ngồi cạnh không? Vì cô ta đẹp, và càng đẹp hơn khi ở bên cạnh tôi. Tôi mặc kệ, rụt rè làm quen và cô ta ban nó như ban ơn. Lúc sau thì anh tới, anh ngạc nhiên và tức giận khi thấy tôi. Nhưng vì lịch sự anh lặng thinh ngồi xuống cạnh. Kiều Trang đơn đã:

_ Đây là Lam, còn đây là Hưng, bạn mình!

Anh khẽ gật đầu chào tôi. Còn tôi thì ngược nhìn anh, rồi lắp bắp:

_ Chào... chào anh!

Anh có tin lúc ấy tôi thấy thích thú thế nào không? Anh cũng thuộc loại đẹp trai đấy nhưng xem ra vẫn chưa bằng một vài người tôi bỏ rơi ngày trước. Chỉ có điều ánh mắt anh rất đặc biệt, nó như

có lực thôi miên. Tôi tin người ta “chết” anh vì ánh mắt đó. Tôi thì không sợ. Tôi quá nhàm rồi!

Sau đó tôi giả vờ là không có ai đến đón mà nhà thì xa. Kiều Trang tỏ ra quan tâm tôi, đề nghị anh đưa tôi về... Lúc về anh biết rồi đó. Tôi tỏ ra ngại ngùng, luôn miệng nói xin lỗi vì làm phiền anh. Còn anh thì thờ , lạnh nhạt. Anh tưởng tôi ngây thơ ư? Nhàm rồi. Mọi cái đều không qua khỏi mắt tôi, nhất là ánh mắt anh nhìn trộm Kiều Trang. Tôi lại càng không ngu dốt như Kiều Trang tưởng. Tôi chỉ giả vờ thôi. Mặc dầu mới học nhưng nói không ngoa tôi học bằng 10 cô ta. Sau một thời gian quen hai người tôi tình cờ biết được Kiều Trang muốn thử thách tình yêu của anh ra sao. Cô ta muốn anh phải làm cho tôi đau khổ thì cô ta mới nhận lời yêu... Tôi căm ghét cô ta đến cùng. Còn anh nữa, sao anh lại mù quáng thế?

_ Không! Lúc đầu thôi nhưng rồi sau đó anh yêu em thật sự. Anh nhận thấy tâm hồn em không phải là tầm thường. Em rất đẹp, một vẻ đẹp hướng nội. Anh yêu em trước lúc em “lột xác”.

_ Tôi có thể tin vì tôi nhạy cảm lắm. Tôi nhận thấy anh không còn nhìn Kiều Trang nữa mà anh dành ánh mắt ấy cho tôi. Tôi đã sửa lại bản thân mình nhưng một cách từ từ thôi. Đầu tiên là tóc không còn rối nữa. Sau đó đến da, và cuối cùng tôi bỏ kính trang điểm. Hừ! Tôi còn nhớ ánh mắt ngỡ ngàng của Kiều Trang và ánh mắt say đắm của anh khi nhìn tôi. Tôi biết tôi đã thành công. Tôi ríu rít bên anh và biết bên cạnh Kiều Trang đang tức ứa gan. Trong buổi học ấy, tôi đã chứng tỏ mình. Tôi nói chuyện với giáo viên sau hai tháng học. Kiều Trang chưa có bản lĩnh ấy. Kiều Trang đã được một bài học. Cô ta mất tất cả, trong đó có anh, người mà cô ta yêu.

_ Sao? Kiều Trang yêu anh? Không đâu!

Lam cười lạnh lùng:

_ Đúng vậy! Và bây giờ tôi trả lại lời yêu cho anh để anh tặng nó cho người anh yêu thật sự!

Hưng vội lắc đầu, anh nắm tay Lam khẩn khon:

_ Đừng nói thế em! Anh biết lỗi rồi. Anh yêu em thật sự mà.

Lam gằn giọng:

_ Liệu anh có chấp nhận nổi tôi khi tôi toan tính thế không?

Anh chấp nhận được, miễn là em cũng yêu anh.

Lam đứng bật dậy, gắt lên:

_ Không bao giờ có chuyện đó. Tôi làm việc này chỉ muốn trừng phạt anh thôi. Bao cô gái khổ vì anh rồi. Tôi sẽ không bao giờ gặp anh nữa. Chào anh!

Lam bỏ đi nhanh khỏi nhà hàng mặc cho Hưng ngồi im sững sờ, chết lặng. Đó là cái giá phải trả cho một kẻ tầm thường không biết phân biệt đâu là tình yêu chân thật, đâu là tình yêu mù quáng. Giờ anh đã nhận ra rồi thì đã quá muộn. Lam không bao giờ tha thứ cho anh. Mỗi mỗi cô ấy là người trên cao, đứng để mà phán xét.

Cuộc sống của Lam dần đi vào quỹ đạo. Buổi sáng lên giảng đường đại học, buổi chiều học ở thư viện, buổi tối đi làm thêm. Lam sống ở kí túc xá của trường và nói dối bạn về công việc tối. Lúc đi cô chỉ mặc bình thường, tạt vào nhà trọ thay quần áo trang điểm rồi mới vào quán. Cô đã quen với công việc, không những pha được rượu như ý của khách mà còn sáng tạo ra thứ rượu mới rất ngon.

Cô đặt tên là Hoa Anh Đào và ngay lập tức nó trở nên đắt khách. Kiều An quý và tôn trọng Lam lắm. Có rất nhiều “công tử, đại gia” yêu cầu được Lam tiếp riêng nhưng Lam không tiếp, Kiều An không dám ép. Lam có cái lí của Lam. Kiều An luôn phải dè chừng Lam, vì trong con người Lam có khí chất cao sang của một kẻ có học thức cao. Lam tự tin nhưng không tự kiêu, vì thế chẳng có ai có thể ghét Lam được.

Lam kín đáo xem lại phần đã học, khi đang đứng ở quầy rượu. Tiếng ồn không làm Lam bận tâm. Bài học đã cuốn hút tâm hồn Lam rồi. Thời gian rồi, Lam thường như thế. Cuốn sách hay vở được đặt trong một ngăn kéo, khi cần xem thì kéo ra, rồi lại đẩy vào khi phải pha chế rượu. Lam tận dụng thời gian để thấy mình vẫn còn sống có ích, sống trong sạch...

_ Cho một ly Rum chanh và hai Whisky nhẹ!

Lam vội đẩy ngăn kéo vào và nhanh nhẹn pha chế. Cô tiếp viên cười thân thiện:

_ Em phản xạ nhanh thật! Chị cứ tưởng em đang nghĩ ngợi gì lung lắm cơ đấy!

Lam cười nhẹ, đặt ba ly rượu vào khay, nói:

_ Công việc của mình mà chị! Chị mang cho khách đi.

_ Cô bé, cho anh một ly Hoa Anh Đào đi!

Giọng người con trai đang ngồi ở quầy vang lên nhừa nhựa. Lam nheo mắt:

_ Anh uống nhiều rồi mà...

_ Không sao! Anh còn phải ngắm em thêm nữa chứ, cô bé xinh đẹp!

Lam nhăn mặt. Cô pha rượu và đặt trước mặt hắn. Hắn nhanh nhẹn nắm lấy tay cô, nheo đôi mắt đã tình lại. Lam không rút tay ra được, bực bội:

_ Anh làm trò gì thế? Bỏ ra không?

_ Sao em khó thế?

_ Tôi ghét những kẻ như anh. Bỏ ra đi!

Hắn vẫn ngهنh mặt như không nghe. Lam bặm môi, dồn sức bình sinh vào tay còn lại, tung cú đấm vào giữa mặt hắn. Hắn ngã kền ra. Một vài người con gái rú lên, còn đám con trai vỗ tay tán thưởng. Mãi một lúc sau hắn mới dậy được, mũi chảy máu ròng ròng. Hắn gằn giọng:

_ Cô nhớ đấy, hừ!

Nói rồi, biến hẳn. Lam nhún vai, tiếp tục công việc. Kiều An lại quày, lắc đầu:

_ Lần sau em đừng làm thế nhé! Dù sao họ cũng là khách.

Lam lạnh lùng:

_ Hắn trêu em, em phải làm thế thôi. Nếu là người đứng đắn thì...

_ Nhưng em là con gái...

_ Con gái thì sao? – Lam ngهنh mặt – làm con gái thì phải để người ta muốn làm gì thì làm à?

Kiều An thấy bực mình, toan mắng lại thì một đoàn khách vào. Cô nhận ra ngay là một đoàn rất “sộp” và lật đật bỏ đi. Lam nhếch mép: Thấy tiền là sáng mắt lên.

Kiều An đơn đã mời đoàn khách vào trong phòng lạnh. Người thanh niên trẻ đứng giữa không lên tiếng, chỉ có những người xung quanh lên tiếng đề nghị.

_ Chị cho vài cô tiếp viên lên đi!

_ Vâng ạ! – Kiều An định đi thì bị người đàn ông kéo lại.

_ Đây là khách rất khó tính. Ông ấy cần sự hoàn hảo, chị hiểu chưa?

Kiều An mỉm cười gật đầu. Người đàn ông ngồi xuống cạnh người thanh niên, xum xoe:

_ Tổng giám đốc mới ra Hà Nội lần đầu nên không biết rằng vũ trường này nổi tiếng lắm, nhất là các cô gái...

_ Và cả rượu nữa! – một người đàn ông lên tiếng.

_ Cô gái pha rượu cũng rất tuyệt! – nhiều người khác đệ vào.

Người thanh niên chỉ nhếch môi, lạnh lùng ngồi im. Một vài tiếp viên bước vào. Toàn là những cô gái đẹp, ăn mặc đúng mốt. Kiều An đơn đã:

_ Mời các quý khách thưởng thức rượu Hoa Anh Đào của vũ trường. Đây là do nhân viên của tôi sáng chế ra đấy. Mời các vị tự nhiên.

Nói rồi Kiều An đi ra. Một cô tiếp viên toan kê ly vào miệng tổng giám đốc thì anh đã gạt ra, tự mình cầm lấy ly. Cô gái thoáng sửng sờ một chút song vờ nững nịu:

_ Anh này! Để em làm cho!

_ Tôi tự uống được chứ! – Người thanh niên lạnh lùng.

Nhấp một chút rượu, khuôn mặt anh giãn ra. Hương vị rượu nồng cay đậm đà rất đặc biệt. Lần đầu tiên anh được uống thứ rượu pha chế ngon thế.

_ Chà, tuyệt vời! – một người kêu lên – có thật là cô ta tự nghĩ ra cách pha không nhỉ?

_ Tụi em cũng không biết! Nhưng nghe cô ấy nói thế! – Cô gái ngồi cạnh tổng giám đốc lên tiếng – vì có thứ rượu này mà bà chủ rất nể cô ấy.

_ Cô ta tên gì? – Tổng giám đốc lên tiếng.

_ Dạ, Ngọc Huyền.

Khuôn mặt anh tối sầm lại rồi lại nhanh ***ng trở nên lạnh lùng.

_ Gọi cô ta lên đây. Tôi muốn gặp cô ta!

Cô tiếp viên lo:

_ Không được đâu ạ. Cô ta không tiếp ai đâu. Kiêu kì hết chỗ nói.

Người đàn ông có lẽ là cấp dưới nên nghiêm mặt nói với cô gái:

_ Cô hãy nói với bà chủ của cô đi. Phải mời bằng được cô ta lên đây, bao nhiêu tiền cũng được!

Cô tiếp viên bực bội đi ra. Cô không ưa Lam. Ai đến đây cũng chỉ chú ý đến cô gái pha rượu nhất là các chàng công tử nhà giàu. Riêng cô chẳng thấy Lam có gì hay ho cả. Khuôn mặt lúc nào cũng lạnh lùng, kiêu hãnh. Hừ! Chết tiệt thật!

Kiều An lân la lại gần Lam, cô dịu dàng:

_ Em có thể giúp chị một việc được không?

Lam mỉm cười tỏ vẻ dễ dãi:

_ Việc gì làm được em sẽ cố hết mình.

_ Em làm được thôi, thừa sức thôi mà... Chả là thế này... Có một ông khách...ông ta muốn gặp em để... biết công thức pha chế rượu Hoa Anh Đào. Ông ta sẽ bao hết số ly mà em sẽ pha cho khách trong vòng 30 phút. Em chịu không?

Lam cố kiên nhẫn nghe hết. Cô thoáng giận nhưng không thể lâu được vì vẻ mặt hết sức khấn khon của Kiều An. Cô còn nhớ cách đây hai tháng Kiều An là một bà chủ khó tính và xa lạ. Nhưng bây giờ... Lam nghĩ đến cái ơn của Kiều An đã nhận cô vào làm lúc cô yếu kém nhất. Khi mang ơn thì phải trả ơn thôi.

Nhìn Kiều An, Lam nghiêm nghị:

_ Em sẽ giúp chị lần này, một lần duy nhất thôi! Và em sẽ chỉ ở đó 30 phút!

Kiều An mừng như bắt được vàng:

_ Ôi! Chị cảm ơn em nhiều lắm...

Lam mang khay rượu lên tầng trên. Đứng trước cửa phòng bọc nhung, cô gõ khẽ rồi đẩy cửa vào. Năm người đàn ông cùng quay ra, chỉ có một người đàn ông trẻ ngồi giữa vẫn lãnh đạm ngồi uống rượu bên cạnh cô tiếp viên xinh đẹp. Lam cúi chào:

_ Các ngài có cần thêm rượu?

_ Ông Vũ Kha đây cần nói chuyện với cô! – Người đàn ông đứng dậy nhường chỗ cho Lam. Lam nheo mắt nhìn cô tiếp viên đang lả lơi bên cạnh.

_ Tôi không thích nói chuyện với kẻ không đứng đắn ngay trước mặt mình đâu!

Cô tiếp viên hừ nhẹ, ngồi thẳng lên. Lam đặt khay rượu xuống bàn, thản nhiên:

_ Tôi là Ngọc Huyền! Nghe chị An nói là ông muốn gặp tôi để hỏi công thức pha chế rượu Hoa Anh Đào, nhưng tôi nghĩ là chị ấy bịa để tôi đến đây!

_ Cô có vẻ tự kiêu lắm?

Lam nhếch môi, vừa nhanh tay pha rượu vừa nói;

_ Đấy không phải là tự kiêu mà là tự bảo vệ mình. Làm việc ở đây, cần phải thận trọng với phái nam.

Vũ Kha cười nhạt. Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt Lam, chế giễu:

_ Nghe cô nói tôi tưởng là một cô thánh nữ cơ đấy!

Lam cũng ngẩng lên, đón nhận ánh mắt của Kha không ngần ngại. Đôi mắt cô sâu thẳm, thoáng làm Vũ Kha xao động. Lam chớp mắt, tỏ vẻ thơ ngây:

_ Không hẳn vậy – phải gọi tôi là Quý nữ mới đúng. Tôi nguy hiểm chứ không đơn giản đâu.

Một vài người thoáng ngạc nhiên. Lam đặt ly rượu trước mặt Kha, thở dài vẻ luyến tiếc:

_ Đây là rượu của ông... Còn công thức pha thì là bí quyết rồi.

_ Tôi muốn cô một đêm có được không?

Câu hỏi sống sượng của Kha làm cho bao kẻ chết lặng. Mấy tay dưới quyền như từ trên trời rơi xuống. Xưa nay, tổng giám đốc trẻ có thể đâu...

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Lam nhún vai, đầu hơi ngửa ra sau:

_ Tôi không phải là hạng gái bán hoa. Có rất nhiều cô mong muốn điều ấy nhưng không phải là tôi. Tôi phải ở trên họ rất nhiều.

Vũ Kha bật cười. Tiếng cười của anh có vẻ chế giễu lẫn khinh miệt. Song anh cố hỏi:

_ Cô hơn họ cái gì nhỉ? Thật nực cười.

Lam tự tin trả lời:

_ Có thể về sắc thì không hơn nhưng về học vấn thì hơn rất nhiều. Ông chớ có chế giễu thế, tôi rất ghét. Có thể cho ông một quả đấm vào giữa mặt chẳng?

_ Con nhỏ kiêu căng kia, sao mà lại nói thế? Mà nên nhớ khi mà chân ướt chân ráo lên đây, ai đã giúp mà chứ, chính chúng tao.....

Cô tiếp viên lên tiếng tức giận. Lam vẫn lặng thinh. Cô gái vẫn tiếp tục nói:

_ Mà có học vấn ư? Chỉ có ngựa non háu đá... May ra có tài “nháy mắt” với lũ đàn ông...

_ Chị có thể im lặng được không? – Lam lạnh lùng – Nên nhớ chị hơn tuổi tôi và được bon đàn ông bầu là “Nữ hoàng tinh tế” nhất đấy.

Cô gái cứng họng, ngồi im lặng. Lam cười nhạt:

_ Có gì bức bối hãy nói riêng với tôi, đừng nổi cơn như một con điên mất ý thức thế... Nhìn chướng mắt! Chị muốn biết tôi hơn chị ở điểm nào hả? Tôi hơn chị ở chỗ biết im lặng đúng lúc và làm cho kẻ khác phải im lặng lắng nghe.

_ Cô khá lắm! – Vũ Kha lên tiếng, miệng anh nhếch lên một nụ cười ban ơn – Cô quả là một người biết mình biết ta... lại còn biết giấu mình nữa chứ? Chẳng lẽ không ai biết có một thời cô là ca sĩ phòng trà đắt giá?

Lam tròn mắt nhìn Kha. Quá khứ đó cô đã giấu rất kĩ, đến cô còn không muốn nhớ nữa, thế mà người con trai xa lạ này lại biết. Có thể anh ta là một trong những khách hàng của mình ngày xưa. Không thể thế được... Hắn rất lạ... mà rất quen nữa chứ!

_ Sao? Cô không nhận ra tôi chứ?

“Anh có một gia đình rất ấm cúng. Có bà nội, ba mẹ và một thằng em trai. Nó tên là Vũ Kha... Nó đẹp lắm, lại tài nữa. Bên ngoài nó vẫn là một đứa con trai học giỏi, làm hãnh diện bố mẹ anh nhưng bên trong lại ngấm ngấm nổi loạn. Điều này chỉ có mình anh biết thôi”. Kí ức ủa về trong tâm hồn Lam. Những lời kể của Vũ Nam và khuôn mặt anh cứ ẩn hiện lung linh... Vậy là đã rõ Vũ Kha là em Vũ Nam. Hơn nữa anh em nhà họ thân nhau lắm và mọi điều về cô, Vũ Nam đều kể cho Vũ Kha nghe hết kể cả lời từ chối đáng ghê tởm kia...

Lam ngẩng đầu lên, cười nhẹ:

_ Xin lỗi ông! Tôi chưa được hân hạnh biết ông và cái điều ông nói kia thật hoang đường...

_ Vậy sao? Tôi thì biết rất rõ về cô... Và tự hỏi vì sao một người như cô lại có sức hút như thế?

Lam nhìn đồng hồ, nhún vai:

_ Rồi ông sẽ biết thôi... Xin lỗi, đã hết 30 phút rồi. Tôi phải trở về với công việc thật của mình.

_ Tôi không cho cô đi thì sao?

Lam đứng lên, nhếch môi:

_ Thử xem, tôi chờ đấy!

Lam bước bình thản ra cửa. Nhân viên của Vũ Kha toan đứng dậy giữ lại nhưng anh ra hiệu ngồi im. Vũ Kha để mặc cho Lam đi. Lòng anh lại chìm vào dòng kí ức đau buồn vừa mới xảy ra trong gia đình anh... Nỗi đau hằn lên cùng với nỗi căm thù rục rịch cháy. Anh sẽ phải trả thù cho anh trai. Cô ta làm sao có thể yên ổn mà sống không chút nào dằn vặt suy nghĩ. Cô ta là con người máu lạnh và đáng khinh biết bao...

Vài ngày sau, Phương đến công ty của ông Thịnh để nhận việc. Mãi dè dặt, đến hơn 9h anh mới tới nơi được. Trông cách ăn mặc và đi đứng của anh, bác bảo vệ không cho vào. Phương phải tốn thêm thời gian để giải thích việc mình là người tốt và đang đi phỏng vấn. Mãi sau, ông ta mới mở cổng với thái độ hồ nghi. Đi xin việc mà đi tay không... cứ như bố tướng người ta!

Phương đi vòng vòng đến rã cảng mà không tìm ra phòng giám đốc. Mắt ngó nghiêng, chân rảo bước, Phương không hề để ý đường và đâm vào một cô gái đi ngược đường khiến đồng hồ sơ của cô văng tung toé. Phương vội cúi xuống đỡ cô lên, rồi rít xin lỗi. Cô ta sững người không dậy nổi.

Phương ngạc nhiên:

_ Cô sao thế? Chân cô bị đau ư? Tôi xin lỗi, để tôi....

_ Không, ... không sao đâu...

Cô gái lắp bắp đứng lên theo cái đỡ tay của Phương rồi anh cúi xuống nhặt hồ sơ. Anh khẽ mỉm cười khi trao lại cho cô gái. Nụ cười của anh quá đẹp đã đánh gục trái tim kiêu hãnh của người đẹp. Không hẳn là Phương cười với cô mà anh chợt nhớ lại lần đầu gặp Lam, cũng kiểu đâm này nhưng người xin lỗi lại là Lam... Lúc đó anh cứ tin cô bé rất ngoan, hiền, không ngờ...

Cô gái dợm bước đi thì Phương hỏi:

_ Tôi đang tìm phòng Tổng giám đốc... Cô có thể chỉ dùm không?

_ Anh xin việc ư?

_ Vâng! – Phương gật đầu – Hôm nay tôi đến thử việc.

_ Vậy anh theo tôi! Tôi cũng đang có việc lên đó.

Phương gật đầu. Cả hai đi dọc hành lang. Cô gái không còn e dè nữa, cô nói:

_ Tôi làm ở phòng kế toán. Còn anh? Tôi đoán là anh làm việc bên phòng nghệ thuật?

Phương nheo mắt:

_ Sao cô đoán thế?

Cô gái cười:

_ Tôi trông anh rất lạ, bụi bụi như những nghệ sĩ lãng mạn vậy.

_ Cô hơi làm một chút... Dáng người là tự tôi tạo ra thôi vì tôi thích vậy. Còn tôi lại xin vào chân kinh doanh cơ...

Cô gái tròn mắt nhìn Phương. Rồi cô quay đi trước nụ cười hiền lành của anh. Cô đoán một con người như anh thì không thể không được. Tới cửa phòng giám đốc, cô khẽ nói:

_ Tôi là Kiều Trang. Hy vọng còn gặp lại anh. Anh chờ ở đây nhé!

_ Vâng!

Kiều Trang đi vào một lúc rồi ra. Cô nhìn anh bằng ánh mắt khích lệ. Phương chỉ cười, không nói gì. Một lần nữa, nụ cười như mang đến niềm vui cho tâm hồn đang chìm ngập đau khổ của Kiều Trang sau sự ra đi của Hưng. Chẳng lẽ đây là số phận? Không có Hưng thì đời ta vẫn có thể đẹp hơn?

Kiều Trang trở về phòng kế toán, vừa ngồi xuống thì cô bạn ở ban thư kí chạy xộc vào, miệng tíu tít:

_ Dọn dẹp ngay đi! Giám đốc cùng trợ lý mới đến đó...

Kiều Trang tròn mắt. Kể từ ngày Hưng thôi việc chuyển vào Nam thì ghế trợ lý, không ai có thể đảm đương nổi. Cô chợt liên tưởng đến chàng trai vừa quen...

Tổng giám đốc bước vào cùng với Phương. Những cô gái phòng kế toán choáng ngợp trước vẻ đẹp của anh. Phương mỉm cười, ánh mắt anh dừng lại ở Trang, làm cho cô vừa sung sướng vừa ngại ngùng.

Ông Thịnh trịnh trọng tuyên bố:

_ Đây là trợ lý mới của tôi. Các anh chị làm quen đi.

Phương dí dỏm:

_ Tổng giám đốc nói thế là ngược rồi. Lẽ ra tôi phải làm quen với họ chứ? Tôi là Phương, mới ra trường. Xin các anh chị tận tình giúp đỡ.

Kiều Trang nhẹ nhàng:

_ Rồi anh cũng sẽ là cấp trên của chúng tôi mà!

Phương vờ kêu lên:

_ Đàn em làm sao dám ạ...

Vẻ hoà đồng của Phương khiến mọi người thích thú. Ông Thịnh càng tự hào về anh hơn. Phương muốn tiếp cận công việc với danh nghĩa một sinh viên mới ra trường, chứ không phải là con ông. Dĩ nhiên ông bằng lòng với kế hoạch của con. Mà ông cũng không dự tính được hết suy nghĩ của Phương. Là một trợ lý, anh sẽ có nhiều thời gian để tìm Lam – người con gái khắc sâu trong tim anh... Mấy ngày qua anh đã lên kế hoạch đi tìm một cách công phu. Đầu tiên là mấy trường đại học, rồi mấy trung tâm giới thiệu việc làm... Dù có mất nhiều thời gian anh cũng vẫn đi tìm!

Vũ Kha ngồi trầm ngâm bên ly rượu, mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Nắng vàng ròn trên những nhánh cây. Đây là đặc trưng của Sài Gòn. ở Hà Nội, giờ chỉ có cái nắng gắt, ***i chang, thỉnh thoảng đổ những trận mưa rào lớn, bất ngờ đến rồi lại bất ngờ đi. Mưa có tính cách của một cô gái hay hờn dỗi. Lạ thật!

Có tiếng gõ cửa, Vũ Kha đứng dậy, mở cửa. Vũ Nam mỉm cười:

_ Ngồi một mình nhớ người yêu à?

Kha lắc đầu. Anh lách người ra ngoài rồi đẩy chiếc xe lăn vào trong. Vũ Nam chép miệng:

_ Đừng giấu. Anh biết em nghĩ gì mà!

Trong hồn Kha có gì đó băng khuâng. Rồi anh nhìn xuống người anh đáng kính, lòng dâng lên nỗi đau xót xa.

Đặt Vũ Nam ở gần xa lông, Kha pha thêm chút rượu. Nam nói băng quơ:

_ Nắng đẹp quá!

Kha nhún vai:

_ Em không chú ý. Anh uống rượu đi...

Nam cười. Dạo này anh chỉ quanh quẩn ở nhà, đam buồn chán.

Kha nhìn anh, hỏi:

_ Chuyện cưới xin với Loan sao rồi?

Nam xoay ly rượu trong tay, nói ví âm điệu không buồn không vui:

_ Cũng sắp xong rồi. Kì thực anh không muốn Loan khổ vì mặc cảm. Một người tàn phế như anh...

_ Kìa anh, sao lại nói thế? Một người tài giỏi như anh là niềm mơ ước của biết bao cô gái cơ mà? Mà Loan cũng yêu anh thực lòng.

Nam cười:

_ Ừ! Mấy năm nay cô ấy tận tụy chăm sóc anh khiến anh xúc động quá...

_ Chỉ xúc động thôi sao? – Kha tò mò – Có phải anh còn nhớ tới con người bội bạc ấy?

Vũ Nam chột bâng khuâng. Quên làm sao được người con gái xinh đẹp ấy... Nhưng giờ cô ấy chỉ còn là một góc nhỏ trong trái tim anh, còn phần lớn kia dành cho Loan.

_ Anh bây giờ chỉ có mình Loan thôi. Cô gái ấy đã lùi xa vào dĩ vãng. Mà em cũng đừng oán ghét cô ấy nữa, kéo lại hối hận không kịp.

Kha nhướng mày. Anh lạnh lùng:

_ Sao anh lại nói thế?

Nam nghiêm giọng:

_ Em tưởng anh ngồi ở đây mà không biết những hành động của em ngoài ấy ư? Anh biết hết đấy... Em đang cặp với Huyền mà?

Kha nhếch môi:

_ Chỉ tạm bợ thôi. Cô ta đã làm anh thế này, bà không còn... Em không thể tha thứ được.

Vũ Nam thoáng rùng mình khi nhìn vào khuôn mặt tối lại của em trai. Nó hận đến mức ấy ư? Huyền có làm cho trái tim anh đau thật đấy nhưng tất cả mọi việc là do anh cơ mà...

_ Em đừng để nỗi oán hận làm cho mờ con tim...

Kha bật cười:

_ Em làm sao có thể yêu cô ta được chứ. Dù cô ta đẹp đấy, tự tin và kiêu hãnh đấy, nhưng em chỉ thấy khinh sợ thôi. Ba năm là một thời gian dài rồi... Có lẽ cô ta...

Nam ngắt lời bằng giọng gay gắt:

_ Em đừng thế nữa! Huyền không hẳn như em nghĩ đâu. Cô ấy có những điểm mạnh của mình mà! Em không yêu thì buông tha cho cô ấy đi...

_ Cũng sắp kết thúc rồi! Em đang chờ xem cô ta sẽ như thế nào?

Kha mỉm cười. Phải! Anh đã chờ, chờ đến khát khao những ngày ấy. Bao năm cố gắng để chờ ngày hái “quả”. Lòng oán hận của anh sẽ chấm dứt...

Nam thở dài bất lực. Anh không thể khuyên được Kha nữa. Nó vốn cứng đầu từ bé, dù có biết mình sai nhưng vẫn khẳng khái bảo vệ ý kiến của mình. Kha có thật không hiểu trái tim của mình không? Không yêu mà lúc nào cũng trầm ngâm? Không yêu mà lúc

nào cũng chỉ muốn ra Bắc thật sớm? Kha có nhận ra niềm vui sướng của nó bên cạnh Huyền không? Hay nó chỉ cho rằng đó là sự quá nhập tâm vào vai diễn? Ôi! Đứa em trai ngốc nghếch của anh, nó đã yêu rồi...

Kha nhấp chút rượu. Hình ảnh về Huyền trở nên mờ nhạt sau nỗi giận hờn lớn lao của anh. Phải, đó là chọn lựa của anh! Không thể tha thứ cho người con gái đó được!

_ Phương! Phương!

Phương dừng xe, quay lại nơi có tiếng gọi. Một chàng trai bước ra khỏi quán cà phê, vẫy vẫy. Phương cho xe quay lại, chợt cười khi nhận ra người bạn từ thuở nhỏ, trước khi anh bỏ về Hải Dương.

Ngồi xuống cạnh bạn, Phương hồ hởi:

_ Còn nhận ra tao sao mày?

Chàng trai vỗ vào vai Phương:

_ Mày có biến thành cát tao cũng nhận ra. Chà! Dạo này đẹp ác nha. Làm tao phát “ham”!

Phương vuốt tóc, lắc đầu:

_ Đừng bốc tao lên trời quá... Lâu rồi không gặp, mày sao rồi, Vương?

Wương cười khế:

_ Cũng tàng tàng... Ngày làm tám tiếng tại công sở, tối thì đến vũ trường...

_ Chà, ghê thật!

Vương xoa hai tay vào nhau, thì thầm:

_ Vũ trường là nơi cuốn hút đấy. Nếu mày muốn, tao dẫn đến một nơi, đảm bảo mê li luôn...

Phương cười, anh còn lạ gì chốn đó khi ở Pháp đâu. Chỉ có điều là anh là người biểu diễn, còn họ là người nhảy. Anh ít nhảy vì không thích chút nào. Chẳng lẽ lại từ chối một khuôn mặt chân thật mà thiết tha kia. Anh phẩy tay:

_ Được rồi! Bây giờ tụi mình đi ăn gì gọi là hội ngộ nhé!

_ OK liền!

Cả hai rời khỏi quán cà phê đi vào một quán ăn khá nổi tiếng. Vui vẻ đến tối, cả hai rủ nhau vào vũ trường “Thanh niên”. Vương hồ hởi giới thiệu:

_ Giới sành điệu đến đây không hẳn vì nhạc hay, sàn đẹp, tiếp viên nhiệt tình đâu mà vì rượu pha ở đây ngon tuyệt.

_ Thế à? – Phương thờ ơ trả lời, rồi nhìn xung quanh. Mới 8h tối mà khách đã đông lắm. Hà Nội ngày nay khác xưa quá.

_ Mày biết ai pha không?

Phương đoán bừa khi ngồi xuống ghế. Vương cố lấy giọng nghiêm:

_ Đó là một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Kia kìa!

Phương nhìn theo cái chỉ tay của Vương. Anh thoáng giật mình nhận ra ngay cô gái ở sân bay. Anh dò hỏi:

_ Cô ta tên gì? Có người yêu chưa?

_ Cô ấy tên Huyền. Đang cặp với một tay trẻ tuổi tài cao. Nên chẳng ai dám xớ rớ...

Phương lặng thinh. Có phải là Lam không? Lí trí của tôi nói rằng đó không thể là em được. Còn trái tim cứng đầu lại khẳng định là em... Nếu là em thật thì sao? Anh thật không dám nghĩ tới... Ôi! Đau khổ quá!

Vương háy mắt:

_ Sao? Đồ rồi à? Cô ta “đá” lắm... Người tạo ra loại rượu “Hoa Anh đào” khiến đàn ông mê mết mà.

Phương đứng dậy. Anh không thể ngồi im để nghe lòng chất vấn, dạ cồn cào được. Phải làm một việc gì đó để biết được kết quả... Chẳng phải anh đang đi tìm Lam hay sao?

Đứng trước mặt Lam, anh cất giọng trầm trầm như cố nén xúc cảm:

_ Cho một ly “Hoa Anh đào”!

Lam từ từ ngẩng đầu lên. Cô choáng váng khi nhận ra Phương. Gần như muốn trào nước mắt vì sung sướng, bất ngờ... Nét mặt anh lạnh lùng khiến Lam hẫng hụt, cô chợt nhận ra mình và anh

cách nhau một không cách khá xa. Cô vội cụp mắt xuống, cố lấy giọng bình tĩnh:

_ Anh đợi cho chút nữa!

Phương ngồi xuống, mắt nhìn Lam không chớp. Mọi cái đều giống như tạc Lam của anh, nhưng sao cô xa lạ quá... Trái tim anh như có ai bóp nghẹt. Anh sợ phải đối mặt với sự thật.

_ Đây là rượu của anh!

Nhìn ly rượu, Phương chua chát. Đời là gì nhỉ? Sao mà anh thấy chán nản thế? Anh đã mất tất cả rồi ư?

_ Lam... Sao em lại đối xử với anh như thế? – Phương trợn mắt hỏi.

Lam giật mình. Mặt cô trắng bệch ra vì lo sợ. Phương biết ư? Hay anh chỉ nghi ngờ? Phương ơi! Xin lỗi anh... Em không thể là cô bé Lam gai góc được nữa. Em đã tự nhuộm đen mình để trở thành một viên ngọc đen bí ẩn và em phải sống mãi như thế. Em cần tiền hơn danh dự vào chính mình ngay lúc này. Mai kia, em sẽ dùng tiền để mua lại danh dự... Liệu anh có còn chờ và tha thứ cho em?

_ Lam! Nói gì đi chứ em?

Huyền tỏ ra ngờ ngác:

_ Anh gọi ai vậy? Tôi là Huyền cơ mà!

Phương cười nhạt:

_ Tôi hy vọng tôi làm... Người tôi yêu giống cô lắm... Giống như tạc... Tôi sợ...

Lam cười nhạt:

_ Sự công việc của tôi ư? Ra anh cũng biết phân cấp đấy.

Phương nhấp rượu vào môi. Vị nồng nồng cay cay đó khiến anh lâng lâng. Anh thở dài:

_ Cô có người yêu rồi mà... Nếu cô là Lam thì tôi vĩnh viễn mất Lam ư? Tôi đã tìm Lam khắp mọi nơi. Phát điên lên khi cô ấy ngừng liên lạc. Nơm nớp lo sợ cô ấy có người yêu mà quên tôi, và tôi chờ gặp cô ấy để tặng cô ấy chậu hoa đá tuyệt đẹp và tặng cả cuộc đời tôi cho Lam... Tại sao tôi lại không được gặp Lam?

Lam lặng thinh. Trong lòng cô như có giông bão nổi lên. Phương đẩy... anh vẫn chờ và ngóng trông. Còn cô thì phản bội chỉ vì... tiền và lòng hận thù. Cô đáng khinh biết bao! Lần đầu tiên sau năm năm, Lam nhìn lại con người mình để mà ghê sợ. Chỉ có một mình Phương mới đủ sức làm cô đau...

_ Cô nói đi, tại sao?

Lam bối rối:

_ Tôi không biết! Anh đừng thế! Tôi thành thật mong anh và cô ấy gặp lại, nhưng... sự thật có thể không như chúng ta nghĩ!

_ Huyền!

Huyền ngẩng phắt lại, bắt gặp ánh mắt nồng nàn của Kha. Phương khẽ quay người lại, nhìn lướt qua rồi tiếp tục uống rượu. Kha lúi lúi quày, hỏi:

_ Bao giờ em xong?

Huyền nũng nịu:

_ Hôm nay vũ trường hoạt động độc lập, còn quầy rượu lại nghỉ sớm... Anh cố chờ đến 10h nhé.

Kha nhìn đồng hồ, lắc đầu chán nản:

_ Còn tới những tiếng rượu nữa. Anh biết làm gì? Thôi, cho anh ly rượu đi!

Kha ngồi xuống cạnh Phương khiến Lam bối rối. Đây có những hai người con trai đang là địch thủ của nhau, dù họ không biết. Tội nghiệp Kha mà cũng tội nghiệp cả Lam nữa. Lam không thể ân cần hơn với Kha được trước ánh mắt hờ hững của Phương. Bây giờ thì có lẽ Phương đã tin Lam của anh vĩnh viễn không thể là Huyền – một cô gái pha rượu quán bar.

Phương phẩy tay khi một cô gái tỏ ý muốn nhảy với anh. Anh đứng dậy, đi về phía Vương. ánh mắt Lam kín đáo dõi theo bước chân bình thần của anh. Lòng cô chợt thấy hụt hẫng vô cùng. Nếu bây giờ anh biết cô là Lam thì anh có khinh không? Chắc là có rồi... Anh chẳng từng yêu thích sự thơ ngây của Lam đó sao? Anh lại chuộng sự thủy chung nữa...

_ Huyền, em sao thế?

Huyền giật mình, cô thoáng bối rối trước cái nhìn dò xét của Kha. Cô đáp ứng:

_ Không... có gì đâu! à, anh Kha vào đây... tình hình gia đình thế nào?

Kha che giấu ánh mắt oán hận, anh thở dài:

_ Bình thường... Ba mẹ vẫn còn buồn về chuyện xưa... Anh trai dù tập vật lý trị liệu nhưng cơ hội trở lại bình thường mong manh lắm.

Lam quay đi chỗ khác. Nỗi ân hận lại day dứt tâm can. Vũ Nam ngày xưa ấy... lẽ ra anh đã có một cuộc sống trọn vẹn hơn nhiều.

_ Em hy vọng anh ấy ***ng bình phục...

_ Có bình phục hay không thì anh ấy cũng sắp cưới vợ rồi. Một cô gái yêu anh ấy thật lòng!

Kha cố nhấn mạnh hai chữ “thật lòng” và chờ đợi phản ứng của Lam. Lam cười nhẹ nhàng:

_ Người tốt luôn gặp may mà!

_ à, chiều mai em có bận gì không?

_ Không ạ! – Lam ngoan ngoãn, chớp mắt chờ đợi.

Kha thân mật:

_ Chúng ta đi chơi nhé?

_ ở đâu?

_ Đã lâu rồi chúng ta không đi đâu xa... Em đến công ty anh chờ anh được không?

Lam gật đầu. Cô không hề thấy nụ cười ở khoé miệng anh ánh lên thâm hiểm. Cô đâu biết vũ trụ mà cô xây dựng sắp đến ngày sụp đổ!

Đi chơi với Kha xong, Lam cố lê bước về kí túc xá. Trong đầu cô vẫn là bước chân lẫm tũ của Phương... Kỉ niệm xưa kia lại sống lại lung linh huyền ảo...

Cúc đón Lam ở cửa, lo lắng:

_ Mặt cậu sao tái xám vậy? Ồm à?

Lam khẽ lắc đầu:

_ Không đâu! Chỉ mệt thôi! Đói quá! Cậu pha hộ tớ một tô mì đi.

_ Ừ! – Cúc lẫm xăng pha mì. Một chị năm cuối ngó xuống, chắt lưỡi:

_ Mà đi làm gì mà tối thế? Lúc nãy có anh Phi và con nhỏ Cẩm Loan đến rủ mà đi chơi đấy. Không có mà, họ có vẻ thất vọng, nhất là chàng Phi ấy!

Cúc lẫm chanh:

_ Anh Phi kêu mà nên nghỉ làm đi. Hết dạy cho bé Phụng Tuyền rồi mà còn làm tới tận khuya, sức đâu.

_ Anh ấy nói thế à? – Lam băng quơ hỏi khi thay áo.

_ Ừ, Cẩm Loan còn đề nghị sẽ tìm cho mà việc khác nhàn hơn...

Lam cười khẽ. Họ có biết cô làm gì đâu mà giúp nổi. Nói thì chắc chắn gây ra sự sững sốt.

Lam mở tô mì ra, hít hà vài cái, kêu lên:

_ Ngon quá! Cúc làm đầu bếp cho tớ suốt đời nhé?

Cúc bĩu môi:

_ Không dám đâu!

Lam cười và ăn vội vàng. Dù đang đói và mệt, Lam không thể ăn nhiều được. Nỗi buồn nghẹn ứ! Phương về bao giờ? Anh có biết chuyện gia đình cô không?

Đẹp mọi thứ sang một bên, Lam bỏ sách ra học, đồng hồ chỉ đúng 12h. Lam không thấy buồn ngủ vì đó đã là thói quen. Cô mở hòm lục ra hai chiếc hộp bằng nhung, một màu đỏ, một màu đen. Mở chiếc hộp màu đen, Lam mỉm cười. Sẽ có lúc cô đem trả lại chiếc nhẫn cho vợ Nam... Cô không thể cầm nó lâu hơn được nữa! Anh đã có mối tình thứ hai vĩnh cửu, mừng cho anh! Bỏ chiếc hộp vào túi xách, Lam cầm chiếc hộp đỏ lên, lòng lâng lâng. Chiếc nhẫn nhỏ xinh với những khe xoắn óng ánh bởi những hạt xoàn nhỏ ti như hạt bụi... Lam ướm nó vào ngón tay áp út, thật vừa vặn. Lần này là lần thứ ba cô đeo nó lên tay trong năm năm xa cách. Chiếc nhẫn tượng trưng cho trái tim Phương... Ôi! Phương ơi, sao bây giờ anh mới về? Anh có biết em đã khổ thế nào không? Sự sa ngã của em có thể cứu vãn được không anh? Em chỉ muốn đứng trước anh khi trong lòng thật sự trong sạch... Em muốn là em! Muốn lắm anh ơi!

_ Đi ngủ thôi Lam! – Cúc thò đầu ra khỏi màn.

Lam thu gọn sách vở, thở dài:

_ Bù đầu quá! Mai có chuyên đề công nghệ mới mà, tớ muốn chuẩn bị thêm... Mà thôi, ngủ cho sướng!

Dù nói thế nhưng Lam tin cô không thể ngủ được! Cô sẽ lại nhớ về ngày xưa, khi có Phương bên cạnh. Ôi! Ngày xưa yêu dấu!

Lam đứng trước cô thư kí của Kha, nói nhẹ:

_ Tôi muốn gặp anh Kha!

Cô thư ký bối rối:

_ Ông Kha đang có khách! Cô đợi chút nữa!

Lam lắc đầu:

_ Anh ấy hẹn tôi vào giờ này mà! Tôi là người trọng thời gian lắm. Tôi vào đây!

Lam xăm xăm bước vào. Cô thư ký vội vã chạy theo nhưng không kịp. Lam đã đẩy cửa vào. Cô sửng người khi thấy cảnh tượng trước mắt. Kha và một cô gái đang “thân mật” với nhau. Lẽ ra Lam phải quay đi nhưng chân cô cứng đờ như có dính keo với nền gạch. Đôi tình nhân rời nhau quay ra, không một chút bối rối. Khuôn mặt Kha còn chút gì đó tự mãn. Còn cô gái cười đắc thắng.

Cô ta cất giọng nhão nhọt:

_ Ai vậy anh? Sao mà bất lịch sự thế?

Kha nhíu mày:

_ Sao em vào mà không gõ cửa?

Sau phút bàng hoàng Lam lấy được tự chủ. Cô không thể ngờ sau ba năm như thế Kha lại có thể phản bội cô. Giờ thì cô hiểu tâm trạng của những kẻ bị cô phản bội. Nó vừa bẽ bàng vừa đau đớn.

Nhưng Lam còn đủ tỉnh táo để ứng phó vì cô có yêu anh ta đâu? Cô đã đợi chờ cái ngày mà anh ta trả đòn cơ mà?

Lam bước sâu vào trong, cười chua chát:

_ Nếu gõ cửa thì liệu tôi có thấy được sự phản bội của anh? Thật đều cáng!

Kha bức bội song vẫn không buông cô gái ngồi trong lòng mình ra:

_ Em ăn nói cho cẩn thận... Tôi không phản bội em, tôi chỉ chán em thôi!

Lam nguẩy đầu:

_ Chúng ta có chuyện cần giải quyết... Anh cho cô ta ra ngoài đi!

Cô gái nũng nịu:

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 14

_ Anh... em muốn ở đây. Vả lại việc có liên quan đến em mà...

Kha thoáng ngần ngừ khi thấy nụ cười khinh bật của Lam. Nhưng Lam giỏi che giấu cảm xúc lắm, anh phải làm cho cô đau khổ anh mới thoát được khỏi oán hận...

_ Không sao! Em ngồi xuống đi. Có chuyện gì? Em có thể im lặng mà ra khỏi phòng thì quan hệ của chúng ta vẫn bình thường!

Lam ngồi xuống ghế. Cô thấy khinh bỉ Kha đến tột độ. Chưa có một kẻ nào dám qua mặt cô, dám nói “xù” cô... “Vũ Kha! Tôi không để cho anh toại nguyện đâu!”

Nhìn cô gái ngồi cạnh Kha bằng ánh mắt toé lửa, Lam m** mai:

_ Cô ta cũng là gái vũ trường như tôi?

Cô gái nhú mày:

_ Cô ăn nói bậy bạ quá! Tôi là một cô gái đoan trang sao so sánh với cô...

_ Phải, cô ấy là con gái ông chủ hãng sản xuất máy xuất khẩu đấy... Chúng tôi chính thức công bố rồi!

ánh mắt Lam dịu lại, một nỗi buồn sâu thẳm được thay vào đó. Kha chùng lại. Sao có cảm giác hối hận này? Không thể tin được!

Mình không thể yếu đuối, hãy nghĩ đến anh Nam, đến bà ngoại...

Lam chuyển tông sang mềm mại:

_ Sao anh lại đối xử với em như thế? Anh có biết em đau lòng lắm không?

_ Cô mà biết đau lòng ư? – Kha nhạo báng – Cô chỉ biết gieo rắc tội ác thôi... Cô biết cô ác lắm không?

Lam tròn mắt:

_ Em ác? Ba năm quan hệ cùng anh em không có một điều tiếng gì... Anh cũng từng rất hạnh phúc mà?

_ Đó là giả đấy! – Kha buông gọn – Tôi không bao giờ yêu cô, cô hiểu chưa?

“Ra thế! Anh giỏi lắm!” – Lam cắn môi. Cái cảm giác bị lừa dối khiến lòng cô bứt rứt. Cô chợt nhớ tới Phương. Nếu người phán xét là Phương cô có thể ngồi đây, bình thản gọi chuyện? Phương ơi! Liệu anh có oán em như Kha đang oán không?

Thái độ im lặng của Lam khiến Kha tưởng như mình đang thắng. Tâm hồn anh đã có chút hả hê. Cô gái ngồi cạnh anh đưa tay vuốt tóc làm anh hơi khó chịu. Sao anh lại thấy ngượng trước Huyền lúc này?

Lam đứng dậy, nói nhẹ:

_ Giờ tôi hiểu rồi, xin cảm ơn anh đã cho tôi “sáng mắt”. Có lẽ tôi nên rút lui!

Kha bàng hoàng. Sao nhanh thế? Lẽ ra lời nói này phải để anh nói và cô phải là người năn nỉ. Lòng anh đang gào thét gì thế? Nín giữ Huyền lại ư? Không thể nào! Anh cứ ngồi im nhìn Lam loay hoay mở túi. Cô đặt chiếc hộp nhung đen trước mặt hai người, cười nhẹ:

_ Đây là món quà trước lúc chia tay Vũ Nam tặng tôi... Anh mang về đưa lại cho anh ấy để anh ấy tặng người vợ mới cưới. Tôi xin lỗi!

Kha nhận ra rằng Huyền đã biết tất cả ý nghĩ của anh... Anh cố lấy giọng lạnh lùng để che bớt sự bối rối lẫn bực bội:

_ Sao cô biết Vũ Nam?

_ Vì đó là anh trai của anh mà? – Lam nhếch môi – Và cũng là nguyên nhân mà anh trả thù tôi... Vậy thì anh đạt được mục đích rồi đấy. Tôi đang rất choáng váng đây. Lần đầu tiên, con trai làm tôi bẽ mặt!

Lam dậm bước đi liền bị Kha gắt:

_ Cô đứng đó! Chúng ta chưa nói chuyện xong. Cô nói đi, cô biết Vũ Nam là anh trai tôi từ khi nào? Nói!

Lam héch mặt lên một chút, nhả từng chữ một:

_ Ngay từ hôm đầu tiên gặp anh! Chỉ có anh mới biết tôi là ca sĩ phòng trà thôi. Mà anh lại giống Nam nữa... Anh em nhà anh giống nhau ở chữ đa tình nhưng không chung tình!

Kha bật dậy, hét lên:

_ Chính cô mới là loại đàn bà mất nết... Cô vô lương tâm đến mức lợi dụng người ta rồi đẩy ngã họ xuống hố bùn. Vì cô mà anh

tôi bị tàn phế, gia đình tôi mang tang tóc đau thương. Tôi hận cô và không bao giờ tha thứ cho cô!

Lam nghiêng đầu, thở dài:

_ Tôi chưa là đàn bà... và lỗi không phải là ở tôi. Không yêu anh anh cũng là một cái tội sao? Đừng quá vô lý như thế. Hơn nữa, tôi cũng phải trả giá cho cái tội vô lý của mình rồi. Anh làm tôi bị bể mặt, một người tự trọng như tôi không thể chịu đựng được. Anh trả thù xong rồi thì xin buông tha cho tôi.

Kha trợn mắt:

_ Cô đau khổ ư?

_ Có chứ! – Lam gật đầu – Nhưng không phải vì tình mà vì tự trọng. Xin nói một câu cho anh hiểu: Tôi hiểu rõ mưu kế của anh từ ba năm trước... và tôi thấy thú vị lắm. Chưa có một người con trai nào đến với tôi chỉ vì lòng thù hận cả.

Kha toan bạt tai Lam thì cô gái kia níu lại. Cô ta dám dặng:

_ Việc gì anh phải mệch xác với con nhỏ bá vợ này. Anh cho người lôi nó ra khỏi đây là xong!

Lam háy mắt:

_ Tôi không đến nổi chai mặt đến thế... Dù chẳng có chút gì liên quan đến mình cũng gan lì ngồi lại, diễn nốt vai “Thị Màu lẳng lơ”...

Cô gái giận tím mặt. Kha tựa người vào bàn, lạnh lùng:

_ Ra cô cũng rất cao tay.... Anh tôi nói quả không ngoa! Được rồi! Cô ra khỏi đây ngay!

_ Và sẽ mãi mãi không gặp anh nữa! – Lam lạnh lùng buông gọn.

Cô hùng hỏ bước ra ngoài. Tự nhiên cô thấy thanh thản lạ. Vậy là xong, cô có thiệt thòi chút ít nhưng Kha sẽ không đau khổ như bao người khác. Cơ bản anh là người tốt, rất tốt nữa là đằng khác nhưng anh lại có tật cố chấp và lạnh lùng. Rồi sẽ có lúc anh hối hận vì những gì mình đã làm! Sẽ có lúc đấy!

Kha rút một điều thuốc cài lên khoé miệng. Không hiểu sao lòng anh như có lửa đốt. Lam đi rồi, anh thấy hụt hẫng. Một vật rất quý giá, anh để tuột mất chỉ vì lòng oán hận... Kha lắc đầu, không thể như thế! Anh làm sao có thể yêu cô được! Cô gian xảo, tàn nhẫn lắm!

Lam dừng chân trước nhà Cẩm Loan. Một buổi chiều vô vị sắp hết, Lam muốn có Loan vào giờ phút này. Cô bấm chuông cửa với hy vọng Loan có nhà. Cái giọng nhí nhảnh như ngọc vỡ ấy luôn làm người ta vui!

Cửa mở, nhưng không phải là Loan mà là bà giúp việc. Lam lễ phép:

_ Bác à! Loan có nhà không ạ?

_ Cô chủ đang tiếp cậu Phi ở trong phòng khách. Mời cô Lam vào!

Lam gạt đầu, đi thẳng vào. Cô đã quá quen thuộc với căn nhà này. Cô yêu quý mọi người ở trong gia đình Loan và họ cũng vậy. Lam chỉ ước có gia đình tuyệt vời như của Loan...

Tiếng cười của Loan vọng ra cùng với giọng nói nhẹ của Phi. Anh có vẻ hợp với Loan. Lam băn khoăn không biết có nên vào không.

Họ đang vui thế cả mà!

Bà giúp việc nói to ở cửa:

_ Cô Lam, sao cô không vào?

_ ... Cháu...

Loan và Phi ngừng nói chuyện vì nghe tiếng Lam. Loan chạy ra, hồ hởi:

_ Lam à! Sao không vào hả con khi? Vào đi!

Lam miễn cưỡng bước vào. Cô cười với Phi nhưng không nói gì. Phi nhìn cô lom lom:

_ Em làm sao thế? Trông có vẻ mệt mỏi!

Lam lắc đầu, cô hỏi băng quơ:

_ Đói quá! Có gì ăn không?

Loan mỉm cười:

_ Cậu này thì... May mà còn chút bánh mẹ tớ mới làm. Chờ chút nhé!

Loan vào trong. Không khí giữa Lam và Phi chùng xuống. Anh nhìn cô với ánh mắt nửa như lo lắng nửa thương yêu:

_ Em đừng làm việc quá sức! Con gái mà... Em cứ gầy mòn đi. Anh xót quá!

Lam nhếch môi:

_ Không sao! Sức em còn chịu đựng được như thế này mười năm nữa cơ. Con người ta vì cuộc sống mà thôi...

_ Con khỉ! Mà lại sắp giờ triết ra hả?

Loan vừa đặt đĩa bánh xuống bàn, vừa nói. Cô nhìn Lam âu yếm như nhìn một đứa trẻ. Lam cầm một chiếc bánh lên:

_ Ngon nhỉ? Có mẹ thật sướng!

Lam bình thản ăn. “Nhưng mình thà không có mẹ thì hơn” cô nghĩ thầm, trán hi nhăn lại.

Loan vô tư vỗ nhẹ tay xuống chân Lam:

_ à! Tối qua tớ thấy một người giống cậu lắm ở vũ trường Thanh Niên.

Lam giật mình. Phi nhìn cô lom lom.

_ Cậu làm gì ở đó thế? – Loan hỏi.

Lam nguẩy đầu, lấy giọng thản nhiên:

_ à, ông chủ của mình cần mình giao một lá thư cho chủ vũ trường ấy mà. Lúc ấy mình rồi, chưa phi tính toán gì nên giúp ông ấy... Cậu sao tới đó?

Loan nhìn thoáng Phi. Anh vẫn lơ đãng nhìn vào ti vi. Cô nói nhỏ:

_ Anh họ mình rủ đi chi! Nhưng mình không thích chốn đó lắm.

Lam gật gù:

_ Bởi cậu trong sáng quá mà. Không nên như thế trước cuộc đời đầy cạm bẫy.

_ Sao Lam lại nói thế? – Phi cau mày – Sự trong sáng luôn giúp người ta đến với Chân – Thiện – Mỹ.

Nhìn Loan đang chớp mắt xúc động, Lam nhún vai:

_ Tùy quan điểm và hoàn cảnh sống của mỗi người thôi. Loan thì sống trong trướng rủ màn che rồi, còn Lam... bươn chải với đời từ lâu! Lam đã mất sự trong sáng của tâm hồn...

Nghe giọng nói chua chát của Lam, Phi thương quá. Ba năm là thời gian dài để làm bạn với cô, hiểu cô. Phi tin Lam rất trong sáng và có nghị lực. Lam trong sáng đến nỗi chẳng có một bạn trai nào, sợ đến những tiếng huýt gió làm quen, những lời tỏ tình nóng bỏng qua mạng... Vậy sao hôm nay Lam lạ thế? Đôi mắt đen thăm thẳm kia vưng những nét buồn bi ai ư? Sao Lam không để anh chia sẻ mọi điều.... Hay cô vẫn coi anh như là kẻ xa lạ?

Lam vươn vai đứng dậy:

_ Đi hát karaoke đi?

_ Sao? – Loan thốt lên.

Lam lắc đầu:

_ Buồn quá! Mà nếu hai cậu ngại thì thôi, tớ đi...

_ Được! Cùng đi cho vui! – Phi cũng đứng lên khiến Loan buồn bực. Lại đi ba! Ba năm rồi còn gì? ở đâu có Lam là ở đó có Phi, mà ở đâu có Phi thì ở đó có Loan. Loan thật không hiểu vì sao mình

kiên nhẫn như thế? Nhưng cô tin vào một ngày nào đó Phi hiểu được tấm chân tình của cô! Chỉ có Loan mới có thể đem lại cho Phi hạnh phúc trọn vẹn mà thôi!

Cả phòng kế toán đang làm việc nghiêm túc thì cô thư ký của tổng giám đốc chạy ào vào, mặt biến sắc. Cô hét lớn:

_ Trời! Một tin xấu đến mức nghe xong có áp thấp nhiệt đới xuống công ty ta...

Kiều Trang nhăn mặt:

_ Có gì vậy? Không thấy đang giờ làm việc à?

Cô thư ký xì lên một tiếng:

_ Ồi giờ! Nghe xong có người nhảy dựng lên đó!

_ Sao? Nói đi! – Máy cô còn lại nhao nhao. Cô thư ký phớt lờ vẻ mặt khó chịu của Trang, nói:

_ Tớ tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của trợ lý giám đốc với ... Họ nói về... người yêu của trợ lý!

_ Ồ!

Kiều Trang ngẩng đầu lên, tim đập thình thịch.

_ Hình như cô ta tên Yên...

Kiều Trang choáng váng. Mọi giấc mơ bị sụp đổ. Ra Phương đã có người yêu...

_ Cô ta là phóng viên. Tổng giám đốc hỏi bao giờ thì tiến tới...

_ Bao giờ? – Một cô hỏi.

Cô thư ký lắc đầu:

_ Lúc ấy tớ không kịp nghe... Chà! Muốn thấy mặt cô ta quá! Chắc phải điếm lệ lắm.

Kiều Trang không ngẩng lên nữa, cố gắng tập trung vào các số liệu. Chẳng lẽ đó chỉ là o tưởng của cô? Một Hưng tốt đẹp đã ra đi vì đau buồn, giờ là một Phương kì bí và xa vời... Kiều Trang này bạc bẽo vậy sao? Trời ỉ!

_ Xin lỗi! – Một tiếng hỏi trong veo khiến mọi người nhìn ra cửa – cho em hỏi phòng trợ lý ở đâu ạ?

Kiều Trang chiếu ánh mắt căm tức lên cô gái. Cô thật đẹp, nét đẹp hiền dịu, gọi cho người ta cảm giác an tâm thanh thản. Kiều Trang không thể bằng được. Cô đã kém một người con gái, giờ lại không thể bằng người kia ư?

Yên bình tĩnh trước mọi ánh nhìn. Cô nhắc lại:

_ Các chị có thể chứ ạ?

Cô thư ký dí dỏm:

_ Em là gì của trợ lý tổng giám đốc? Bạn gái ư?

Yên đỏ mặt không nói gì. Thái độ này khiến những người đối diện tìm được câu trả lời cho thắc mắc của mình. Nhưng đối với Yên đó là một nỗi đau từ ba năm trước, khi những cánh thư từ Pháp gửi về. Phương đã thắng thường khước từ tình cảm nóng bỏng của cô chỉ vì một người con gái khác, anh chỉ có thể coi cô là bạn và mong cô tìm

được một người con trai khác... Thế đấy! Lẽ ra Yên đã bỏ đi khỏi nhà Phương từ lâu, nếu ông bà Thịnh không an ủi và khuyên can. Ba năm để cô phấn đấu vì Phương. Có thể Phương sẽ quay trở về... Vậy là Yên hy vọng...

Cô thư ký sời lời:

_ Em theo chị!

_ Dạ! Chào các chị ạ!

Yên đi theo cô thư ký tới phòng trợ lý. Cô gõ cửa và hồi hộp khi nghe tiếng Phương trầm ấm:

_ Mời vào!

Bao giờ mà cô chẳng hồi hộp trước anh, nhất là đôi mắt sáng như sao ấy. Yên cố gắng trấn tĩnh đẩy cửa vào. Có gì đâu! Chỉ rủ đi chi thôi mà! Cố lên Yên!

Tự động viên mình xong, Yên nhoẻn cười:

_ Sao? Công việc ngập đầu à?

Phương tỏ vẻ vui mừng khi gặp Yên. Anh đứng dậy và rời khỏi bàn làm việc:

_ Sao rỗng lại đến nhà tôm thế?

_ Yên làm sao dám là rỗng? – Yên nhỏ nhẹ – Yên đến xem ông trợ lý như thế nào?

_ Mời Yên ngồi! – Phương chỉ tay vào ghế – Vậy Yên đến xem đi rồi cho nhận xét?

Yên nhìn khắp phòng rồi dừng lại ở Phương. Trông anh chừng chặc trong bộ vét màu đen. Yên thấy tim mình run lên và cô vội cup mắt xuống.

Phương vẫn vô tâm:

_ Sao?

_ Ờ... Tuyệt lắm! – Yên cố lựa lời – Phương có vẽ bạn?

Phương lắc đầu:

_ Bạn thì còn tùy mình thôi. Nghe nhé, nếu mình muốn bạn thì lôi hồ sơ ra mà xem, đi kiểm tra các ban phòng. Còn nếu muốn rồi thì cứ ra ngoài mà... nhong!

Yên bật cười:

_ Ra Phương làm theo cảm hứng! Vậy Phương có muốn rời khỏi đây không?

Phương sáng mắt:

_ Yên rủ đi chơi à?

Yên chột buồn. Sao Phương có thể vô tư thế? Mà có lẽ hình bóng của mình vẫn chưa lọt vào tim Phương thôi...

_ Ờ! Yên có một công việc muốn Phương cùng đi. Yên phải viết bài về một tài năng trẻ của phần mềm vi tính...

_ Sao? – Phương có vẽ quan tâm.

_ Đó là một sinh viên của khoa công nghệ trường đại học quốc gia. Người ấy đã tạo ra trang web mà rất nhiều nhà doanh nghiệp phải truy cập để có được kết quả thoả mãn yêu cầu.

_ Sao lại là người ấy? Không biết nam hay nữ ư?

_ Không! Người ấy chưa từng xuất hiện hay lộ tên thật bao giờ. Nhưng không ngờ, hôm qua toà soạn của bọn em nhận được tin nhắn của trưởng khoa là người ấy đồng ý cho phỏng vấn.

Phương vuốt tóc, nói với vẻ thú vị:

_ Hay thật! Phương cũng muốn biết con người tài ba đó... Đi ngay giờ chứ?

_ Ừ! – Yên cười hạnh phúc.

Phương cởi áo vét ra vắt lại trên ghế. Anh không thích gò bó khi đi ra ngoài. ở chốn sinh viên ấy, càng gin dị càng dễ kết thân. Phương cần phải rà lại xem Lam của anh có ở ngôi trường ấy không

Lam ngồi yên ở ghế xa lông phòng trưởng khoa và chờ đợi. Cuối cùng cũng đến lúc để cô lộ mặt để cho những kẻ khinh rẻ cô sáng mắt ra. Và Kha nữa, anh sẽ phải hối tiếc.

Chẳng phải anh đã từng nghe cô nói: "Em hơn những cô gái ở vũ trường này là có học vấn" anh vẫn khinh cô. Lam cười nhẹ. Nếu anh biết hàng ngày anh vẫn vào trang web của cô để tìm tư liệu thì sao nhỉ? Liệu rằng anh có trợn tròn mắt ngạc nhiên? "Trái tim đá" lại là Ngọc Huyền – chuyên gia pha rượu – và Ngọc Lam – sinh viên giỏi nhất khoa! "Trái tim đá"... và rồi Phương cũng sẽ biết. Anh sẽ không bao giờ dành tình cảm yêu thương cho một người như cô: thay đổi,

lừa dối... Tim Lam nhói nhói. Mặc cho ai nghĩ gì về mình, nhưng Phương khinh ghét cô thì cô đau lòng lắm...

Có tiếng nói ngoài cửa, Lam ngồi thẳng dậy, ngược mắt ra cửa. Đi đầu là thầy chủ nhiệm khoa, sau là một cô gái và một chàng trai. Lam choáng váng. Đó là Yên và Phương. Cô bấu tay vào chiếc ghế. Cô gắng kìm cảm xúc. Sao cô phóng viên báo Tiền phong lại là Yên? Và Phương và Yên đã gắn bó với nhau như thế này ư? Thật không ngờ!

Yên không nhận ra Lam, cô chỉ thấy quen quen. Phương thì khác, anh không tin được một cô gái pha rượu lại có một trang web tài tình ư? Đầu óc cô ấy tương đương với cái đầu của Lam... Có lẽ nào?

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Thầy chủ nhiệm giới thiệu khi cả ba đang đứng đối lập nhau:

_ Đây là Nguyệt Yên – phóng viên báo Tiền phong, còn đây là anh Phương bạn cô Yên... Nhân vật chính của chúng ta là Nguyễn Ngọc Lam...

Phương đứng sững nhìn Lam.... Lam ư? Em đấy ư? Sao lại như thế?

Yên reo lên:

_ Có phải em học kém chị hai khoá ở trường Nguyễn Trãi không?

Lam cười nhẹ:

_ Vâng!

_ Ra các em quen nhau à? – Thầy chủ nhiệm cười lớn – Vậy thì càng dễ nói chuyện. Thôi nhé, tôi có việc cần đi, các em cứ tự nhiên!

_ Chào thầy ạ! – Lam và Yên cùng chào.

Phương vẫn đắm chìm vào trong cảm xúc bất chợt vừa tới. Anh thấy nhói lòng khi nhớ tới chàng trai của Lam. Sau 5 năm gặp lại, Lam đã thay lòng đổi dạ...

Lam đùa nhẹ:

_ Anh chị vẫn thân thiết như ngày xưa nhỉ? Có lúc nghĩ tới chuyện tiến tới chưa?

Yên đỏ mặt:

_ Bọn chị vẫn là bạn... Còn em thế nào?

Lam liếc nhìn Phương. Dù có thế nào chẳng nữa thì cô chẳng còn đuổi kịp anh... Vậy cứ để mặc cho anh nghĩ cô thật xấu xa:

_ Em chỉ chú tâm vào học thôi!

Phương nhếch môi, chiếu ánh mắt nghiêm khắc vào Lam. Cô thay đổi nhanh đến thế ư? Có anh ở đây mà vẫn nói dối một cách trơn tru. Yên vô tư không để ý tới thái độ của hai người cạnh mình. Cô bật băng ghi âm để trước mặt Lam.

_ Bây giờ chúng ta bắt đầu vào việc nhé?

_ Vâng! – Lam cụp mắt xuống, vẻ hiền lành.

Phương vẫn không thôi nhìn cô, ánh mắt nửa thiết tha nửa hững hờ. Cõi lòng anh réo gọi tên cô nhưng lí trí lại kìm lại. Biết thế này, anh đừng tìm, đừng chờ.... Nhưng không có Lam, liệu cuộc sống của anh có vui vẻ nổi không?

_ Em làm trang web "Trái tim đá" bao lâu rồi?

Phương nhúm mày. "Trái tim đá" là trang web tuần trước anh truy cập khi cần tư liệu về những công trình vĩ đại của thế giới xây dựng. Anh đã thật sự phục người sáng tạo ra trang web phong phú này. Giờ biết đấy là Lam, anh không hề bất ngờ về khả năng của cô. Chỉ

có điều anh ngốc quá khi không nhận ra ngay "Trái tim đá" là Lam của anh!

_ Dạ, em bắt đầu có ý tưởng từ năm đầu vào đại học. Em đi thu thập những thông tin về kinh tế, nghệ thuật, chính trị mất tới một năm. Rồi xử lý nó qua file dữ liệu.

_ Nghe nói trong đó có một góc dành cho tư vấn kinh tế. Những nhà doanh nghiệp trẻ có thể tham khảo?

_ Vâng! Những kinh nghiệm đó em chắt lọc được qua một số nhà doanh nghiệp lão thành và có tên tuổi... Có một chút là suy nghĩ của em...

Yên quay sang Phương:

_ Anh Phương đã vào trang web này chưa?

Phương cố lấy giọng tự nhiên:

_ Một lần... Có vẻ nó rất phong phú... Cô tài thật! Những kinh nghiệm đó cô làm thế nào có được? Theo tôi được biết họ đều là những người khó tính. Không ai tiết lộ bí quyết làm ăn của mình cho một kẻ xa lạ như cô cả?

Lam biết Phương đang xách mé cô chuyện đi làm thêm, tiếp xúc với nhiều loại người đây! "Sao lúc nào anh cũng nắm được nhược điểm của em thế?"

_ Ờ... có kinh nghiệm gì chẳng?

_ Không có gì đâu ạ... Chả là thế này... Em có làm thêm cho một shop thời trang lớn nên thỉnh thoảng có tiếp xúc với các đại gia đưa

vợ hay người yêu đi sắm đồ.

Phương cười nhạt;

_ Vậy à? Cô em thật đáng khâm phục!

Yên thở dài:

_ Chị biết khó khăn của em... Chẳng phải trước kia em bỏ dở kì thi quốc tế vì...

_ Không sao đâu! Chị đừng nhắc tới! – Lam cau mày chặn lại.

Phương ngồi thẳng dậy. Anh cười tươi:

_ Có chuyện gì mà không nhắc tới? Trong lúc học phổ thông có gì nghiêm trọng sao?

Lam phẩy tay:

_ Chuyện của tôi liên quan gì anh? Mà chị có phỏng vấn tiếp không hay là dừng?

Yên hấp tấp hỏi ngay vì sợ Lam không chịu nói nữa:

_ Em có ý định gì tiếp theo không?

Lam vuốt tóc, cười nhẹ:

_ Sau khi ra trường em sẽ mở vài trang web khác có nội dung dành cho nhiều loại người khác nhau. Em hy vọng mình sẽ thành công khi lập một công ty phần mềm nhỏ!

Yên nhìn Lam với vẻ khâm phục:

_ Chị chúc em thành công!

_ Dạ!

Lam cúi đầu. Phương đứng dậy muốn về. Yên bắt tay Lam rồi đi ra. Phương quay lại nhìn Lam, ánh mắt anh lạ lùng chắt chứa bao điều. Lam lảng tránh ánh mắt ấy. Cô ngồi xuống xa lông, lòng bần thần, hụt hẫng. Phương làm đảo lộn mọi trật tự cô cố sắp xếp từ xưa. Bao giờ anh cũng làm cô bối rối dù cố tỏ ra lạnh lùng. Anh là cứu tinh đời cô mà cũng là khắc tinh lớn nhất. Phương ơi! Giá anh cứ ở phương trời xa mãi, để em không phi đối diện với lòng mình... Em cần anh biết bao! Và em lại căm ghét mình vì khát vọng đó... Có bao giờ anh hiểu lòng em?

_ Sao? Cô ta đã nghỉ việc ở đó ư? – Kha kêu lên thẳng thốt khi nghe điện thoại từ một người dưới quyền - Được rồi! Không cần đâu!

Bỏ điện thoại xuống, Kha buồn bực dựa người vào thành ghế. Sao anh lại quan tâm tới cô ta khi mọi cái đã chấm dứt? Mà chấm dứt sao được khi anh không thể tiếp tục với những cô gái khác đến với anh. Anh có mặc cảm tội lỗi. Hơn tháng không gặp cô, anh sống như thiếu thốn một cái gì đó. Làm thế nào để thoát khỏi tâm trạng khốn khổ này?

Cô thư kí gõ cửa rồi rón rén đi vào. Kha nhướng mắt mệt mỏi:

_ Có chuyện gì thế?

_ Tôi mang báo sáng đến cho ông thưa tổng giám đốc!

_ Có gì đáng chú ý không?

Cô thư kí rút từ tập báo ra tờ Tiền phong, nói:

_ Trên tờ Tiền phong có bài phỏng vấn và tiểu sử về người chủ trang web "Trái tim đá".

Kha bật dậy, lấy tờ báo, nói:

_ Cô ra ngoài đi!

_ Dạ

Cô thư kí đi rồi, Kha mở báo ra. Đập vào mắt anh là bức ảnh chụp Lam đang tươi cười. Anh thoáng sửng sốt, lẩm nhẩm đọc: "Nguyễn Ngọc Lam – người sáng tạo ra trang web kinh tế tài năng". Thật không ngờ? Đây rõ là Ngọc Huyền... Sao có thể có người giống nhau thế? Anh không tin... Có sự ngộ nhận gì chăng? Anh chăm chú đọc, càng đọc càng thấy bàng hoàng.

"Tôi được mời đến khoa Công nghệ trường Đại học Quốc gia để phỏng vấn một nhân vật nổi tiếng đang giấu mặt. Chủ nhân của trang web đang mang lại lợi ích cho rất nhiều nhà doanh nghiệp chỉ là một cô gái trẻ, còn đang học năm thứ 3 tại giảng đường đại học. Không ngờ đó lại là cô gái cùng quê với tôi. Chúng tôi cùng học ở một trường ở Hải Dương, cô ấy kém tôi 2 tuổi nhưng mới vào trường đã nổi tiếng như cồn. Lam có mái tóc dài, mượt, xinh đẹp đầy bí ẩn. Học kỳ I năm lớp 10 Lam học chênh mảng, lại xa cách với lớp. Có lần Lam còn đánh một bạn trong lớp nữa nhưng chuyện đó là sau khi Lam nổi tiếng bởi màn độc diễn đàn ghita và sáo tuyệt hay. Lam đủ tài: hát hay, đàn ghita giỏi, thổi sáo kỳ tài, đòn quật Judo dữ dội... và sau này hoàn hảo cả trong học tập. Sau Phương, Lam được đánh giá là thiên tài toán học. Ai cũng tin Lam sẽ thành đạt được rất nhiều thành tích khi đi thi đấu tại quốc gia và quốc tế...

Tôi thật không ngờ, sau lần thi quốc gia năm 11, bà ngoại cô bé mất sau một trận ốm. Lam nghỉ học một tuần rồi đi học lại. Lúc ấy, Lam giành giải nhất quốc gia môn toán. Và được chọn đi thi quốc tế. Lam đã từ chối vì không có tiền! Không một ai thuyết phục nổi... Lam vốn dĩ cứng cỏi và bướng bỉnh nữa.

Bẵng đi năm năm, tôi lại gặp Lam tại trường đại học này. Niềm tự hào lẫn khâm phục trào lên trong hồn tôi. Lam vẫn giỏi như xưa, thật không ngờ!..."

Kha bỏ tờ báo xuống vì mệt mỏi. Có rất nhiều trùng hợp giữa Lam và Huyền...

Reng...Reng...Reng...

Kha áp ống nghe vào tai, làu bàu;

_ Ai thế?

_ Anh đây Kha! – Tiếng Vũ Nam trầm ấm nhưng vẫn còn chút băng khuâng – Em đọc bài phóng sự trên báo Tiền phong chưa?

Kha cố lấy giọng tự nhiên:

_ Em đang đọc....

_ Đó là Huyền đấy! Mà thực ra Huyền là Lam mới đúng!

_ Sao anh biết được? – Kha kêu lên – Huyền làm gì có đi học? Cô ta đi làm suốt ngày mà!

Nam thở dài qua máy:

_ Lần đầu tiên anh gặp, cô ấy tự xưng là Ngọc Lam... Anh còn nhớ rõ lúc ấy cô ấy tóc dài, bện sam, trên người khoác cặp, khuôn mặt non nớt! Hồi đó cô ấy mới học lớp 10.

Kha buông rơi máy. Lừa dối! Cô ta quả là giỏi lừa dối mà! Thật ra con người cô ta như thế này chứ đâu phải như anh biết. Cô ta có tài học và biết giấu mình. Thật đáng ghét!

Kha muốn xé toang tờ báo ra nhưng anh lại thôi, chăm chú nhìn vào phần phỏng vấn. Anh thật không ngờ, bộ óc của cô lại siêu việt thế. Ngày xưa, anh xem cô đánh vi tính chỉ như xem trẻ con tập viết chữ... Cô giỏi thật...

Kha nhắm mắt lại. Hình ảnh Lam cười hiện ra lung linh kì ảo dưới ánh đèn. Ba năm, các cuộc hẹn chỉ là những buổi tối, thỉnh thoảng mới là những buổi chiều. Vậy mà anh không hề nghi ngờ. Anh đã tin cô tuyệt đối. Niềm kiêu hãnh của cô dường như là niềm yêu mến của anh. Bây giờ anh biết ba năm qua anh trân trọng và nâng niu cô thế nào... Chỉ vì tính hiếu thắng và bảo thủ, anh đã mất cô vĩnh viễn!

Kha bật dậy, anh nhấn nút ở điện thoại gọi cô thư ký:

_ Cô Xuân, chuẩn bị vé máy bay cho tôi ra Hà Nội!

_ Dạ!

Kha nhíu mày nhìn bức ảnh của Lam trên mặt báo. Anh đã biết mình tha thứ cho cô từ rất lâu rồi, chẳng qua tại anh ngoan cố... Lam ơi! Hãy tha thứ cho anh!

Phương dừng lại trước ngôi nhà nhỏ có giàn hoa tigôn hồng. Cửa cổng của ngôi nhà để ngỏ, anh thản nhiên đi vào. Ở trong nhà phát ra những tiếng lịch kịch kê dọn đồ. Anh rảo bước thật nhanh

đến ngưỡng cửa. Thật may mắn cho anh. Lam đang ở đó với hỗn độn đồ dùng. Phương im lặng ngắm nhìn khuôn mặt cô với những giọt mồ hôi lấm tấm. Lam ngồi bệt xuống sàn, mệt mỏi vì đóng đồ. Tay cô băng quơ cầm một thứ lên rồi đặt xuống, đầu óc trống rỗng.

Phương bước vào trong, đến cạnh cô rồi ngồi xuống:

_ Lam...

Lam giật mình quay ra. Đôi mắt cô mở to khi thấy Phương. Trái tim trong ***g ngực chợt đập sai mất một nhịp.

Phương tươi cười;

_ Anh chỉ muốn nói với em dù là có muộn rằng anh đã trở về...
Và anh đã tìm thấy em...

Lam thôi không nhìn Phương nữa. ánh mắt cô trở nên lạnh lùng nghiêm khắc:

_ Xin lỗi, chuyện đó chẳng liên quan gì tới. Chúng ta đã cắt đứt quan hệ từ 3 năm về trước.

Như đoán được câu trả lời của Lam, nên Phương bình thản, chiếu tia mắt hiền hoà lên khuôn mặt Lam. Anh hạ giọng nhỏ;

_ Đấy chỉ là do em thôi chứ? Ba năm qua anh vẫn viết thư cho em và không gửi nữa, chỉ để bên bức ảnh của em. Em lúc nào cũng nông nổi...

Lam đứng dậy, hét lên:

_ Anh không được quyền nói tôi thế. Sao anh không tránh xa tôi ra cho tôi thanh thản hơn? Thật là bực mình khi bị anh đeo bám để

giấu cợt tàn nhẫn...

Phương giữ vai Lam lại, giọng khản khản:

_ Quả có lúc anh rất bức nhưng chỉ là một chút thôi. Những điều đó không thể ngăn lòng anh thôi nhớ tới em, em hiểu chứ? Dù em có làm những gì anh tin đó chỉ là do hoàn cảnh... Em chỉ đeo mặt nạ vào mình để dễ đối chọi với đời thôi. Còn con người thật của em, không bao giờ thay đổi!

Lam bàng hoàng. Chưa một ai có thể nói với cô những điều như thế, họ chỉ nhìn những hành động của cô mà phán đoán, nhận xét. Phương sao lại nhìn thấu cả những điều mà đến cô cũng khó nhận ra? Anh không hề trách cô, luôn quan tâm và lo lắng... Sao anh lại bao dung thế?

Thấy Lam lặng im, Phương thương quá. Anh kéo cô vào lòng, thì thầm:

_ Anh không thể để cho em một mình nữa. Hãy chia sẻ với anh, em sẽ thấy nhẹ nhõm hơn.

Lòng Lam thấy rung rung lạ. Cô thềm được gục lên vai anh để khóc oà biết bao! Ước muốn này luôn thường trực trong cô từ lúc gặp khó khăn. Nhưng anh đâu có ở đây... Anh xuất hiện lúc này thì được gì? Khi mà cô đã trượt dốc, đã tự nhuộm đen mình... Cô không còn xứng với anh nữa. Phải dứt khoát rời xa anh để anh không phải khổ và mình không bị bẽ bàng...

Lam mím môi, đẩy mạnh Phương ra. Bị bắt ngờ, Phương chới với về phía sau. Lam quắc mắt:

_ Anh tránh xa tôi ra. Tôi không có gì cần phải chia sẻ... Tôi không cần thương hại...

Phương đứng lặng người. Đôi mắt anh tràn ngập nỗi đau...

Lam vẫn cố buông lời lạnh lùng:

_ Mà nếu tôi có cần người tâm sự thì đã có người rồi... Tất nhiên không phải là anh... Chúng ta khác xa nhau quá. Tôi không dám phiền tới anh...

Lam khoát tay:

_ Xin anh về cho...cứ coi như chúng ta là hai người xa lạ, tôi tin anh sẽ thấy nhẹ nhõm hơn!

_ Em đang nói thực lòng mình? – Phương nheo mắt, hỏi m** mai.

Lam hơi bất ngờ trước thái độ đó của anh. Nhưng anh là một kẻ có bản lĩnh lắm cơ mà. Anh có thể làm chủ hoàn cảnh bất cứ lúc nào anh muốn. Lam không thể thua anh!

Lam nguẩy đầu:

_ Dĩ nhiên rồi!

_ Em quả ngoan cố! – Phương vừa nói vừa tiến lại gần Lam – Lúc nào cũng tỏ ra bất cần và tự chuốc đau buồn vào thân. Em thích làm nhím xù lông lắm à?

Lam lùi lại, cô la lên:

_ Anh đừng có tiến lên thế mà nên lùi lại đi!

_ Sao? Em sợ à?

_ Tôi mà sợ! – Lam hích mặt lên và đứng lại. Cô trông thấy nụ cười đẹp đẽ của Phương, lòng chao đảo. Cô rửa thềm sự mềm yếu không đúng chỗ của mình.

_ Sao em lại tự nhuộm đen mình? – Phương chợt hỏi nghiêm khắc – Em cần tiền đến thế sao?

Lam chợt rùng mình. Phương như đi guốc trong lòng cô, hiểu hết các góc ngách trong hồn cô... Ôi! Phương ơi... Lam cúi gục đầu xuống, lòng đau như cắt. Anh đâu có bao dung như Lam tưởng đâu. Anh vẫn cứ quan tâm đến vấn đề xấu xa của cô đấy thôi...

Phương thở dài, quay đi:

_ Em không muốn nhìn thấy mặt anh thì anh về... Quả thực anh rất buồn. Không ngờ mỗi tình đầu thơ mộng lại chấm dứt chỉ vì chuyến du học ấy... Nhưng tất cả chỉ tại lòng người chứ đâu tại thời gian!

"Rõ ràng anh đang trách móc cô thay đổi mà! Anh chẳng như anh nói. Anh ác lắm!". Lam cố ghìm nước mắt tủi thân mà không được. Sao trước anh cô mềm yếu thế? Dù ai làm cô bẽ bàng thế nào cũng không bằng một câu nói lạnh lùng của Phương...

Phương chỉ có đủ can đảm bước chân đến ngưỡng cửa. Nghe thấy tiếng khóc ảm ức của Lam, anh không đành lòng. Vội vã quay lại, Phương rồi rít:

_ Lam... Anh xin lỗi!

Lam hất tay Phương ra khỏi vai mình, cô quay mặt vào tường khóc oà lên:

_ Anh ác lắm... Anh là đồ... đồ nguy công tử...

Phương lắc đầu, suýt bật cười vì câu mắng mỏ của Lam. Vừa rồi mới làm mặt lạnh, xua đuổi như đuổi địch, vậy mà giờ đã nức nở vì ấm ức rồi...

Phương toan ôm cô vào lòng thì cô gạt lên:

_ Anh biến đi! Chẳng phải anh...

_ Em quay lại đây nào! – Phương nghiêm khắc – Ngoan cố... à, cố chấp thì cũng ít ít thôi cho người ta nhờ chứ?

Lam quay phắt lại:

_ Mặc kệ tôi!

Đôi mắt Lam mọng nước y như cái lần cô khóc trên tầng thượng, rất đẹp. Anh cười nhẹ:

_ Em vẫn như ngày nào...

Lam lặng câm đứng như hoá đá trước đôi mắt nồng nàn của Phương. Phương nhẹ nhàng đưa tay lau những giọt nước mắt của Lam. Giọng anh nhẹ như nhung:

_ Nước mắt của "đá" trong lắm... Mặt nạ của "đá" cũng rất đẹp, nhưng con người thật của "đá" mới là tuyệt nhất. Bởi vì "đá" có một trái tim yêu...

Lam hoàn toàn thu hết móng vuốt mà cô giương ra chống anh. Cô chịu thua anh rồi. Trái tim cô đang điều khiển lý trí. Nó mách bảo hãy để yên cho Phương xoa dịu nỗi lòng. Phương kéo đầu Lam áp vào ngực mình, nói nhỏ:

_ Em có nghe thấy gì không? Trái tim anh nó đang nói "rất nhớ em" đấy. Em có tin trong năm năm qua anh đã dùng nỗi nhớ để chăm sóc cây hoa đá của chúng ta không? Nó đã rất lớn, sinh con cháu rồi, đông đúc lắm. Và nó cứ giục anh đi tìm cô chủ của nó để tạo một gia đình hạnh phúc...

Lam thấy ngượng khi anh đột nhiên đề cập đến vấn đề đó. Cô cứ úp mặt vào ngực anh, nghe nao nao một cảm giác bình yên. Năm năm qua, thứ tình cảm mỏng như pha lê ấy không hề vỡ tan trong cô, và giờ đây, nó trở thành một viên ngọc rất đẹp, rất cứng cáp...

Phương nâng mặt cô lên, lắc đầu:

_ Em đúng là đáng ghét lắm... Thấy anh mà cứ lẩn như... chạch khiến tim anh cứ nhoi nhói. Anh sẽ không để cho em có cơ hội lẩn nữa đâu. Em sẽ ở bên anh suốt đời, hiểu chưa?

Lam trề môi:

_ Anh có nằm mơ không đấy? Em chưa có nói gì với anh đâu... mà ham hố!

Phương bật cười, nhìn sâu vào mắt Lam:

_ Em theo anh về nhà để anh giới thiệu với bố mẹ anh...

Lam sững người. Cô lách người ra khỏi tay anh, ngồi bệt xuống sàn thờ dài:

_ Em không thể... Bố mẹ anh sẽ không chấp nhận một người con gái như em đâu.

_ Sao em lại nói thế? – Phương ngồi xuống bên cạnh, tay anh cầm chặt tay cô - Em hãy coi đó như một giấc mộng dài đi. Giờ em đã tỉnh và có anh ở bên cạnh suốt đời...

Lam cúi đầu:

_ Anh có tin em vì tiền mà đi hát trong vũ trường không? Anh có tin em cặp với rất nhiều người con trai không? Và em đã chia tay họ với những lời tàn nhẫn. Em độc ác lắm. Đừng có thương em. Em không thể trao cho anh.. nụ hôn đầu tiên đầy thiêng liêng đâu... Em ...

Nước mắt Lam rơi lã chã xuống tay cô và tay Phương. Phương không hề thấy giận mà chỉ thương cô hơn. Lam của anh sao mà mềm yếu thế. Cô như một bông hoa yếu ớt trong gió bão... Một mình chống chọi thì sao không tránh khỏi một chút gãy lá, dập cành? Giờ đây, anh sẽ che chở cho cô, không để cô bị tổn thương nữa. Khẽ nâng khuôn mặt đầm nước mắt của Lam lên, anh nói trong xót xa:

_ Tội em tội quá!

Anh cúi xuống thật thấp, hôn nhẹ lên vàng trán thông minh bừng bình rồi xuống mắt nghe vị mặn của nước mắt tê dại trên bờ môi. Lam im lặng đón nhận. Cảm xúc này đến với cô rất kì lạ, đến mức kì diệu. Ra đây mới thực sự là... hôn... Những lần trước cô diễn mà chẳng có hồn tí nào. Vì nó không được nốt nhạc thanh thoát từ trái tim cô hoà lẫn, vì nó không được cô đón nhận... Trong lòng Lam, giờ đây chỉ còn là Phương và cuộc sống mới. Cô sẽ vì anh để làm

nên một hạnh phúc mà cô xứng đáng được hưởng. Lam biết ơn ông trời đã ban tặng Phương cho cuộc đời đầy bất hạnh của cô.

Lam ngồi ngoan ngoãn trong lòng Phương. Anh kê cằm vào đầu Lam, mắt mơ màng;

_ Anh đang rất hạnh phúc vì có được em!

Lam cười nhẹ:

_ Rồi anh sẽ thấy bất hạnh sớm thôi. Tính em bất thường lắm!

_ Chỉ cần em luôn ở bên anh là được, mọi điều anh chịu tất! – Phương cất giọng khẳng khái – Mai chúng ta đi chơi nhé? Ngày kia cũng chơi... Tất nhiên là khi em học xong...

Lam chặc lưỡi:

_ Không được rồi! Em phải về quê vì ngày kia là giỗ bà ngoại em.

Phương nhận thấy có chút xót xa trong giọng nói của Lam. Anh xiết nhẹ tay Lam:

_ Anh về cùng với nhé?

_ Đừng anh! – Lam lắc đầu – Giờ chưa phải lúc. Đợi em hai ba năm nữa được không?

Phương nheo mắt lắc đầu:

_ Không được! Lâu quá! Anh muốn ngay lập tức cơ. Anh đã chờ em ... lớn năm năm rồi!

Lam nghiêng người;

_ Vậy thì thôi luôn, chẳng có thời hạn gì hết.

Phương suyt nhẹ:

_ Không được! Em thừa biết tính anh mà... Bao giờ em đi, anh đưa em ra... taxi...

Lam bật cười:

_ Ngày mai ạ! Cám ơn anh!

Nụ cười của Lam đẹp quá, khiến hồn Phương ngất ngây. Biết hạnh phúc thế này, anh đã đến tìm cô sớm hơn, chẳng qua trong anh còn chút tự ái đàn ông thôi.

Phương giúp Lam dọn đồ sang một nhà mới. Cô nói rằng ngôi nhà này chỉ có anh biết được thôi. Phương cũng không hỏi vì sao cô làm thế. Phương tin ở Lam. Mọi hành động, việc làm của cô dù có làm anh đau lòng một chút nhưng chỉ là để che dấu một cái tôi yếu đuối bên trong. Lam rất cần được bảo vệ!

Mấy ngày sau, Phương tìm Lam khắp nơi. Ở trường, ở kí túc xá, ở nhà trọ đều bật tin tức. Anh bức lắm. Lẽ ra bây giờ cô phải có mặt ở đây rồi chứ? Hay Lam lại tránh mặt anh? Không đâu. Lam đã hiểu rõ lòng anh rồi còn gì. Lam không để quên để chuyển đi nơi khác! Anh phải kiên nhẫn chờ đi.

Phương cố gắng dậy thật sớm để dọn phòng và dọn nhà. Cả ngày hôm qua anh đã đứng chờ Lam ở kí túc xá và ở nhà trọ đến mệt nhoài cả người. Nếu không vì bố và dì dạn thì anh cũng chẳng thèm dậy làm gì. Anh nhớ lại câu chuyện tối qua với bố và dì - một câu chuyện gây ngạc nhiên cho anh không ít. Anh có thêm một người em gái, tuy chỉ là con riêng của dì. Phương không hề hỏi về

quá khứ của dì bởi Phương biết đó là một nỗi đau. Qua năm năm suy nghĩ chín chắn hơn, Phương không còn ghét dì mà thương dì hơn. Cuộc đời dì như một kiếp hoa trôi trên dòng sông đầy sóng... Nay dì tìm được con gái, chắc dì vui lắm. Bố còn dặn phải coi nó như em và bù đắp cho nó tình thương gia đình. Có lẽ để thuyết phục nó về đây, bố và dì phải mất rất nhiều thời gian và công sức!

Phương gặp Yên ở cầu thang, cô cầm một lọ hoa hồng nhung rất đẹp. Phương cười:

_ Yên mang hoa vào phòng em gái của Phương à?

Yên gật đầu:

_ Mong sao cô bé ấy thích. Căn phòng ấy cả ngày hôm qua dì và Yên dọn đó!

_ Chắc nó thích thôi! Công của bao nhiêu tình thương mà.

Phương vươn vai đi xuống. Yên hỏi với theo:

_ Phương dọn dẹp phòng chưa, để Yên giúp?

Phương nheo mắt:

_ Rồi! Cám ơn nghe!

Yên đi nhanh lên lầu. Cô đặt lọ hoa trên bàn học của cô bé. Cả ngày hôm qua cô được nghe dì Lương kể về cô con gái với một sự yêu thương vô bờ. Dì không tiết lộ tên vì dì muốn dành bất ngờ cho cả hai: Yên và Phương.

Ngắm lại căn phòng lần nữa, Yên thấy hài lòng. Cô nghe thấy tiếng mở cổng và tiếng ô tô chạy vào. Yên mỉm cười phóng xuống

nhà. Xe dừng lại trong sân thì Yên xuống. Phương cũng đứng đó từ lúc nào. Cửa bật mở, bà Lương và ông Thịnh bước ra, liền sau đó là Lam. Phương và Yên sững sốt. Lam cũng không nói được gì. Con trai của ông Thịnh lại là Phương ư? Rõ là trò chơi của số phận mà!

Cổ họng tiếng nói phản kháng trong người, Phương bước tới. Ông Thịnh vui vẻ:

_ Bố và dì đưa em gái của con về đây. Chắc hẳn hai con đã biết nhau?

Phương trả lời máy móc:

_ Dạ... Biết!

Yên chạy lại, hồ hởi nắm lấy tay Lam:

_ Thật không ngờ! Lam lại là con của dì Lương... Nhìn kĩ ra hai người rất giống nhau.

Bà Lương có vẻ vui vì câu nói của Yên. Lam lạnh lùng:

_ Tôi không thấy đúng lắm. Mọi người đều bảo tôi giống bà ngoại.

Bà Lương và ông Thịnh hiểu đó là câu trách khéo của Lam. Bà ngoại chỉ là người ngoài, làm gì có huyết thống.

Lam nhìn chăm chú vào Phương, miệng nở nụ cười:

_ Điều em không ngờ là em lại làm em gái anh – một con người nổi tiếng. Em vui lắm! Hy vọng anh sẽ coi em là một cô em gái đúng nghĩa!

Phương lặng người. Anh đã chờ cô trở về nhưng không phải bằng cách này. Một danh phận trong nhà anh chờ cô nhưng đâu phải là cô em gái bé bỏng... Một rào cản nữa lại được dựng lên trước mặt anh và Lam mất rồi. Thật trớ trêu.

Ông Thịnh giục con:

_ Con nói gì đi chứ Phương? Nhanh lên!

Phương cười cười:

_ Anh sẽ dành hết tình cảm cho em, yên tâm đi Lam ạ!

Với anh, câu nói đó có hai nghĩa và anh hy vọng Lam hiểu điều đó. Bà Lương nắm tay Lam kéo vào nhà. Lam nhìn xung quanh với đôi mắt lãnh đạm. Bà mẹ sống trong sung sướng còn con thì chật vật, khổ sở trong đời. Thật đáng buồn...

Lam ngồi đối diện với Phương ở bàn ăn. Anh nhìn cô chăm chú khiến cô bối rối. Lam nghiệm ra rằng cô và anh sẽ mãi không bao giờ gặp nhau...

Yên nhìn Lam với con mắt yêu thương. Số phận Lam thật lận đận long đong, bây giờ có mẹ rồi chắc sẽ được bù đắp nhiều. Bà Lương là một người giàu tình cảm và rất tế nhị.

Ông Thịnh hỏi:

_ Lam này... Học ở trường có vất vả không?

Lam hiểu ông nói về tiền nong. Nếu không vì lời trần trời cuối cùng của ngoại thì Lam đâu có ngồi yên để nghe họ cật vấn? Nước

mắt của người đàn bà kia đâu thể làm lung lay nổi oán hận trong lòng cô! Mãi mãi không thôi oán hận!

_ Dạ... Cũng có chút ít vất vả, nhưng cháu lo được...

Bà Lương dù không hài lòng về cách xưng hô của Lam song vẫn im lặng. Bà biết Lam cần nhiều thời gian để thay đổi. Hiện giờ bà đang rất vui vì được đoàn tụ cùng con. Có lẽ nó đã tha thứ cho bà!

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Khi mọi người đã về phòng, Lam nhẹ nhàng đi ra vườn. Khu vườn rộng và có rất nhiều hoa hồng. Lam chợt nhớ tới những bông hoa quăn tiền ngày xưa...

_ Em có vẻ chấp nhận số phận? – Phương lên tiếng từ phía sau.

Lam quay lại, thấy khuôn mặt anh mờ ảo dưới ánh trăng. Cô khẽ lắc đầu:

_ Em không chấp nhận thì sự thật vẫn thế... Bố anh và... Bà ta đã là một thì anh và em sẽ mãi là hai...

Phương bước lại gần cô, cương quyết:

_ Chúng ta không có quan hệ gì ngoài quan hệ... đôi lứa được! Anh và em cố gắng lên, được chứ?

Lam lùi lại, đôi mắt mở lớn, thất thần:

_ Không được! Không được... Như vậy thì... Mà anh là con của ông ta và gọi bà ta là dì... Em không thích liên quan đến bà ta...

_ Thế sao em còn về đây? – Phương gắt lên – Sao em lại gọi anh là anh trai? Em hãy thôi oán hận đi. Dì Lương là người tốt, rất tốt... Dì thật sự thương em.

Lam nhún vai:

_ Nếu bà ta thương em thì em sẽ thương lại... Em chọn mẹ!

Phương hốt hoảng:

_ Sao lại thế? Anh không muốn em lựa chọn. Chỉ cần em luôn ở bên anh, anh sẽ làm tất cả vì em.

Hất tay Phương ra khỏi vai mình. Lam lạnh lùng:

_ Tôi đã nói rồi... Tôi sẽ chọn bà ta... Tôi phải thử xem thứ tình cảm đó như thế nào! Chào anh!

Phương chưa kịp giữ cô lại thì Lam đã vụt chạy đi. Cô khoá trái cửa lại và nằm vật xuống giường. Nước mắt tự nhiên ứa ra và tuôn mãi thấm ướt cả một mảng gối. Giá mà anh không phải ở đây thì em đã vui biết chừng nào. Giá mà nỗi hận thù của em không lớn đến mức ấy thì chúng ta đâu khổ? Em phải coi anh là anh trai, một người anh em không bao giờ mong đợi... Anh trai Phương và em gái Lam... Anh trai!

Lam chìm dần vào giấc ngủ nhưng không mộng mị. Cô đang trôi đến một thế giới mới, đầy lạ kì mà cô không hề biết đến!

Sáng hôm sau, Lam xuống dưới nhà ăn thì đã thấy Phương, Yên và bà Lương ở đó. Cô mỉm cười thật tươi:

_ Chà! Ngon quá! Mẹ làm đãi con hả?

Bà Lương thoáng rung mình. Bà sung sướng đến nỗi không nói nên lời, nước mắt giàn giụa. Lam chạy lại bên bà, ôm lấy bà, thì thầm:

_ Mẹ... con muốn được gọi như thế lâu rồi, con rất yêu mẹ...

Bà Lương ghen ngào:

_ Con... con tha thứ cho mẹ ư?

Lam tròn mắt:

_ Sao mẹ nói thế? Đừng nói đến chuyện cũ nữa. Mẹ con mình hãy nghĩ đến tương lai đi nhé?

_ ừ! – Bà Lương gạt đầu, âu yếm nhìn con.

Phương còn chưa hết ngạc nhiên. Anh cố tìm xem cô có đang đóng kịch không nhưng không thấy gì, chỉ thấy cô rất chân thành.

Lam quay ra, cười:

_ Anh Phương và chị Yên có thấy em và mẹ giống nhau không? Mẹ đẹp như em nhỉ?

_ Phải nói là con đẹp giống mẹ chứ Lam? - Ông Thịnh nói lớn ở ngưỡng cửa. Lam reo lên:

_ Dượng nói phải quá. Con xin lĩnh giáo!

Nhìn bố và dì vui vẻ, Phương không nỡ làm đứt đoạn. Trong lòng anh đang kêu gào được phá vỡ bức tường ngăn hia. "Lam ơi! Em làm sao thế?"

Lam ăn sáng một cách vui vẻ. Cô líu ríu như con chim nhỏ, yêu đời. Cô coi Phương và Yên như anh, chị thực sự của mình, ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Không chịu được, Phương rời nhà đến công ty sớm hơn dự tính. Lam được ông Thịnh đưa đến trường. Bạn bè cô tròn mắt ngạc nhiên. Chỉ sau một vài ngày, từ một cô sinh viên nghèo bơ vơ Lam biến thành một tiểu thư được chiều chuộng hết

mực. Cúc như xa lạ với Lam hơn. Cô sợ sự giàu có và tính vô tư đến vô tình của Lam. Lam như đổi khác, như quên tất cả những chuyện ngày hôm qua.

Lam đang cắm cúi chép một số tư liệu về bài học buổi sáng mai vào sổ tay, thì Loan gọi khẽ từ cửa. Lam khẽ nhú mào, cô không thích ai quấy rầy mình những lúc đang tập trung. Loan vẫn ra hiệu cho cô ra khiến Lam miễn cưỡng phải đứng lên. Đến bên Loan, cô mắng nhẹ:

_ Không thấy người ta đang học ư?

Loan gật đầu:

_ Có chứ! Nhưng có một anh chàng đẹp trai lắm đang chờ cậu ngoài cổng trường kìa!

Lam khẽ lắc đầu:

_ Tớ chẳng biết ai cả. Anh Phương thì đi kí hợp đồng tận Đà Nẵng rồi!

_ Thì ra! Người ta có vẻ muốn gặp Lam lắm... Đẹp hết ý!

Lam tươi cười trước câu khen của bạn. Lam mơ hồ nhớ là mình quen rất nhiều người đẹp trai, nhưng đó chỉ là những hình ảnh nhoè nhoẹt trong đầu. Cô bỗng dưng không muốn nhớ nữa... Hình như đó là một quá khứ đáng cay lắm.

Lam lò dò đi ra cổng. Một chàng trai chạy lại như vẽ mặt nửa vui mừng nửa e ngại. Đôi mắt anh ta nồng nàn nhưng khuôn mặt lại lạnh tanh. Lam khẽ thốt lên:

_ Vũ Kha!

Kha chỉ cười nhẹ. Anh thấy xấu hổ vì những việc mình làm đối với Lam. Lam có tội gì đâu...

Lam chạy lại, vui vẻ:

_ Anh từ miền Nam ra ư? Sao anh biết em ở đây mà tìm?

Kha tròn mắt nhìn Lam. Trước khi tới đây, anh đã tưởng tượng ra khuôn mặt lạnh lùng của Lam cùng với những lời nói tránh móc đến mức nổi điên. Và anh sẽ là người cầu xin, năn nỉ cô tha thứ. Anh phải là người lên tiến trước!

Lam hơi sượng lại. Cô tròn mắt hỏi Kha:

_ Anh sao thế? Giận em à?

Kha cố tỉnh táo, nói khẽ:

_ Em đang đóng kịch à? Nếu ghét anh thì cứ nói, đừng thế được không em?

Mắt Lam ngân ngấn nước:

_ Anh nói thế mà được à? Em đã chờ anh về... Anh ác lắm!

Khẽ giữ tay cô lại, Kha lắc đầu:

_ Không phải anh trách em đâu.... Anh không thể tin em có thể tha thứ cho anh dễ thế?

_ Lỗi làm của anh ư? Tha thứ ư? Em chẳng hiểu gì cả. Mà hình như cũng quên rồi! – Lam khoát tay với vẻ cương quyết – Bỏ đi anh.

Chúng ta lại như xưa nhé?

Kha không tin vào những gì nghe được. Lam không hề nhớ hay cố tình quên? Cô đang bỡn cợt anh hay đang thật lòng? Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, được ở bên Lam là anh vui rồi. Thời gian qua anh đã hiểu thế nào là sự trợ trợ. Người ta không thể sống vì sự hận thù mà người ta sống vì tình yêu thương. Và hơn bao giờ hết Kha khát khao được yêu thương, được thật sự yêu thương người khác...

Lam ôm cánh tay anh nài nỉ như trẻ con vòi vĩnh người lớn:

_ Anh hứa đi! Hứa đi mà!

_ ừ! Anh hứa! – Kha gạt đầu triu mến. Đây là một khuôn mặt nữa của Lam, thật ngây thơ và đáng yêu. Anh thấy tâm hồn thư thái kì lạ. Một áng mây nhẹ lướt qua lòng anh để lại những hạt sương êm dịu, trong suốt. Niềm hạnh phúc làm tan đi những giá lạnh thường ngày. Bên anh, người đời đang cười hạnh phúc!

Một tháng sau, điều kinh hoàng đã đến với Phương sau những dằn vặt khôn khổ mà Lam đem lại. Đó là một buổi tối đáng ghét và đen đui. Phương tin rằng nếu không có hai chuyện ấy xảy ra thì đó sẽ là ngày anh cảm thấy thoải mái nhất.

Nhưng đó đã là định mệnh, có chối bỏ cũng không thoát. Và Phương đau đớn nhận ra rằng anh càng vùng vẫy sợi dây số phận càng xiết chặt. Chung quy chỉ tại chữ "tình" và "hiếu"!

Đang ngồi thư thả thưởng thức cà phê với cả nhà, Phương không để ý mấy đến thái độ của bố anh và dì Lương. Hôm nay cả

Yên cũng lạ, riêng Lam thì vẫn ríu rít như thường. Phương rời mắt khỏi Lam khi nghe tiếng ông Thịnh gọi:

_ Phương! Bố có chuyện muốn nói với con và Yên!

Phương nhìn sang Yên, thấy cô cúi mặt. Anh toan hỏi thì Lam đã reo lên:

_ Có phải chuyện đính hôn mà mẹ nói với con hôm trước?

Phương giật mình. Bà Lương gật đầu:

_ Đúng rồi! Phương và Yên này, dì thấy hai đứa thân thiết lắm rồi. Bên nhà Yên cũng đã đồng ý. Dì và bố con quyết định...

Phương vội vã:

_ Dì... sao dì không hỏi ý kiến con vậy? Cả bố nữa... Yên nói gì đi? Phương không tin Yên không hiểu Phương!

Yên khẽ ngẩng lên, đôi mắt buồn rười rượi:

_ Phương... Yên thật lòng với Phương mà!

Phương lắc đầu:

_ Nhưng chúng ta không thể vượt qua được ngưỡng cửa tình bạn...

Lam chau mày:

_ Anh này thật là kì. Anh phai giữ thể diện cho chị ấy chứ? Hay là anh có cô nào rồi?

Cả Yên và Phương đều giật mình. Ông bà Thịnh nhìn con trai chờ đợi. Phương dần giọng:

_ Đúng! Nhưng tôi đã nói rõ với Yên rồi.

Yên đỏ bừng mặt, lắp bắp:

_ Nhưng... Nhưng... Phương đã tìm thấy cô ấu dâu! Phương luôn gieo vào lòng Yên những hy vọng. Phương có hiểu rằng Phương đã làm tổn thương Yên không? Phương thường ngày rất tế nhị cơ mà?

Phương bối rối:

_ Xin lỗi Yên... Tại chuyện này bất ngờ quá... Phương không thể ngừng lại được...

Ông Thịnh không hài lòng về con trai. Ông nghĩ rằng anh sẽ là người vui mừng nhất trong vấn đề này, thế mà anh lại làm rối lên. Gương mặt Phương lạnh lạnh, ánh mắt nhìn xoáy vào Lam như trách móc, giận hờn. Lam vẫn vô tư:

_ Chuyện anh Phương dẹp sang một bên nhé? Con muốn thông báo một tin vui!

Bà Lương vuốt tóc con, ân cần:

_ Chuyện gì nào?

Lam tròn môi khoe:

_ Ngày mai con sẽ vào miền Nam...

Mọi người chăm chú hơn vào câu chuyện của Lam. Phương linh cảm thấy một điều xấu đang sắp xảy ra...

_ Con được Vũ Kha đưa về nhà anh ấy để dự đám cưới anh Vũ Nam và ra mắt gia đình...

Phương gất lên:

_ Không thể như thế!

Lam tròn mắt:

_ Sao lại không thể? Em và Vũ Kha yêu nhau mà... Anh không muốn em hạnh phúc ư?

Phương bật dậy, bực tức:

_ Em đang diễn trò gì thế? Nói mau...

Lam lắc đầu nguầy nguậy:

_ Không... Sao anh nói thế?

Ông Thịnh mắng con trai:

_ Phương... Con thật quá đáng. Có bực tức ở đâu về thì đừng trút vào đầu em nghe chưa? Làm anh mà như thế à?

Phương như điên lên, không giữ nổi bình tĩnh:

_ Con không muốn làm anh của Lam. Bố và dì đã vô tình cắt đứt mối tình của tụi con rồi, có biết không?

Như có một tiếng nổ trên mái nhà của ông Thịnh. Mọi người ngồi sững sờ, kể cả Lam. Cô khẽ lắc đầu, trong lòng dâng lên cảm giác khó nhọc và đau đớn lắm... Một giọng nói xa xôi vang lên "Hãy quên đi... quên đi... Nhớ là sẽ khổ đau!"

Yên bật khóc:

_ Sao lại thế? Phương ác quá!

Lam đứng bật dậy, mặt đỏ gay vì giận:

_ Anh đừng nói bậy. Giữa anh và em không có gì... Em lúc nào cũng coi anh là anh trai... Anh... Anh tồi quá!

Phương nắm chặt cánh tay Lam, giọng anh nặng nề:

_ Em có tin em là một người thất thường đến mức quá đáng không? Mới hơn tháng trước, em đã hứa với anh như thế nào? Chúng ta sẽ ở bên nhau mà... Thế nhưng chỉ sau vài ngày em đã thay đổi... Em thay mặt nạ nhanh lắm. Anh sẽ lột ra cho em thấy!

Bất chợt Phương kéo Lam vào lòng, hôn vội vàng lên môi cô trước những đôi mắt sững sờ của người thân. Lam cố đẩy anh ra và bật khóc nức nở. Phương lạnh lùng:

_ Em thấy sao? Em nhớ lại gì chưa?

Lam gằn giọng:

_ Anh ác lắm...

Cô chạy vụt lên lầu, Phương vội vã chạy theo sau. Yên gục đầu vào vai bà Lương, nức nở:

_ Sao lại thế dì ơi! Phương yêu Lam... anh ấy bất mãn với những gì đang có! Cháu có lỗi gì?

Ông Thịnh cương quyết:

_ Chúng nó là anh em và sẽ là thế! Có thể đó chỉ là tình yêu đơn phương của Phương thôi!

Trong khi đó, Phương đã giữ được Lam trong tại hành lang phòng. Nước mắt Lam vẫn chảy giàn giụa trên má, trên môi mẩn chất. Lam thấy đau đớn quá. Phương đã dùng vũ lực để bắt cô thức dậy cái ý chí mà cô cố chôn vùi. Anh không hiểu cô đang cố gắng quên đi hận thù chỉ để được sống cạnh anh? Anh thật đáng trách!

Phương ép Lam tựa vào tường, giọng anh bức bối:

_ Em phải nhìn vào mắt anh hiểu không? Nhìn đi. Em xem em đã làm gì nào? Em tự chôn tình yêu của mình ư? Em tự chôn một phần con người của mình ư? Đây là chạy trốn hiểu không? Trái tim em rồi sẽ đau lắm, nếu em cứ dần tới... Nghe anh đi, hãy đối diện với sự thật và loại trừ nó bằng bản lĩnh của em. Anh sẽ giúp em!

Lam lắc đầu:

_ Không! Anh buông em ra... Đừng! Em không muốn...

Phương khẽ vuốt mái tóc đen óng của Lam, đôi mắt thương yêu nhìn như hút vào khuôn mặt đau khổ của cô:

_ Lam... Em có yêu Kha không?

_ Có... Không... Em không... Tha cho em! Đừng có ép em.

Lam gục mặt xuống nức nở. Cô sợ quá rồi! Gần anh rồi sẽ lại xa anh... Cô không muốn mất anh nhưng cô cũng không muốn níu kéo anh! Làm thế nào đây?

Phương thương quá đáng về yếu đuối mảnh mai của Lam. Anh ôm cô vào lòng, vỗ về:

_ Em lo sợ gì chứ khi anh luôn ở bên em. Dù em có chạy đi đâu anh cũng đuổi theo bắt về nhốt trong tim anh... Anh sẽ cưới em làm vợ... Lam! Đồng ý làm vợ anh nhé?

Lam không có phản ứng gì. Phương chỉ thấy vai mình nóng hổi những giọt nước mắt không ngừng của Lam. Phương tiếp tục nói:

_ Anh sẽ đi làm nuôi em học tiếp. Chúng ta sẽ cùng chăm sóc gia đình hoa đá, rồi đọc truyện "Trái tim yêu"... Tối đến ngắm sao và ca hát! Anh sẽ đập bằng tất cả để có em, hiểu không? Chỉ cần em đừng trốn chạy...

Một không gian im lặng giữa hai người. Phương nín thở chờ đợi. Bất chợt, đôi cánh tay đang buông thõng của Lam ôm chặt lấy cổ anh. Giọng cô đã rõ và nhẹ:

_ Em tin anh! Cho em xin lỗi...

Phương sung sướng đến mức muốn hét toáng lên. Anh thấy phục mình quá đi mất! Lam chủ động hôn lên má anh rồi nhoẻn cười thật đẹp. Phương cụng đầu vào trán cô, thì thầm:

_ Em là chúa cứng đầu! Đáng ghét lắm cơ!

_ Bố mẹ muốn nói chuyện với các con! – Giọng ông Thịnh vang lên uy quyền. Phương và Lam cùng quay ra. Đôi mắt của hai người không hề có chút ngạc nhiên hay lo lắng. Cả hai đã có thừa bản lĩnh để đón nhận mọi bão tố. Yên vụt chạy qua cả hai. Lam thấy những giọt nước mắt trong veo của Yên. Cô khẽ lau mắt mình lòng tự hỏi nước mắt mình có trong như thế?

Phương không rời Lam ra. Anh dìu cô đi trước con mắt khó chịu của hai vị sinh thành. Ông bà Thịnh ngồi xuống ghế, Phương nói ngay:

_ Chúng con sẽ cưới nhau!

Ông Thịnh giận tím mặt. Thấy hai đứa không hề biết sợ là gì, ông chỉ muốn hét toáng lên, song ông cố nhịn vì bà vợ. Bà Lương ôn tồn:

_ Hai con ngồi đi! Đừng có nông nổi quá như thế. Phải biết đúng sai chứ?

Lam kéo Phương ngồi xuống. Đôi mắt cô nhìn băng quơ vào mấy bông hồng ở lọ hoa giữa bàn. Ông Thịnh gằn giọng:

_ Các con không sợ dư luận ư? Như thế là loạn luân, hiểu không? Không đời nào người ta cho phép cưới!

Phương lấy giọng nài nỉ:

_ Bố... con xin bố. Tụi con yêu nhau cách đây năm năm. Bọn con đã thề với nhau rồi. Con xin bố và dì thương cho!

Bà Lương mềm mỏng nhưng cương quyết:

_ Lam là em gái của con mà. Dì nghĩ là Lam nên dành tình yêu cho Kha. Kha tốt lắm!

_ Vậy Phương không tốt ư? – Lam thốt lên bất mãn.

Bà Lương nghiêm mặt:

_ Lam! Con trẻ người biết gì nào? Con không thể quyết định được chuyện này đâu...

_ Con quyết định được, con muốn lấy anh Phương! – Lam nhẹ nhàng kêu lên. Đôi mắt cô mở to chờ đợi một câu trả lời đồng ý. Nhưng ông Thịnh thì chiếu ánh mắt lạnh lùng đi nơi khác.

Bà Lương bặm môi giận dữ:

_ Không được! Mẹ không cho phép!

Như một giọt nước làm tràn ly, Lam thấy lòng ghen ứ lại. Đôi mắt cô chột tối lại. Bà Lương đâu ngờ Lam không còn là Lam một tháng qua. Lam đã khác, rất khác. Bà vẫn tỏ ra uy quyền:

_ Mẹ không muốn tương lai của hai con đen tối chỉ vì những lời đàm tiếu. Nên mẹ sẽ ngăn bằng được!

_ Bà lo cho tương lai của tôi ư? – Lam chột cất giọng lạnh lùng – Sao bà không lo từ ngày xưa ấy, trước lúc bà tôi mất đi?

Bà Lương sửng sờ. Bà lắp bắp:

_ Lam... Con sao thế... Con lạ thế?

Lam cười nhẹ:

_ Bà sinh ra tôi nhưng đâu có nuôi tôi mà bà can thiệp vào chuyện của tôi...

_ Mẹ của con mà Lam! - Ông Thịnh kêu lên khi thấy vợ đang run rẩy – Con đã tha thứ cho mẹ...

Lam bật dậy:

_ Tha thứ? Đâu phải dễ thế? Ông thử đặt địa vị mình vào tôi xem? Sinh ra từ một cuộc tình lừa dối. Người cha sau khi biết kết quả thì phỉ tay bỏ đi. Còn người mẹ thì sao? Sinh con nhưng lại vất cho một người xa lạ nuôi, để đi kiếm tiền. Bà ta lao vào các vũ trường nhộn nhịp, say sưa trong các cuộc tình... Bà ta tưởng có tiền gửi về cho tôi là tôi ấm êm?

_ Lam! – Phương kéo tay cô khi thấy đôi mắt thần thờ của bà Lương. Lam hát ra, hét lên:

_ Tôi thì ước ao... giá có mẹ thì hay. Dù có phải đi ăn mày, tôi cũng cam lòng. ừ! Nếu bà thương tôi thì bà đâu có quay về. Bà hãy để tôi tin rằng bố mẹ tôi đã chết rồi và người bà ngoại xa lạ kia mãi là ngoại tôi thì tôi đâu đến mức ê chề như thế này? Tất cả là tại bà. Tại bà gieo vào tôi mối hận thù khi tôi còn non nớt. Tôi ghê tởm bọn con trai.. Tôi lại khinh ghét bà..

Bà Lương gục hẫng vào lòng chồng. Phương sững sờ không tin vào mắt mình nữa. Lam đã biến đổi hẳn. Đôi mắt rực lửa căm thù, giọng nói như kim châm:

_ Bà tin bà đã được tôi tha thứ ư? Bà tin bà ban cho tôi chút tình là có thể bắt tôi làm thế này thế nọ ư? Bà nhầm rồi. Bà mãi chỉ là người đàn bà độc ác, nhẫn tâm thôi...

_ "Bốp" – Một cái tát giáng xuống mặt Lam. Không phải là của ông Thịnh mặc dù ông đã giơ tay lên. Đây là của Phương. Anh lạnh lùng:

_ Em không được hỗn thế. Đó là mẹ em.

Lam hơi lùi lại. Cô khẽ đưa tay lau chỗ má rát bỏng. Cô mỉm cười chua chát:

_ Anh có biết vì sao em lo sợ chuyện của chúng ta không? Vì anh và em luôn đi ngược suy nghĩ của nhau. Anh bênh bà ấy vì anh thấy bà ấy đúng. Anh nghĩ tôi sai? Được thôi...

Phương bắt đầu nhận ra sai lầm của mình. Lam rất dễ tự ái, nhất là lúc nóng giận thì tự ái có thể khiến cô bé làm những điều rồ dại... Phương vội chụp lấy tay Lam, rồi rút:

_ Anh... Anh xin lỗi! Chẳng qua...

_ Không cần giải thích! – Lam hất mạnh tay Phương ra. Cô đi nhanh ra khỏi bàn uống nước. Phương thoáng lo sợ. Cô sẽ làm gì đây?

Lam nhìn lướt qua bà Lương, lạnh lùng buông lời:

_ Tôi sẽ rời khỏi đây để bà được yên lòng, khỏi lo sợ bị đàm tiếu... Tôi nghĩ mình đâu thiếu chốn dung thân!

_ Lam! – Phương kêu lên thẳng thốt.

Bà Lương sụp xuống như một thân cây bị đốn ngã. Lam không hề xúc động, cô đi nhanh về phòng, khoá trái cửa lại.

Phương bất lực nhìn cánh cửa đã khép. Lòng tự ái của anh bị tổn thương. Yêu mà chút chút là giận hờn, đe dọa chia tay ư? Anh có sai lầm không khi nghĩ Lam cũng yêu anh như anh yêu cô? Hay là cô yêu bản thân mình, yêu nỗi oán hận của mình hơn? Nếu thế thì anh van xin làm gì, nhún nhường làm gì?

Cánh cửa bật mở, Lam bước ra, trên tay là chiếc vali. Phương cười nhẹ:

_ Cô quyết định đi vậy à?

Lam nghiêng đầu:

_ Anh nghĩ sao?

_ Cô là một con ngốc ngoan cố! – Phương buông gọn. Anh thấy môi cô đang mím chặt. Bắt đầu rồi, con sâu tự ái trong người Lam lại chui ra khỏi tổ, hoành hành trong cô...

Lam thở hắt ra:

_ Vậy thì con ngốc này sẽ đi... Tạm biệt!

Lam bước nhẹ thênh như không hề có một chút lưu luyến nào. Phương thì vẫn đứng yên, quay mặt đi chỗ khác. Anh cần phải chứng tỏ cho cô thấy, cô đã sai khi cô rời khỏi anh. Con đường mà cô đi sẽ chỉ là nỗi đau khổ, dằn vặt...

Ông Thịnh vẫn ôm vợ trong tay an ủi, thấy Lam, mắt ông ánh lên tia giận dữ:

_ Cô thật độc ác!

Lam nhún vai:

_ Bởi vì tôi giống người cha sinh ra tôi mà!

Lam bước ra cổng. Đúng lúc ấy một chiếc xe con trò tới rồi dừng lại. Kha bước ra. Anh lo lắng đỡ hộ cô vali:

_ Em cãi nhau với họ à?

Lam gật đầu:

_ Em muốn đi ngay bây giờ... Em sợ không đủ sức để kìm nén nữa.

Kha khẽ kéo cô vào lòng, vuốt những sợi tóc mềm như tơ của cô. Anh thương Lam quá. Khi nghe Lam gọi điện với giọng bức xúc, anh đã lo cuống lên, vội vã phóng xe tới. Bây giờ thì dù có phải xoay quả đất anh cũng sẽ làm để có được Lam.

Khi chiếc xe đã lao đi, Phương vẫn đứng lặng bên cửa sổ. Tay anh cầm ly rượu đã vơi. Đôi mắt Phương chất đầy đau khổ. Nỗi hong sợ bắt đầu hình thành trong anh. Lam là một con người kì lạ. Cô có thể sống hết đời với một tính cách giả nào đó. Nếu cô cứ sống với một thân phận là người yêu của Kha thì sao? Thì anh sẽ mất cô mãi... Lam dám làm thế chứ?

Ly rượu rời tay Phương, vỡ toang trên nền nhà. Rượu và mảnh thủy tinh làm đổ cả một không nền gạch. Phương cười nhạt. Anh thấy mình là một kẻ yếu đuối, quá lụy tình với Lam. Năm năm về trước, một sự dự đoán của trái tim đã khiến anh tìm cô. Giờ đây anh chỉ biết im lặng chờ đợi. Số phận có cho anh gặp cô? Ông Thịnh bước vào phòng con trai, thấy con đứng lặng bên cửa sổ như mất hồn, ông bức lắm. Ông quát:

_ Phương! Còn lưu luyến gì cái con bé không biết lẽ nghĩa thế? Bố mãi mãi không chấp nhận cho nó đặt chân vào nhà này đâu. Nó sẽ làm cho cả nhà ta khổ...

_ Liệu cô ấy có chịu về không khi mà không ai năn nỉ.- Phương trầm ngâm.- Việc cô ấy hỗn với dì bởi vì nổi oán hận ám ảnh cô ấy quá lớn, không kiềm chế được. Còn việc của con và cô ấy yêu và cưới nhau là chuyện của con.

Ông Thịnh cương quyết:

_ Bố sẽ không cho phép! Con chỉ được lấy bất kỳ cô gái nào trừ Lam.

Phương nhún vai:

_ Thế bố có nhớ mấy năm trước con bỏ đi chỉ vì không chấp nhận quyết định của bố không? Con ngày ấy làm gì biết kiếm tiền như bây giờ?

Phương bỏ ra ngoài trước đôi mắt sững sờ của ông Thịnh. Phải rồi! Phương là thằng con cứng đầu, nó không sợ bất cứ thứ gì. Dù là ông có cấm cản nó thì nó vẫn làm cho bằng được... Nó còn bất trị hơn cả Lam nữa chứ! Ông Thịnh quay ra, bắt gặp bà Lương đang đứng dựa vào thành cửa, mệt mỏi. Bà lắc đầu:

_ Ông ghét con Lam vậy ư? Tất cả là lỗi của tôi mà. Tôi sinh ra nhưng có nuôi đâu. Tôi lại còn làm bao điều tác tệ để nó khinh bỉ nữa chứ... Nó thật ra rất tốt, rất công bằng. Ông có thấy nó yêu bà ngoại không? Chỉ vì lời trăn trối của bà ngoại mà nó phải nén lòng mà về với tôi. Thế mà tôi không biết điều, còn đòi hỏi nó...

Nước mắt của bà lại rơi. Ông Thịnh xót xa lại gần, định đưa tay đỡ bà. Nhưng bà hất tay ông ra, bực bội:

_ Ông đừng **ng đến tôi. Tôi còn ác độc hơn con Lam của tôi nữa đấy...

Ông Thịnh thở dài:

_ Em lại dần vật mình nữa rồi. Sao em không nghĩ tất cả chỉ là hoàn cảnh thôi nhỉ? Em còn muốn kiếm tiền gửi về cho nó... Em lại còn yêu nó nữa... Thôi, đi nghỉ một chút đi. Rồi em sẽ tỉnh táo trở lại...

Bà Lương uể oải đi vào phòng. Bà lại mất đứa con gái yêu lần nữa rồi. "Ôi! Lam ơi, hãy tha thứ cho mẹ!"

Ngoài trời, sấm và chớp bất ngờ xuất hiện khiến mọi người rùng mình. Mới sáng còn nắng chang chang mà đã có mưa ư? Nhưng đó chỉ là sấm chớp khan... Những cơn mưa chưa đến kịp...

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lam mặc một chiếc váy trắng dài tới gót. Cô búi tóc cao lên trên đỉnh đầu và thoa một chút son lên môi. Giờ thì trông cô như một cô thiếu nữ hiền dịu, thơ ngây. Kha đã thốt lên khen ngợi:

_ Em hợp với màu trắng quá. Vậy mà anh tưởng em chỉ mặc toàn đồ đen! Em đẹp thật!

Lam chỉ cười. Cô nắm tay anh, bước lên xe. Kha sẽ đưa cô đến gặp mặt gia đình và cô tin họ sẽ nhận ra cô, một thời làm điên đảo con trai của anh họ. Vậy thì cô sẽ ra sao đây? Hứng chịu mọi lời xỉ vả hay những cái nhìn lạnh lùng? Liệu Kha có đỡ nổi cho cô không? Lam nửa mong Kha sẽ giúp cô nửa lại không. Có gì đó đang kêu gào ngăn cản cô, đe dọa cô. Thật lạ! Cô thấy bứt rứt và lo sợ. Giá có Phương ở đây... Không! Phương là kẻ đáng ghét nhất thế giới, cần phải quên ngay, quên mãi mãi...

Xe dừng lại trước một toà nhà lớn toạ lạc tại trung tâm thành phố. Kha mở cửa, dắt cô xuống. Cô đùa:

_ Đúng là nhà của anh có khác!

Kha nhún vai:

_ Thì nhà của mẹ Lam có thua gì...

Lam sầm mặt, giận dữ:

_ Em không có mẹ... Anh đừng nói như thế!

Kha vội xoa dịu:

_ Anh xin lỗi. Thôi, vào nhà đi nhé?

Lam theo Kha bước lên những bậc thang được lát đá cẩm thạch sáng loáng. Một vài người làm cúi đầu chào. Kha hỏi:

_ Bố mẹ tôi đâu?

_ Dạ, ông bà chủ đang cùng uống trà với gia đình ở trong phòng khách ạ.

Kha gạt đầu, kéo Lam đi. Lam không hề ngỡ trước sự đồ sộ của toà nhà. Thế giới giàu sang này, Lam đã tiếp xúc từ lâu rồi, chỉ có điều cô không thích chúng...

Kha đẩy cửa vào. Rất nhiều đôi mắt nhìn ra. Lam nhận ra đôi mắt sững sờ của Nam và đôi mắt hốt hoảng của cô gái ngồi bên cạnh. Kha mỉm cười:

_ Con chào ba mẹ, chào cô chú ạ... Chào anh chị Hai.

Lam cúi đầu:

_ Cháu chào...

_ Không cần! – Người đàn ông gầy xưng cất lên đầy uy quyền – Gia đình tôi không quen nhận lời chào của người lạ.

Lam thấy miệng đắng nghét, mặt cô tái đi một chút. Kha biết ba mình giận chuyện anh bỏ cô gái ông nhắm cho để dẫn Lam về. Ông

không thích Kha sa vào con đường của Vũ Nam ngày xưa. Đối với gia đình anh, con gái miền Bắc đều ghê gớm lắm.

Kha cắt lời khi kéo Lam lại gần:

_ Đây là người yêu của con... Cô ấy là Ngọc Lam...

Chú anh cười vẻ dễ dãi hơn:

_ Chú nhận ra rồi. Cô ta là chủ của trang web “Trái tim đá”. Giỏi thật đấy!

Còn mẹ Kha thì nghiêm nét mặt:

_ Tôi trông cô quen quen. Tôi gặp cô ở đâu rồi nhỉ?

Lam toan nói thì một giọng nữ cất lên giận dữ:

_ Cô ta là Ngọc Huyền... Kẻ làm cho...

Vũ Nam hét lên:

_ Loan... Em không nói không được sao?

Loan đứng vụt dậy, giận dữ:

_ Em không nhịn được! Gần đến ngày cưới của chúng ta rồi, sao cô ta lại vào đây? Cô định phá hoại nữa sao?

Kha từ tốn:

_ Chị Loan... Em đã nói là người yêu của em rồi mà...

_ Vậy thì chị càng phải nói! – loan gất lên – Cô ta là thứ hồ li tinh, chỉ đem đến đau khổ cho mọi người.

Lam ngẩng phắt lên, bắt gặp bao cặp mắt giận dữ. Kha phân bua:

_ Cô ấy không sai khi từ chối anh Hai... Cô ấy...

_ Im ngay! - Ông bố cất tiếng – Con đã phạm sai lầm lớn đấy Kha ạ. Bây giờ muốn sửa lại thì hãy tống cổ cô ta ra khỏi đây... Mau!

Kha cương quyết:

_ Cô ấy là người con yêu!

Bà mẹ lạnh lùng, chiếu tia mắt sắc lạnh về phía Lam:

_ Cô ta có bùa mê thuốc lú gì mà con mê vậy? Sắc đẹp, tài năng hay phẩm hạnh? Con không nghĩ con mang về một con hồ ly tinh đội lốt người sao? Cô ta là loại đàn bà xấu xa đến mức không còn lời gì để khinh bỉ cả!

Lam giận run người. Bà ta vẫn tiếp tục:

_ Mẹ mà ưng để con rước của nợ đời đó về nhà à? Thà mẹ chịu mất một đứa con còn hơn!

Kha nhìn mẹ với con mắt sững sờ. Mẹ vốn là người đàn bà dịu dàng vậy mà giờ đây lại có thể buông ra những lời lạnh lùng thế. Anh đưa mắt cầu cứu Nam. Vũ Nam gật nhẹ, nói nhỏ với mẹ:

_ Mẹ... Lam rất tốt chứ không như mẹ nói đâu. Cô ấy từ chối con vì không yêu con... Còn...

_ Mày còn bệnh vực nữa ư, thằng ngốc kia? - Ông bố quát lên – Bị như thế còn chưa sáng mắt... Cô ta chỉ vì gia tài này thôi, hiểu không? Vậy mà lũ chúng mày vẫn còn...

Ông đứng dậy đến hẳn trước mặt Lam, quát lớn:

_ Cút ra khỏi đây ngay!

Kha giận dữ:

_ Ba! Sao ba lại làm thế?

_ Mà... Mà...

Lam níu tay Kha, cô nói nhẹ:

_ Anh... đừng thế! – Cô cố nén nỗi giận dữ lại – Ba anh nói chẳng sai đâu... Chỉ có điều ông không đúng thôi... Ông không nhìn ra bản chất, chỉ đánh giá qua hình thức. Em không giận. Em tin rồi có ngày ông sẽ hối hận... Em về!

Kha giữ tay Lam nhưng cô giật ra, lao nhanh ra cửa. Kha đuổi theo thì bị hai người làm giữ lại. Anh giận dữ:

_ Bỏ tôi ra! Lam ơi!

Lam băng qua đường, chạy mãi, chạy mãi. Trong đời cô chưa bao giờ bị nhục nhã thế này. Theo Kha về là một sai lầm... Sai lầm nghiêm trọng. Cô thề sẽ không bao giờ tha thứ cho họ... Và không bao giờ đặt thân vào đó nữa. Không bao giờ!

Cô vẫy một chiếc taxi và vào trong đó. Bên trong đã có một người đàn ông ngồi sẵn. Người tài xế hỏi:

_ Cô đi đâu? Có vội không?

Lam lắc đầu:

_ Tôi không vội. Mà anh muốn đưa đi đâu cũng được!

Người tài xế và người đàn ông nhìn cô lạ lùng. Lam gục đầu vào cánh tay, mệt mỏi. Người đàn ông khẽ nói bằng tiếng Trung:

_ Cô... Cô sao thế?

Lam ngẩng đầu lên. Ông tưởng cô không hiểu nên định dùng tay. Lam ngăn lại:

_ Tôi có biết chút ít tiếng Trung... Cảm ơn ông đã quan tâm. Tôi không sao cả!

_ Tôi nghĩ cô có vấn đề gì đó... Cô cứ nói ra đi để xem tôi có giúp gì được không?

Lam nhăn mặt:

_ Không giúp được gì đâu. Tôi với ông không quan hệ gì... Làm gì lại giúp đỡ nhau. Tôi không tin!

Người đàn ông chiếu tia mắt nhân hậu vào Lam, ông ôn tồn:

_ Con người ta luôn có lòng nhân, cô gái ạ! Tôi thật sự không nghĩ rằng cô lại nghi ngờ lòng tốt của mỗi người như thế. Người Trung Quốc chúng tôi luôn tin vào chữ thiện ở mỗi tâm hồn...

Lam băng khuông nhìn ra ngoài. Đường phố Sài Gòn vẫn tấp nập. Cái nắng vàng nhợt nhạt quá. Lam thấy mình cô đơn và buồn buồn. Cô bỗng thềm được áp ủ trong vòng tay ấy... Mới gặp lại nhau thế mà đã xa mãi... Cái tát của anh có phải là chấm dứt tất cả?

Tiếng ông khách lại vang lên trầm ấm:

_ Cô là người miền Bắc đúng không?

_ Vâng. Tôi vào đây chỉ vì giận dữ với những người được gọi là thân thuộc với tôi. Tôi không thể mở lòng để tha thứ cho họ. Giờ, mới thấy mình trơ trọi, lẻ loi!

Đôi mắt Lam sụp xuống, không có một giọt nước mắt nào nhưng ông khách có thể thấy một bầu trời nổi buồn trong đáy mắt đen láy đó. Ông cười nhẹ:

_ Tôi cũng đang ra sân bay, bay ra Hà Nội. Tôi khuyên cô nên quay trở về giảng hòa với họ. Không ai thân thiết với mình bằng những người thân đâu.... Tôi sẽ tặng cô một chiếc vé máy bay, coi như tặng một chút mơ ước cho cuộc sống của cô sau này!

Lam nhìn ông khách với sự ngỡ ngàng. Trái tim cô nhảy mạnh trong ***g ngực. Cô đang xúc động... Sự xúc động xuất phát từ những nỗi ngân nga rung lên từ tận đáy trái tim. Chiếc đàn của niềm tin, niềm hi vọng đã từ lâu hoen gỉ, nay lại phát ra tiếng êm dịu, xua đi một chút sương mù bấy lâu nay che mắt Lam. Lam đã thấy một chút tươi đẹp trong cuộc đời!

Cô khẽ cúi đầu:

_ Cảm ơn ông!

Người đàn ông Trung Quốc mỉm cười hài lòng. Cô bé xinh đẹp này đã bắt đầu mở lòng với cuộc sống. Ông là người vô tình mở ra cánh cửa ấy. Vậy là cuối đời ông đã làm một điều gì tốt đẹp cho một con người lạ!

Chia tay với ông khách tốt bụng, Lam bần thần đứng im lặng nhìn mọi người. Biết đi đâu đây nhỉ? Hà Nội không phi là quê hương của

Lam, nhưng sự nghiệp của cô lại ở đây. Phải bám lấy đất này để sống... Lam sẽ dành tuổi trẻ để làm giàu, rồi thì mọi người sẽ thấy một Lam không hề bị đời quật ngã khi không có bố mẹ. Đứa con rơi ngày xưa không còn nghèo khổ, đơn độc nữa!

Lam khẽ cười một mình. Sự giàu có, sự nổi tiếng rồi Lam sẽ có nhưng còn tình yêu? Lam có đủ sức để phá tan lớp băng giá trong tim, để loại Phương ra và thay vào đó là một người con trai khác? Phương đã trở nên thân quen quá rồi. Năm năm qua, đêm nào cô cũng ôm quyển sách của anh mà ngủ, thì thầm với anh qua chiếc nhẫn xinh xắn... Cô có thể vượt qua những cám dỗ của cuộc sống cũng vì nụ cười, lời nói của anh... Gặp được anh sau ngần ấy năm xa cách, Lam đã sung sướng đến mức tưởng như thế giới tràn ngập niềm vui. Nhưng nỗi lo sợ, lẫn nỗi xấu hổ, tủi thân đã bắt cô xa anh... Trớ trêu thay, anh lại là con của ông bố dượng và tình yêu vừa tìm lại được lại rơi vào khoảng đen của nỗi oán hận. Phải! Lam đã hận, hận tất cả. Hận bà mẹ đã bỏ rơi mình, hận bản thân mình, hận cuộc đời và hận luôn cả Phương. Người ta thường bảo, tình yêu không hề có sự phân chia hay ranh giới nhưng sao trong tình yêu của Lam lại luôn có tầng bậc cao thấp? Sao cô không thể bình thản mà đón nhận tình yêu của anh?

Lam mở túi xách lấy tấm thẻ điện thoại công cộng. Cô quyết chạy trốn Phương...

_ Alô! Loan đây!

_ Loan! – Lam thì thầm – Ra đón mình được không?

_ Cậu ở đâu vậy?

Lam nói nhỏ như sợ ai nghe thấy:

_ ở sân bay Nội Bài. Nhớ đừng cho ai hay nhé. Lát nữa tớ giải thích.

Khi ngồi yên trong phòng Loan rồi, Lam mới cất giọng kể:

_ Tớ đi vào miền Nam với một người đàn ông...

_ Sao? – Loan thốt lên – Cậu ư?

Lam khẽ thở dài:

_ Thế thì sao? Người như tớ chẳng lẽ lại không có sai lầm? Tớ cảm thấy chán ngán khi ai cũng cho rằng tớ hoàn hảo... Tớ đi theo người ta và bị bỏ rơi...

Loan đưa tay bịt miệng. Cô tròn mắt nhìn Lam như thê đang nhìn sinh vật từ ngoài trái đất. Lam nhún vai:

_ Cậu có thể cho tớ ở nhờ đây được không?

_ Sao cậu không về nhà? Chắc bác gái lo lắng lắm!

Lam nhăn mặt. Cô khẽ vuốt cánh hoa hồng ở chiếc lọ cạnh giường, Lam thở dài:

_ Tớ không còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa! Tớ sẽ xin nghỉ hai ba tháng sau đó học tiếp... Loan! Hứa với tớ là sẽ không có ai biết tớ đang ở đây đi. Hứa đi!

Loan thở hắt ra trước cái nín tay của bạn. Cô khẽ gật đầu. Thật không ngờ một con người như Lam mà lại có thể phạm phi sai lầm như thế. Loan chợt nhớ tới Đông Phi... Đã từ lâu rồi, anh có vẻ quyến luyến Lam. Vì sao Lam có thể thờ với một người tốt như Phi để quen một người đàn ông xấu xa kia?

_ Lam này! – Loan xích lại gần bạn, cố lấy giọng thản nhiên –
Người đàn ông đó ra sao?

Lam thờ :

_ Sao là sao?

_ ý tứ là... – Loan nhăn mặt – Có bằng Đông Phi không?

Lam mở to đôi mắt nhìn bạn. Cô mím môi:

_ Đông Phi rất tốt... Nhưng không đủ sức để làm cho tứ rung động. Tứ chỉ coi Đông Phi như một người bạn. Loan... Cậu phải tự tin ở bản thân mình, và cứ chờ đợi, kết quả cuối cùng sẽ thành công thôi...

Loan khẽ lắc đầu:

_ Tứ thì có gì đặc sắc!

Lam nắm lấy tay bạn, giọng bức xúc:

_ Cậu có tin tứ chỉ ước được như cậu không? Một gia đình ấm êm, có bố mẹ thương yêu lo lắng cho mình... Thế là đủ! Tứ ước tứ đừng bị tổn thương nhiều như vậy thì cuộc sống của tứ sẽ không có sóng gió. Và tứ sẽ không phải đi trên những trái tim đau khổ!

Loan không hiểu điều bạn nói nhưng lòng cô thấy rung rung. Một niềm xúc động ào ạt tới tận cõi lòng khiến cô thấy thông cảm và muốn chia sẻ với Lam...

Lam gục đầu vào lòng bạn, im lặng để hưởng giây phút ấm êm. Giờ thì cô không còn cảm thấy cô đơn nữa. Có thể cảm giác này chỉ là tạm thời... Nhưng Lam vẫn đón nhận bằng cả tấm lòng...

Phương rời khỏi phòng với chiếc túi trên vai. Đi ngang qua phòng khách, anh thấy bố và dì. Phương gật đầu:

_ Con chào bố, chào dì! Con phải đi tìm Lam đây!

_ Sao? - Ông Thịnh thốt lên – Con... Thật không ngờ con vẫn còn mê muội thế! Nó là cái gì?

Bà Lưng thở dài:

_ Có thể ván đã đóng thuyền rồi con ạ! Nó hận mẹ tới mức không thể tha thứ được!

Phương lắc đầu, anh buông giọng quyết liệt:

_ Con không tin Lam có thể chấp nhận như thế! Cô ấy vẫn còn chờ con ở một nơi nào đó... Con phải đi tìm mới có được cô ấy. Dù bố và dì không chấp nhận thì con vẫn phải có được cô ấy... Con đi đây.

Trước sự bước đi kiên quyết của Phương, ông Thịnh chỉ còn biết thở dài. Ông có thể đọc được cả nỗi cô đơn và lo lắng trong đôi mắt con. Dường như nó không thể thiếu hình bóng Lam được...

Phương dừng bước trước cô gái đẹp đang hí hoáy viết ở bàn thư kí. Anh hỏi với giọng mềm mỏng:

_ Xin lỗi! Cho tôi gặp Tổng giám đốc.

Cô thư kí ngẩng đầu lên, mỉm cười:

_ Anh có hẹn trước không ạ? Không ư? Thật phiền quá. Tổng giám đốc vừa lệnh là không được tiếp ai. Tôi sợ... kìa ... anh đừng vào đấy...

Nhưng không kịp, Phương đã đẩy cửa một cách thô bạo để bước vào trong. Kha ngẩng mặt lên nhìn. Phương trầm giọng:

_ Tôi muốn gặp Lam!

Kha khẽ cup mắt xuống, thở dài:

_ Anh đã đến muộn rồi... Cô ấy đã biến mất khỏi đời tôi...

Phương không hề tỏ ra ngạc nhiên. Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Kha, chờ đợi một lời giải thích, cũng như chờ đợi một niềm tin...

Loan chạy thẳng vào trong nhà, hét lên:

_ Lam ơi! Lam ơi!... Chết rồi...

Dừng ở trước cửa phòng bếp, Loan im bật khi thấy vẻ mệt mỏi trên mặt bạn. Lam hướng mắt nhìn lên:

_ Có chuyện gì thế?

Dìu bạn xuống ghế, Loan quan tâm:

_ Cậu sao thế? Ồm à? Mà bố mẹ tớ đâu?

Lam xua tay:

_ Không sao đâu! Hai bác đi có chút chuyện. Cậu nói gì đi... Cái gì chết?

Nhớ lại chuyện, mặt Loan hốt hoảng. Một tay cầm tay Lam, tay kia đưa lên ngực, Loan phì phò thở:

_ Hôm nay ở trường, suýt tý nữa là tớ để lộ ra chỗ cậu rồi. Sợ quá! Cậu biết không? Anh Phương và một người con trai nữa đến tìm cậu đấy. Trước ánh mắt của Phương tớ không thể nào trả lời lưu loát được...

_ Phương luôn dùng ánh mắt để uy hiếp người khác mà! – Lam bần thần nói – Anh ấy còn đi tìm mình ư?

Loan lay tay bạn:

_ Còn người con trai kia thì hỏi Cúc. Anh ta có giọng lạnh lắm... mà nói tiếng miền Nam nữa... Có phải...

Lam đứng dậy, đi về phía tủ bằng gỗ cẩm. Cô thong thả gật đầu:

_ Đúng... Đó là người con trai mà tớ đã theo vào Nam.

_ Sao cậu bảo anh ta bỏ rơi cậu?

_ Thực ra tớ mới là người chạy trốn... gia đình anh ta không chấp nhận một người như tớ... – Lam lắc đầu chua chát – Không cha, không mẹ, đạo đức lại có vấn đề nữa chứ...

Lam bỗng nhiên dừng lại. Cô ôm ngực chạy vào trong nhà tắm. Loan nghe thấy tiếng nôn khan và tiếng xối nước ào ào. Một lúc, Lam bước ra, mái tóc rũ xuống...

_ Tớ bị thế này một tuần rồi... Nôn khan, nhức đầu, ***ng mặt, đau bụng... Không muốn ăn gì cả!

_ Có phải...

_ Đừng bậy bạ! – Lam hét nhỏ – Cậu cũng nghĩ tớ hư hỏng tới mức ấy ư?... Tớ...

Lam bỗng sụm người xuống khiến Loan hốt hoảng chạy lại đỡ bạn. Lam chỉ thều thào nói vài tiếng rồi ngất đi. Loan sợ quá, hết lay bạn rồi lật đật chạy ra gọi điện thoại cho Đông Phi. Cô không biết làm gì hơn là gọi cho anh... Nhìn mặt Lam tái mét, không còn chút sinh khí, Loan càng sợ hơn. Sợ Lam có mệnh hệ gì thì làm sao cô sống nổi?...

Phi đến cùng một chiếc xe cấp cứu. Thấy Lam, anh vội vã bế cô lên cáng cứu thương. Loan lật đật chạy theo xe. Loan không thích bệnh viện nhưng vẫn phải cố gắng bước vào và chờ đợi trước cửa phòng cấp cứu đến gần tiếng. Người ta đưa Lam vào phòng điều trị đặc biệt khi cô còn đang ngủ. Bây giờ Loan hoàn toàn tin Lam không sao...

Phi đến bên Loan, khuôn mặt vẫn chưa hết lo lắng. Nhìn qua cửa kính, thấy khuôn mặt xanh xao của bạn, Loan thì thào:

- Nó giấu em đến tận lúc này... Bệnh nó có sao không anh? Có nặng lắm không?

Phi thở dài:

_ Thận của cô ấy có vấn đề. Bây giờ cần phải lọc thận... và cần phải thay thận...

_ Có nguy hiểm đến tính mạng không? – Loan lo lắng, ngược cặp mắt đen nhìn Phi. Phi quay đi, Ing tránh:

_ Điều đó phụ thuộc vào phần lớn ở Lam... Cô ấy phải có ý chí sống. Việc giúp thận ở Việt Nam chưa phổ biến, đến Trung Quốc còn là cả vấn đề lớn thì... Nhưng anh quyết phải cứu sống cô ấy!

Loan cắn nhẹ môi. Cô chợt nhớ đến gia đình Lam. Họ liệu có lo lắng cho Lam như Phi không nhỉ?

Phi nghiêm mặt:

_ Em giấu Lam ở nhà, đúng không? Vì sao không nói cho anh biết?

Loan xoắn hai tay vào nhau, bối rối:

_ Tại... tại Lam không cho! Cô ấy dọa sẽ bỏ đi nếu em nói với mọi người. Anh Phi... Có nên thông báo với gia đình Lam không?

Phi vò đám tóc trên trán khiến nó thêm rối. Cuối cùng anh nói:

_ Chờ Lam tỉnh đã!

Cả hai chợt im lặng, cùng nhìn vào trong. Lam vẫn đang ngủ mê mết. Khuôn mặt đẹp kia như bị vắt kiệt hết sinh lực, chỉ còn lại hình hài tiều tụy. Phi đập nhẹ tay lên cửa kính. Anh thấy mình thật vô dụng khi chỉ dám đứng xa nhìn người mình yêu thương nhất gặp khổ sở, đớn đau... Vì sao em lại ra nông nỗi này? Và rồi em có vượt qua được cửa ải tử thần không? Lam ơi! Em sẽ vượt qua. Anh sẽ làm mọi cách để em vượt qua!

Lam khẽ nhú mày, mở mắt. Mùi ete xộc vào mũi làm cô lạnh người. Một vị bác sỹ đang đứng cạnh giường xem lại ống chuyển nước. Thấy cô tỉnh, vị bác sỹ bỏ khẩu trang ra, mỉm cười hiền lành:

_ Cô đã tỉnh rồi... Có lẽ cô mệt quá nhỉ?

_ Sao tôi lại ở đây? Tôi đâu có bệnh gì đâu? – Lam ngơ ngác, toan ngồi dậy.

Vị bác sỹ ấn cô xuống, nhẹ nhàng giải thích:

_ Cô bị ngất và bạn cô đưa tới đây. Bác sỹ Phi là chỗ quen biết mà...

Lam nhìn xuống cánh tay chuyền nước, hỏi nhỏ:

_ Tôi bị bệnh gì vậy?

_ à... Không có gì! – Vị bác sỹ bối rối.

Lam gất nhỏ:

_ Tôi chỉ có một mình, không thân thích gì hết đâu. Hãy nói cho tôi biết đi. Làm ơn đi mà. Có phải bệnh tôi nặng lắm không?

Vị bác sỹ thở dài:

_ Thận cô cần phải thay...

_ Cái gì? – Lam sửng sốt – Thay thận... Thật vô lý! – Lam bật cười khan – Tôi mà lại phải thay thận... Sao ông trời lại bắt tôi chịu khổ sở nhiều thế. Tôi làm gì có tiền...

_ Trước hết, mỗi tuần cô phải lọc thận ba lần... Bệnh đã đi vào giai đoạn sau rồi...

Lam phẩy tay:

_ Tôi không lọc thận cũng chẳng thay đâu. Hãy để cho tôi chết đi... Chết đi thôi...

Lam quay mặt vào tường, tỏ ý không muốn nói nữa. Trong lòng cô nổi lên những cơn sóng buồn bực dữ dội. Sao cô lại phải hứng

chịu sự ngược đãi của số phận thế này... Mà cũng có thể đây là một lối thoát vĩnh viễn cho con người Lam. Một cái chết để chấm dứt tất cả. Nhưng chết khi mà tuổi xuân đang phơi phới, khi mà sự nghiệp còn dở dang thì thật uổng công Lam sống trong tủ nhục mấy năm qua... Thay một quả thận mất gần tỉ đồng chứ ít ỏi gì đâu, đây là chưa kể phải ra nước ngoài điều trị. Ai mà có đủ khả năng giúp Lam, mà nếu có Lam cũng không nhận... Nợ tiền phi trả bằng tiền, Lam làm gì có!

Thật là khi người ta nghèo thì người ta khổ đủ thứ... Lam thấy sợ quá cho cuộc đời mình... Lam chết rồi chắc có người vui, người buồn... Phương có buồn không? Tội nghiệp anh! Anh sẽ là người đau khổ nhất vì Lam biết anh thật lòng yêu cô. Đó là một thứ tình yêu mãnh liệt nhưng trong sáng. Tình yêu đó bao la, rộng lớn và rất vị tha... Lam chết, tình yêu đó cũng chết theo... Phương sẽ không còn là Phương nữa. “Ừ! Chẳng nên cho anh biết thì hơn. Vĩnh viễn để anh tin rằng Lam còn sống ở một chân trời nào đó, rất hạnh phúc!”

Một hàng nước mắt chảy xuống môi Lam mặn chát. Lam khóc rồi. Khóc vì thương Phương quá đổi. Tình yêu của Lam đâu có kém gì của Phương. Chỉ tại Lam bướng bỉnh quá thôi Phương à!

Có tiếng người bước nhẹ vào phòng, Lam vội lau nước mắt quay ra. Phi đứng trước mặt cô, ánh mắt lo âu. Cô mỉm cười với anh, nụ cười buồn buồn. Phi ngồi xuống mép giường, nắm lấy bàn tay lạnh của Lam, thì thầm:

_ Em không sao đâu... Cứ tin anh, được không?

_ Em nghĩ số mình đã hết rồi... Cho em chết!

Phi vội dùng tay chặn miệng Lam lại, lắc đầu:

_ Không được. Anh mà để em chết ư? Anh không cho phép em như thế. Em còn gia đình, bạn bè và cuộc sống tươi đẹp phía trước.

Lam gỡ tay Phi ra, bóp nhẹ:

_ Em không muốn nhận bất cứ sự giúp đỡ nào, kể cả gia đình em, kể cả anh. Nếu anh cứ cố tình báo cho gia đình em thì em sẽ bỏ đi... bỏ đi vĩnh viễn.

Phi quay đi, bực bội:

_ Em điên vừa vừa thôi. Lúc nào cũng tỏ ra bất cần thế làm gì? Em không nghĩ cho mình thì hãy nghĩ cho người khác chứ? Để em chết... liệu mọi người còn lại có sống vui vẻ được nữa không?

Lam lắc nhẹ đầu:

_ Thời gian sẽ hàn gắn mọi vết thương... Em chết là một giải thoát cho em để em không phải khổ nữa. Em khổ vì dối trá, khổ vì thù hận và khổ nhất là không được sống đúng bản thân mình. Phi ơi... Cho em xin đi. Anh đừng nhọc lòng vì em nữa. Bất công cho anh lắm!

Phi bật dậy, hét lên:

_ Em tưởng anh quý mến em là do so đo tính toán à? Sao em nông cạn thế. Anh thật không thể tin đây là con người em nữa Lam ạ! Anh cho em suy nghĩ thêm một thời gian nữa. Chào em!

Phi bước ra thật nhanh không để Lam phân trần. Anh bực bội quá! Lam cứ như người xa lạ đối với anh. Cô luôn giữ không cách

đủ để anh hiểu mà đừng vượt qua giới hạn tình bạn... Nhưng anh làm sao có thể để cô như thế? Phi làm gì đó giúp cô cũng như giúp chính mình!

Lam ở bệnh viện đã được hai ngày. Cô giết thời gian bằng cách đi ra đi vào, nhìn ngắm những bông hoa mười giờ đỏ thắm ở bồn hoa. Chúng nở như đã có hẹn rồi... Lam thấy đời mình cũng như một cái hẹn của số phận. Nở quá sớm để rồi lại tắt sớm quá!

Có hai cô y tá đi qua, cười nói rúc rích. Họ đang bàn về một chương trình đặc biệt trên ti vi. Nó được tường thuật trực tiếp trên tất cả các kênh, kể cả những ti vi ở quang trường. Lam không còn tính tò mò nữa nhưng do buồn nên tiện tay bật ti vi. Cô vừa yên vị trên giường thì chương trình cũng bắt đầu. Có vẻ đây là một buổi tiệc của một công tôn vương tử giàu có nào đó. Quan khách đến dự đông và toàn là những người giàu có. Lam nhận ra vài người có máu mặt trong kinh doanh... Tiệc gì nhỉ? Chỉ có tiếng nhạc chứ không có bình luận gì cả. Kể ra họ cũng biết cách gọi trí tò mò của khán giả đó chứ... Lam cố căng mắt nhìn dòng chữ đỏ tít phía xa. Không thấy gì... Bực thật!

Buổi tiệc bị cắt bởi cô phóng viên xuất hiện. Cô nàng mỉm cười xinh như mộng, rồi sau đó mới cất giọng oanh vàng:

_ Xin chào quý vị... Xin mời đến dự buổi tiệc chúc mừng tân giám đốc công ty Việt Xuyên – một công ty lớn trong thương trường đầu tư toàn bộ thị trường phim ảnh Việt Nam. Đây là một sự kiện lớn, chúng tôi xin truyền hình trực tiếp buổi tiệc này...

Trái tim Lam nhy loạn xạ theo tiếng nhạc vui. Vậy là Phương đã thật sự trở thành một ông hoàng, đứng trên mọi danh vọng tiền tài. Trong lúc anh như thế thì cô lại thành một kẻ bệnh tật chờ chết. Làm

thế nào để ngăn dòng nước mắt tủi thân trong cô đây? Anh đang tươi cười đấy! Bên cạnh anh có rất nhiều người. Biết đâu niềm vui đã làm anh quên đi một cô gái nhỏ bé luôn chạy trốn anh? “Phương ơi! Chúc mừng anh! Giá em được ở bên anh chia sẻ với anh niềm vui này. Giá em có đủ can đảm vượt qua tất cả để thật sự thành Lam của anh...”

Lam gục mặt xuống đầu gối, khóc nức nở. Không hiểu sao cô lại nhiều nước mắt thế... Những giọt nước mắt của sự tủi thân hay nỗi dằn vặt ân hận? Lam không biết, chỉ biết một điều duy nhất trái tim cô đang thổn thức và cô khóc theo nhịp tim.

Cô phóng viên hỏi Phương:

_ Anh Phương... Anh vừa hứa sẽ đưa công ty phát triển hơn nữa. Rồi anh cũng phải có tình riêng chứ? Anh có nói gì với ai đó không? Đừng nói rằng anh chưa có cô nào nhé?

Phương cười nhẹ, đôi mắt anh buồn và sâu thẳm. Lam có cảm giác anh đang nhìn mình... nhìn rất sâu:

_ Tôi muốn nói với một người thôi, chỉ duy nhất một người. Người đã tặng tôi một trái tim biết yêu, biết thổn thức. Tôi yêu thật lòng. Đó là mối tình đầu và cũng là mối tình duy nhất của tôi... Lam! Em đang ở đâu? Có nghe anh nói không? Đừng chạy trốn anh nữa... Em hãy quay về đi... hay em báo anh một tiếng, anh sẽ đến ngay lập tức để đón em về... Em lo ngại chuyện gia đình mình ư? Em chẳng từng bảo tình yêu cắm rất sâu vào lòng đất để tồn tại, vậy thì sao em lại vội cho tình yêu của chúng ta không đủ sức chống lại với mọi khó khăn? Anh không cần gì cả, chỉ cần em. Anh có thể từ bỏ tất cả vì em... Lam ơi! Em xem này...

Phương kéo tấm vải che, để lộ một chậu hoa nhỏ, xanh ngắt trên mặt bàn. Anh nói tiếp:

_ Cây tình yêu của chúng ta đó. Xin em hãy quay về. Anh không thể chờ thêm được nữa. Anh rất nhớ em...

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Đôi mắt Phương buồn đến mức tưởng như có những hạt sương. Lam dùng tay lau nhẹ giọt nước mắt lăn tròn trên gò má. Sao anh làm thế? Anh tưởng thế này là em mũi lòng mà trở về với anh ư? Em không thể quay về được nữa rồi... Không thể!

Có ai đó vừa đưa cho Phương một tờ báo. Anh đọc lướt qua, và vội vàng bỏ đi trước sự ngạc nhiên của bao nhiêu quan khách. Cô phóng viên vội khoa lấp chương trình bằng cách lật trang báo. Lam choáng váng khi thấy tủyp lớn trên trang nhất của tờ “Doanh nghiệp” viết: “Tin mới nhất về chủ nhân của “Trái tim đá”. Cô phóng viên suy đoán:

_ Theo chúng tôi, phải chăng chủ nhân của “Trái tim đá” là người yêu dấu của Phương? Cô ấy đang ở một nơi ít người ngờ nhất...

Lam vội bật dậy, luống cuống không còn biết làm gì. Phương sẽ tới... Làm thế nào đây? Trốn viện... Phải trốn viện...

_ Em định đi ư?

Lam quay ra, bắt gặp cái nhìn nãy lửa của Phi. Cô đưa tay chặn ngực, lắc đầu:

_ Không... Em chỉ muốn ra ngoài dạo thôi!

Phi cười nhạt, giọng anh trở nên lạ lùng:

_ Đi dạo sau khi xem chương trình đặc biệt vậy ư? Em lạ thật. Ra đó không phải là anh ruột của em... Em và anh ta... Sao tôi lại không nhìn ra nhỉ? Em chạy trốn anh ta và đi tìm cái chết ư? Đúng là điên khùng!

Lam tức ứa gan. Cô mạnh bạo nhìn vào mắt anh và chột rùng mình. Đôi mắt anh thất thần, tuyệt vọng và đau khổ. Phi vẫn đứng lặng ở cửa phòng. Anh vuốt vài sợi tóc xoà trên trán mình, rồi nói xa xôi:

_ Anh ta cũng nặng tình với em lắm. Nhìn thì biết... Liệu còn ai đau khổ vì em nữa không nhỉ?

Lam khua tay, cố lấy giọng bình thản:

_ Anh lắm nhảm gì vậy? Cho em đi qua đi... Em muốn ra ngoài!

Phi lắc đầu, giọng mượt như nhung nhưng vẫn có sự chua chát:

_ Anh không cho em đi đâu hết bởi món quà anh tặng em sắp cho ra quả rồi... Em phải đón nhận chứ?

Lam lờ mờ hiểu ra Phi nói gì. Cô quắc mắt, quát lên:

_ Anh cho nhà báo biết tin tức của tôi ư? Anh... liệu có nên tin anh không?

Phi cười nhẹ:

_ Vì anh muốn em phải sống. Em phải trải lòng với mọi người. Anh biết, ba năm qua anh chỉ hiểu một phần con người của em thôi và anh cam chịu... với phần đó. Anh sẵn sàng chờ đợi người có thể

hiểu cả con người em đến để chúc mừng... Người đó là Phương, đúng không Lam?

Lam quay mặt đi. Trái tim cô dâng lên niềm xúc động dạt dào. Phi rất cao thượng... Lúc nào anh cũng ân cần, tế nhị và rất mực lo cho cô kể cả khi anh biết anh chỉ đứng ngoài lề trong cuộc đời cô. Giờ thì Lam lờ mờ hiểu, còn rất rất nhiều đàn ông tốt đẹp trong cuộc sống, sẵn sàng hi sinh hạnh phúc của mình cho người khác. Giá mà bố Lam cũng như một trong số họ thì mẹ Lam đâu có đến nỗi vậy? Tại hoàn cảnh ư?

Lam gạt phẳng ý nghĩ tha thứ vừa nhóm lên ra khỏi đầu. Cô ngược nhìn Phi, anh cũng đang nhìn cô chăm chú:

_ Phương sắp đến... Em nên quay về đi. Tha thứ là một thứ keo dính rất chặt, kết con người lại với nhau thành một khối vững bền. Em nên học tha thứ...

Lam sửng người. Cô nên học tha thứ ư? Vậy là từ trước đến giờ cô làm cho người khác không phải là lòng vị tha hay sự tha thứ, chỉ là những thứ phù phiếm, nhạt nhòa. Lam không hề biết đến lòng tha thứ... Lòng Lam đã chai sạn rồi. Lam chết mất... nếu Lam vô cảm.

Có tiếng người chạy trong hành lang, Lam giật mình thon thót. Phi quay người ra chậm chậm. Phương đứng sửng ngoài cửa, đôi mắt anh vụt sáng lên.

Phi mỉm cười:

_ Tôi giữ cô ấy lại cho anh đó... Hãy cố gắng thuyết phục nhé!

Phương gạt đầu. Phi lách người đi ra. Lòng anh chột se lại vì cảm giác mất mát. Nhưng môi anh lại nở một nụ cười. Đây là món

quà ý nghĩa nhất mà tình yêu của anh dành tặng cho Lam: tặng Lam cả một sự sống!

Lam quay ngoắt đi, bực bội:

_ Đi đi... Tôi chẳng liên quan gì tới anh cả.. Hãy ra khỏi cuộc đời tôi.

Phương nhẹ nhàng đi vào. Anh đóng luôn cửa phòng lại. Anh hất đầu lên trước đôi mắt nãy lửa của Lam. Cứ thế họ nhìn nhau, không nói một lời. Mỗi người một tâm trạng nhưng ngấm ngấm đối đầu nhau cho đến khi một ai đó chịu thua. Lẽ dĩ nhiên, người lảng tránh đầu tiên là Lam. Cô thấy thật nực cười cho cái trò độ mắt này.

Phương bình thản ngồi xuống ghế. Anh đang cố kìm nén thứ tình đang dào dạt dâng lên trong lòng thì đúng hơn. Lam cũng ngồi xuống mép giường, nói nho nhỏ:

_ Tôi không muốn quay về đâu. Anh đừng thuyết phục tôi vô ích!

Phương nghiêng đầu, rồi cười nhẹ:

_ Anh không thuyết phục đâu. Anh đến để nói với em một câu thôi:

Em không còn đường lui đâu. Anh đã giữ được em rồi!

Lam nhếch môi:

_ Giữ được tôi? Điều nực cười nhất mà tôi nghe thấy. Tôi sắp chết, anh biết chưa?

_ Biết! – Phương thản nhiên trả lời – Và còn hơn thế nữa cơ...Chính anh sẽ bắt em sống!

Lam bật cười trước mệnh lệnh của Phương. Anh luôn dùng nó để áp chế cô! Nhưng đây là những lúc Phương thật sự nghiêm túc.

Phương đứng dậy khiến Lam cũng nhồm dậy đề phòng. Anh cười tươi:

_ Em làm gì mà sợ anh thế? Anh có ăn thịt em đâu?

Lam lạnh lùng:

_ Tôi không sợ nhưng... Cầm anh lại gần... Anh là mối hiểm họa của đời tôi... Vì anh mà tôi phải dấn vật thể này. Vì anh mà tôi khổ sở. Tôi không chịu được nữa...

Lam bật khóc. Cô không hiểu sao cô chỉ khóc được trước anh. Vì anh rộng lớn quá chăng? Và cô chỉ lại là một cô bé nhỏ nhắn cần chỗ dựa...

Phương đã đến bên Lam thật gần. Anh giữ vai Lam trong tay mình, nói thật khẽ thật êm:

_ Anh xin lỗi... Giá mà anh có thể cưỡng lại số phận để em được hạnh phúc thì hay quá. Nhưng anh không thể... Anh chỉ có thể làm theo nó mà thôi. Lam ơi! Em đừng xa anh nữa. Anh sợ lắm... Anh thấy cô đơn, mệt mỏi khi không có em... ừ! Nếu anh không được ở bên em, thì anh sẽ chết...

Lam vẫn dấm dứ khóc, giọng sụt sịt:

_ Thì anh đã tát em một cái đó thôi. Cái tát đã đẩy lòng tự trọng của em ngã xuống, em đã bàng hoàng nhận ra mình tột thế nào. Làm sao xứng được với anh khi mà anh cái gì cũng tốt cũng giỏi...

Phương ghì Lam vào lòng. Anh khẽ hôn lên mái tóc mượt của cô, mỉm cười băng qu. Ra Lam tự ti chứ chẳng phi cô ghét bỏ gì anh. Cô còn yêu anh nhiều hơn anh tưởng ấy chứ...

_ Em muốn chết thật à? – Anh bỗng cất tiếng hỏi

Lam im lặng. Cô nghe tiếng đập của tim Phương mạnh quá. Có lẽ anh đang giận dữ lắm!

_ Vậy anh chết cùng em nhé. – Phương nghiêm túc nói tiếp.

Lam bật ra nhìn anh thông thốt. Đôi mắt Phương rất thật, không có ý đùa cợt. Phương nhún vai:

_ Anh biết anh đang nói gì mà. Anh không thể sống thiếu em được. Lẽ tất nhiên chúng ta sẽ cùng... chết!

Lam bực bội:

_ Vậy thì anh hẹn ngày giờ đi... Xem có dám không?

Phương lẩm nhẩm:

_ Hai mươi tháng này nhé. Hôm đó là ngày đẹp đó. Thằng bạn anh lấy ngày đó làm ngày cưới của hấn...

Mặt Phương tỉnh bơ làm Lam thấy ghét. Cô xô anh ra, hét lên nho nhỏ:

_ Anh là đồ... bọm... chuyện nghiêm túc lúc nào cũng đùa được. Sự thật bài báo là đúng đó. Em sẽ chết...

_ Nếu em không thay thận. – Phương chột nghiêm giọng – Anh sẽ thay thận cho em. Bệnh viện này lớn, nếu họ đảm đương được

ca phẫu thuật thì anh chịu cho em ở đây, còn không anh sẽ đưa em ra nước ngoài...

Lam không nói gì. Thực ra cô đang phân vân có nên nghe theo lời anh không. Mà không nghe thì cuối cùng anh cũng bắt phải nghe thôi. Bây giờ anh đã giữ được cả trái tim lẫn con người cô rồi.

Phương ngồi xuống giường kéo cô ngồi xuống đùi mình, âu yếm hỏi:

_ Chắc em đau lắm nhỉ?

_ Dạ... Cũng thường thôi. Anh Phi là bác sỹ ở đây... Họ tốt với em lắm.

Phương ghen tỵ:

_ Có phải anh chàng nho nhã lúc nãy không? Anh ta là gì mà được ở bên em lâu thế. Có thể anh ta nhìn trộm lúc em ngủ lắm chứ?

Lam bật cười:

_ Em thì có gì hay ho đâu mà để người ta nhìn trộm? Những cơn đau, những trận quay cuồng khiến cho em kiệt sức... Giá mà không được sinh ra thì hay!

_ Em có muốn gặp mẹ không? – Phương hỏi thật khẽ.

Lam lắc đầu buồn bã:

_ Không! Từ lâu mẹ của em đã chết rồi! Anh có biết chuyện đó ám ảnh em thế nào không? Khi em mười ba tuổi, lúc đó em vẫn còn vô tư lắm. Em thấy cuộc đời rất đẹp, rất đẹp, mặc dù em mồ côi...

Nhưng em tình cờ nghe được câu chuyện của bà ngoại với người mẹ đột nhiên xuất hiện. Em thấy hụt hẫng. Cứ tưởng tượng người mình gắn bó bao năm, yêu thương rất nhiều lại không phi là ruột thịt, chỉ là người dưng nhận tiền của người khác nuôi nấng mình như một nghĩa vụ, em đã thấy tức thở. Rồi chuyện người đàn bà đó bị sỉ nhục ra sao khi bước vào đời.... Em kinh hoàng đến mức muốn chết đi cho xong. Anh có tin em hận đến mức cắn chảy máu môi mình không? Từ ngày đó, hình thành trong em một sự phản kháng ngầm ngầm. Em thích làm người ta khổ vì sợ nếu mình không làm họ khổ thì họ sẽ làm khổ mình... Em chẳng thể nào còn tin vào ai được nữa!

Những giọt nước mắt rơi xuống tay Phương nóng bỏng. Phương xiết chặt tay cô như an ủi như cảm thông. Trái tim anh thổn thức, đang đau nỗi đau của cô bé Lam 13 tuổi thơ ngây. Anh cố lau những giọt nước mắt của Lam, dỗ dành:

_ Em có biết thế nào là hoàn cảnh không? Không ai trách em cả. Em còn bé quá, để hiểu một điều rằng: con người không ai hoàn hảo, cũng có lúc phạm sai lầm. Dì Lương phạm sai lầm là bỏ em để đi kiếm tiền... Chẳng qua là vì dì sợ nghèo... và chạy trốn cả chính quá khứ của chính mình. Dì lại còn quá yếu đuối và chân thật... đến mức đánh mất cả con người mình. Nhưng dì tốt lắm... Anh biết dì ấy yêu em bằng cả tấm lòng của người mẹ. Dì ấy đã héo hon khổ sở khi em bỏ đi. Lam... hãy tha thứ cho mẹ em đi! Em cần mẹ cả mà!

Lam đứng dậy. Cô chợt nhớ đến đôi mắt ngày xưa nhìn hàng xóm khao khát của mình. Lúc ấy cô thêm có mẹ ôm ấp biết bao... Hận lắm thì yêu nhiều... Chỉ có điều tình yêu của Lam lặn sâu vào đáy lòng, nơi có những giọt nước mắt khóc thương đời mẹ. Lam nhìn Phương, đôi mắt anh nồng nàn chờ đợi ở cô một sự thay đổi... Mẹ đã cho cô hình hài để Phương yêu... cho cô tâm hồn để Phương

nâng niu quý trọng. Mẹ đã tạo ra Lam cho Phương... Trong đầu Lam mụ mị hình ảnh tiều tụy của mẹ và nhất là đôi mắt thất thần đờn đau của bà khi bị đưa con buộc tội. Ôi! Lam chợt thấy hối hận. Cô đang vắt kiệt sức sống chỉ còn mong manh của mẹ! Liệu cô có xứng đáng làm con?

Lam ngồi thụp xuống, bất giác ôm mặt nghẹn ngào:

_ Em thật sự không muốn thế... Em sợ lắm!

Phương vội vã ôm lấy cô, im lặng. Lam cứ khóc gục trên vai anh. Khóc mãi không thôi. Bởi đó là giọt nước mắt của đá rất trong sạch, thanh khiết!

Có tiếng gõ cửa, Lam vội vã lau những giọt nước mắt. Phương đỡ cô đứng dậy, rồi ra mở cửa. Trước mặt anh là 5 người con trai, mà trong đó anh chỉ biết hai người là Phi và Kha, và anh giật mình khi thấy Quyền. Anh đứng sau Phi và mỉm cười.

Lam cũng đứng sững bên trong, mãi lúc sau mới lắp bắp:

_ Anh Kha... Anh Quyền... Phùng... Hưng... Các anh...

Kha cười nhẹ:

_ Em không mời bọn anh vào ư? Tay mới gặp ở hành lang mà đã thấy thân thiết!

Phương đoán ra đây là những “nạn nhân” của Lam, nên vội vã đứng ra một bên. Họ bước vào. Phương thầm công nhận những chàng trai này đều có nét đẹp riêng, nhưng điểm chung là nét mạnh mẽ, ngang tàng bộc lộ rõ qua nét mặt cử chỉ.

Quyền lại gần, chìa tay ra trước mặt Phương:

_ Biết tiếng cậu từ năm năm về trước. Nay mới được tiếp chuyện...

_ Vâng! – Phương bắt tay Quyền hồ hởi.

Lam bối rối:

_ Anh Quyền... về nước lâu chưa?

Quyền cười chúm chím:

_ Được nửa năm rồi... Anh về quê nhưng không gặp em. Kể em cũng có tài khi lần trốn...

Lam cúi mặt:

_ Em xin lỗi... Xin lỗi các anh... Nếu các anh đến để mắng mỏ quở trách thì em xin nghe... Em sẽ nghe hết, không nói lại câu nào...

Cả bọn bật cười. Phùng nháy mắt với Quyền ý nhị: Cô nhỏ vẫn còn thơ ngây và non nớt như xưa. Còn Kha thì đập tay vào lưng Hưng đang đứng đực ở ngưỡng cửa.

Lam càng bối rối hơn. Cô muốn khóc nhưng lại sợ họ khinh mình thêm. Phương ôm vai cô như che chở. Anh nói với giọng đùa vui:

_ Các anh ấy là nam nhi đâu chấp gì chuyện của em. Thôi nào, ngẩng mặt lên đi cho các anh ấy... ngắm. Bé lớn được bao nhiêu?

Lam giận dỗi đẩy Phương ra. Phi chép miệng:

_ Không ngờ một Ngọc Lam lại cao tay thế. Bao nhiêu... đàn ông con trai giỏi giang đều không thoát khỏi... bàn tay nhện của...

Lam giậm chân:

_ Anh Phi nói xấu em kìa... Em không có giăng bẫy... Chỉ tại mấy anh ấy làm em ngứa mắt... Con trai gì mà đào hoa và không chung tình...

Hưng thở dài sườn sượt:

_ Con trai mà không vậy thì đâu đáng đời trai!

Lam quắc mắt lên:

_ Em không ngờ anh vẫn còn như thế? Em... em...

_ Em sẽ làm gì nào khi mà em đã bị Phương trói buộc ở bên cạnh? – Kha nhướn mày hỏi lại.

Cả sáu tên con trai xọc tay vào túi quần thách thức bằng cách nghinh mặt lên. Lam hơi ngạc nhiên một chút, rồi cô bật cười:

_ ừ... Chẳng được gì cả... Em ghét gần gũi các anh rồi...

_ Chỉ có Phương là khổ khi chưa được buông tha...- Quyền đùa.

Cả bọn lại cười rộ lên. Mỗi người lại tự che giấu lòng mình bằng tiếng cười vui. Giá mà họ có thể được thay vào chỗ của Phương... dù là một chút ít thời gian.

Quyền nghiêm giọng lại:

_ Thôi, không đùa nữa! Chúng ta đến đây vì bất bình việc Lam đòi... tự tử...

_ Em không có đòi tự tử! – Lam phản bác.

Kha châm chọc:

_ Vậy việc một mực đòi chết là thế nào?

_ Việc này... Việc này...

Hưng phẩy tay:

_ Không có việc này việc nọ gì cả... Như tôi đã bàn với Quyền và Phùng rồi đấy... Chúng ta nói rõ cho mọi người ở đây nghe đi.

Quyền ho vài tiếng, vờ lấy giọng:

_ Việc là thế này... Sau nửa năm đi tìm Lam, anh gọi được một vài người trước kia là... bạn Lam. Việt đang có việc ở Nhật, Quang và Nam thì ở tít trong Thành phố Hồ Chí Minh, có gọi đến để hỏi thăm sức khỏe Lam, chỉ mong Lam đừng nghĩ quẩn... Dù gì nhờ có Lam bọn anh mới hiểu được giá trị của chân tình... Chính Lam đã gián tiếp bọn anh không sa ngã... Bọn anh không thể quên Lam!

Lam im lặng lắng nghe. Nước mắt cô chảy tràn trên khuôn mặt xanh xao. Cô đâu có nghĩ rằng những người xưa lại chân tình thế. Họ không hề giận hay hận cô... Giờ Lam đã hiểu, đã là con người thì có lúc người ta nông nổi xấu xa... Thực sự trong sâu thẳm họ đều có một tấm lòng tốt đẹp. Họ đã và đang dạy cô biết thế nào là sự tin yêu, thế nào là sự bao dung tha thứ... Sao Lam thấy mình nhỏ bé trước họ thế...

Phương mỉm cười, đứng tựa vào tường nhìn Lam hạnh phúc. Anh tin Lam đã hoàn toàn trở lại con người thật của mình rồi. Cô đã biết tha thứ...

Cửa lại bật mở, người xuất hiện ở ngưỡng cửa là ông bà Thịnh. Thần sắc họ hốt hong, tái xám lại. Bà Lương bật khóc khi thấy Lam nhỏ bé ngồi trên chiếc giường bệnh trắng toát. Bà lê bước lại gần, nghẹn ngào từng lời:

_ Lam ơi...Đừng chết nhé con! Mẹ xin con... Hãy để mẹ chết! Mẹ sẽ chết để gột rửa tội lỗi của mẹ đối với con... Chỉ xin con hãy sống!

Bà quỳ xuống, mặt mũi. Đôi mắt bà đỏ sưng lên, đo đỏ, đầy thương cảm. Ông Thịnh toan đỡ vợ dậy thì Phương kéo lại lắc đầu.

Bà Lương vẫn nức nở:

_ Giá mà mẹ bớt ích kỷ đi thì con đâu phi khổ sở thế! Mẹ sinh ra nhưng lại không biết dưỡng dục. Mẹ lại còn làm vẩn **c đời con bằng chuyện đời của mẹ. Xin hãy cứ nguyên rửa mẹ đi, căm ghét mẹ đi... Con phải sống để mà căm thù mẹ chứ?

Lam khóc nức lên. Cô lao xuống bên mẹ, ôm lấy vai mẹ khiến bà mẹ sững sờ ngồi hoá đá. Lam lắc đầu vội vã:

_ Con không còn căm ghét mẹ nữa... Không còn một chút nào cả... mà thực ra lâu nay con chỉ lấy nó làm bình phong che giấu nỗi khát khao gặp mẹ... Mẹ ơi... Con xin lỗi... Xin lỗi!

Bà Lương vẫn khóc. Lòng người mẹ mừng vui khôn xiết nhưng nỗi đau vì sợ mất con khiến bà không thể mừng vui:

_ Con đừng tha thứ cho mẹ... Đừng vì mẹ có tội lắm...

_ Mẹ! Chỉ vì mẹ gặp những người đàn ông không tốt thôi... Nếu mẹ gặp được con sớm hơn hay gặp những người như bạn con thì mẹ sẽ không bỏ con đâu. Con tin thế... Mẹ đừng dẫn vật mình để con khổ tâm hơn... Mẹ...

Ông Thịnh và Phương cùng đỡ hai mẹ con Lam dậy. Ông Thịnh mỉm cười:

_ Lam... Vậy là con đã hiểu ra. Được và mẹ con mong đến ngày này biết bao! Nhưng...

Phi biết ông Thịnh định đề cập đến vấn đề gì, nên anh vội trả lời:

_ Bệnh của Lam vẫn có thể cứu được... Chỉ cần thay thận là được.

_ Vậy ư? – Bà Lương quay ra, lập cập hỏi – Cháu... cháu nói thật chứ? Sao... Sao Lam cứ một mực đòi chết?

Lam cúi đầu:

_ Mẹ... Vì lúc ấy con thấy mình cô đơn... Con lại sợ nếu con sống con sẽ làm khổ nhiều người lắm... Như thế thì sống ích gì?

Bà Lương nắm tay con, âu yếm:

_ Con đừng nói thế... Không ai không lo lắng cho con vì con là niềm vui sống của mọi người...

_ Mẹ! – Lam lại rơm rớm nước mắt. Cô ôm chầm lấy mẹ. Lần đầu tiên sau hai mươi hai năm Lam mới biết thế nào là vòng tay ấm áp của người mẹ. Cô như thấy mình nhỏ lại, thấy mình bỗng bênh

trôi trên dòng sông kí ức thơ dại ngây ngô. Mẹ của cô có bàn tay thật ấm, vòng tay thật mềm và tình yêu thương thật rộng...

Kha mỉm cười, hai bàn tay anh xoa vào nhau, đề nghị rút rè:

_ Còn về chuyện... phí tổn của ca mổ... Chúng tôi muốn góp vào cùng với Phương để...

Phương gạt nhanh:

_ Không được! Chẳng lẽ tôi không đủ khả năng để lo cho Lam?

Phùng khoa tay:

_ Không phải thế. Chúng tôi biết anh có thừa khả năng, hơn nữa anh lại là người yêu của cô ấy. Nhưng chúng tôi chỉ muốn góp phần vào sự sống của Lam... Gọi là cảm ơn cô ấy đã ở bên chúng tôi lúc chúng tôi đáng thương nhất... (Really?)

Ông Thịnh tuy không hiểu gì nhưng cũng gật đầu:

_ Các cháu thật tốt... Bác biết các cháu đều là những người thành đạt trong xã hội... Giờ lại nhớ đến người bạn xưa với một tình bạn nồng thắm thế. Thật hiếm!

_ Chúng tôi biết số tiền góp của chúng tôi không nhằm nhò gì so với tấm lòng của chúng tôi, nhưng... phải có chút gì thực tế chứ? – Kha nheo mắt nói – Anh thử nghĩ xem mới vài ngày trước tôi còn là người yêu của cô ấy, liệu anh có thể hiểu nỗi buồn trong lòng tôi không? Tình cảm thì không thể mai một sớm chiều được...

Lam nắm tay Kha, cúi đầu:

_ Em xin lỗi... Cảm ơn các anh nhiều lắm.

Hưng đưa tay xoa đầu cô, thì thầm:

_ Em hãy cố gắng lên nhé... Chiến đấu với tử thần mà chiến thắng thì vinh quang lắm đấy!

Lam nở một nụ cười tươi rói, tràn đầy hạnh phúc. Xung quanh những người con trai nhân hậu và cao thượng cũng nở nụ cười. Không còn gì quý hơn bằng sự bao dung tha thứ. Và không còn gì đẹp hơn sự cao thượng trong tình yêu.

Lam sẽ vào phòng mổ với một chút phấn hồng trên má, trên môi. Đây là sản phẩm son cao cấp đầu tiên của Quyền. Cô cũng sẽ còn mang theo cái nhìn nồng ấm động viên của những người anh trai tốt bụng... Và nụ hôn ngọt ngào của tình yêu bất tận!

TRÁI TIM ĐÁ

Bao Nhung
www.dtv-ebook.com

Chương 19: End:

Đoạn kết:

Quyền gọi điện cho Kha, đang ở nước ngoài vì công việc. Giọng anh vang lên khoẻ khoắn:

_ Báo cho mày biết hai tin. Một vui một buồn. Mày thích nghe tin nào trước?

Kha dấm dăng:

_ Tin buồn trước đi!

_ Ờ... Chiều luôn... Còn hai tuần nữa là đám cưới của Lam và Phương đấy...

Không cần nhìn Quyền cũng biết Kha như thế nào. Kha chưa thể nào quên được sau hai năm trời như thế. Hai năm, đủ để bọn anh kết thân được với nhau và trở thành nhóm bạn thân thiết nhất, thành đạt nhất. Nhưng cũng là thời gian để họ hiểu trong lòng mỗi thằng vẫn còn dư vị của hương xưa...

Giọng Kha ngập ngừng:

_ Còn tin vui?

Quyền cười:

_ Thì... may mau thu xếp về làm... phụ rể cho Phương... Sướng, được tín nhiệm thế. Tao kì kèo mãi mà không được, cái mặt tao nó trệt phấn son hay sao ấy!

Kha phì cười:

_ Đúng quá đi chứ. Trong túi mình mỗi tao được nhất. Tao sẽ thu xếp để về. à... Còn phải mua cho Lam một bộ đồ thật xịn mới được. Cô em gái nhỏ của chúng ta cơ mà! Chắc chắn là Lam sẽ đẹp lắm!

Cả hai cùng mừng rỡ ra cảnh Lam mặc bộ đồ cô dâu trắng tinh, duyên dáng đi bên Phương. Lúc đó cô sẽ cười thật nhẹ, e lệ, rụt rè... Và đâu đó vang lên lời ca bất tận về tình yêu ngọt ngào làm say lòng người. Đám cưới ấy là đám cưới của người mang Trái tim đá!

The End